

Košířský farní list



Leden



NEJSVĚTĚJŠÍ JMÉNO JEŽÍŠ



Začátek nového kalendářního roku je spojen s Oktávem Narození Páně – Slavností Panny Marie, Matky Boží. Je to zároveň den obřezání Páně. Protože církev staví Matku Boží v tomto tajemství velmi do popředí, má tento svátek v liturgickém slavení zcela ráz mariánského svátku. Při zákonem předepsaném obřadu obřízky Ježíš obětuje svou první krev, kterou prolévá, za nás lidi, aby nás vykoupil. Maria vchází do oběti Ježíšovy a obětuje vykupitelskou krev k naší záchraně. Nemyslí na sebe, nýbrž na nás a naši spásu.

Poněkud ve stínu tohoto velkého svátku je o dva dny později 3. ledna skromná vzpomínka na Nejsvětější Jméno Ježíš. Vychází z biblického základu. Jak čteme v evangeliu, při obřezání „mu dali jméno Ježíš, které dostal od anděla dříve, než jej matka počala.“ (Lk 2,21) Odkaz na předpověď narození Ježíše se týká andělových slov k panenské Matce: „Hle počneš a porodíš Syna a dáš mu jméno Ježíš.“ (Lk 1,31) Biblický původ této liturgické památky je tedy naprosto zřejmý.

Je trapné, když mnohý pokřtěný ani nezná význam jména Ježíš. V hebrejštině toto jméno znamená : „Bůh zachraňuje.“ Původní tvar jména Jehošua obsahuje přítomnost Boha – Jahve, ve kterém je spása nebo který je Spasitelem. Anděl Gabriel ho při zvěstování nazývá jeho vlastním jménem Ježíš; toto jméno vyjadřuje zároveň jeho totožnosti i jeho poslání. Protože pouze Bůh může odpouštět hříchy (Mk 2,7), je to on, kdo v Ježíši, svém věčném Synu, který se stal člověkem, „spasí svůj lid od hříchů!“ (Mt 1,21).

Ježíšovo jméno znamená, že jméno samého Boha je přítomno v osobě jeho Syna, který se stal člověkem kvůli všeobecnému a definitivnímu vykoupení z hříchů. Jen jméno Boží přináší spásu, a napříště ho mohou všichni vzývat, neboť vtělením se Bůh spojil se všemi lidmi, „neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy“ (Sk 4, 12).

Jméno Boha Spasitele vzýval jen jednou za rok velekněz při smírných obřadech za hříchy Izraele, když pokropil krví oběti příkrov (tzv. slitovnici svatostánku). Příkrov byl místem Boží přítomnosti. Když svatý Pavel říká o Ježíšovi, že „Bůh ho ustanovil jako smírnou oběť v jeho krvi“ (Řím 3,25), chce tím tvrdit, že v jeho lidství „Bůh smířil svět se sebou skrze Krista“ (2 Kor 5,19).

Ježíšovo zmrtvýchvstání oslavuje jméno Boha Spasitele, neboť právě Ježíšovo jméno plně dokazuje svrchovanou moc „Jména nad každé jiné jméno“ (Flp 2,9-10). Zlí duchové se jeho jména bojí a Ježíšovi učedníci v jeho jménu konají zázraky; vždyť Otec jim dá všechno, o čem ho prosí, v Ježíšově jménu. Skutky apoštolské nám podávají zprávu o chromém od narození, kterého apoštol Petr uzdravil ve jménu Ježíšově: „Zlato a stříbro nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod“ (Sk 3,6). Tento případ, budící úžas, si bere Petr jako důvod k tomu, aby promluvil k lidu a zvěstoval mu Ježíše. Velerada jej předvolává k odpovědnosti. A tak káže Petr také veleradě o síle jména Ježíšova: „ve jménu Pána našeho Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, skrze toho tento člověk

stojí před vámi zdravý. On je ten kámen, který jste vy při stavbě odhodili, ale z kterého se stal kámen rohový. V nikom jiném není spásy" Sk 4,10-12). Ve smyslu posvátné liturgie jsme my onen chromý. Silou jména Ježíšova jsme byli Petrem – svatou církví – uzdraveni (křtem sv., Eucharistií, svátostí pokání) z naší nemoci (z dědičného hříchu, z osobních hříchů a chyb). Držme se také my Petra pevně jako ten chromý od narození, o němž mluví epištola (Sk 3,11) a se srdcem plným vděčnosti řekněme: „Skrze něho, skrze Ježíše, stojí tento muž před vámi zdrav (jsme zachráněni, uzdraveni). V nikom jiném není spásy“!

Ježíšovo jméno je středem křesťanské modlitby. Všechny liturgické modlitby končí formulí „per Dominum nostrum Jesum Christum...“ (skrzes našeho Pána, Ježíše Krista...). Modlitba „Zdravas Maria“ vrcholí slovy „a požehnaný plod života tvého, Ježíš“. Modlitba srdce, obvyklá u východních křesťanů a nazývaná „Ježíšova modlitba“, říká: „Pane Ježíši Kriste, Synu boží, smiluj se nade mnou hříšným.“ Mnozí křesťané umírají s jediným slovem: „Ježíš“ na rtech, jako svatá Johanka z Arku. /KKC 430 – 435/

Jménu Ježíš byly zasvěceny také některé kostely. K nejznámějším patří jezuitský kostel v Telči, zbudovaný v letech 1663-1667 a další kostel v prezidentském areálu Lány, kde stojí cenný zámecký kostel Jména Ježíš, postavený barokně v polovině 18. století podle projektu F.I. Préea, se sochařskou a řezbářskou výzdobou od J. Jelínka, I.F. Platzera a R. Prachnera.

Kdo vzývá jméno Ježíšovo, vstupuje s ním do hlubokého přátelství. Tomáš Kempenský v II. knize Následování Krista věnuje celou 8. kapitolu této blahodárné cestě. Vezměme si k osobnímu povzbuzení jako program do Nového roku některé myšlenky z jeho rozjímání.

1. Je-li Ježíš při nás, všechno jde dobře a nic se nezdá těžké; není-li Ježíš s námi, všechno je těžké.

Netěší-li tě Ježíš sám ve tvém srdci, planá je každá útěcha; promluví-li Ježíš jen slovo (Mt 8,8), hned pocítíš značnou útěchu.

2. Co ti může dát svět bez Ježíše?

Být bez Ježíše – hořké peklo; být s Ježíšem - sladký ráj!

Bude-li s tebou Ježíš, žádný nepřítel ti neuškodí (Řím 8,31).

Kdo žije bez Ježíše, je největším chudákem na světě; zato však je přebohatý, kdo žije v dobrém přátelství s Ježíšem.

3. Je však velké umění žít s Ježíšem v dobrém přátelství; a velká moudrost si toto přátelství udržet.

Bud' pokorný a pokojný, a bude s tebou Ježíš.

Bud' zbožný a mírumilovný a zůstane s tebou Ježíš.

Ježíše však rychle od sebe zapuď a jeho milost ztratíš, uchýlíš-li se k věcem světským.

Ze všech tobě milých přátel ať je ti Ježíš nejmilejší!

Každého člověka milujme pro Ježíše, Ježíše však pro něho samého!

Všemohoucí, věčný Bože, tys nás stvořil a vykoupil. Vlij nám do duše svou milost, ať se pod záštitou slavného jména Ježíš, základu věčného předurčení, radujeme z toho, že jsou naše jména zapsána v nebi.

P.L.

Liturgický kalendář

Leden 2010

- | | | |
|-----|---------|---|
| 1. | pátek | Slavnost MATKY BOŽÍ, PANNY MARIE – zasvěcený svátek |
| 2. | sobota | Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského,
biskupů a učitelů církve |
| 3. | NEDELE | 2. neděle po Narození Páně |
| 6. | středa | Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ – doporučený svátek |
| 10. | NEDELE | Svátek Křtu Páně |
| 13. | středa | Sv. Hilaria, biskupa a učitele církve |
| 17. | NEDELE | 2. neděle v mezidobí |
| 18. | pondělí | Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů |
| 20. | středa | Sv. Fabiána, papeže a mučedníka |

		Sv. Šebastiána, mučedníka
21.	čtvrtek	Památka sv. Anežky Římské, panny a mučednice
22.	pátek	Sv. Vincence, jáhna a mučedníka
24.	NEDĚLE	3. neděle v mezidobí
25.	pondělí	Svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola
26.	úterý	Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů
27.	středa	Sv. Anděly Mericiové, panny
28.	čtvrtek	Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
31.	NEDĚLE	4. neděle v mezidobí

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou ve farním sále u sv. Jana Nep. pokračovat v sobotu 2. a 16. ledna vždy po večerní mši sv.

Farní rada

Farní rada se sejde v pátek 8. ledna po večerní mši sv. v domečku u kostela Nejsvětější Trojice.

Svátnost biřmování

Pravidelná příprava na svátnost biřmování bude pokračovat v pátek 8. ledna ve farním sále u sv. Jana Nep.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 11. prosince 2009

Přítomni: P. Lohelius, Elena Horáková, Stanislav Hojek, Vít Bobysud

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie
4. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Vít Bobysud seznámil přítomné s tím, že byla podána žádost o grant Památkovému odboru Magistrátu hl. m. Prahy s cílem získat dodatečný finanční příspěvek na už provedené práce pro odvlhčení kostela Nejsvětější Trojice.

Při rozpravě o výhledech prací na rok 2010 se počítá v kostele Nejsvětější Trojice jen s drobnými opravami (podrobněji předchozí zápisy).

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Společnosti Ing. J. Frány bylo zapláceno vypracování projektu na opravu západního průčelí kostela sv. Jana Nepomuckého.

Při opravě posledních dvou svodů srážkové vody u sv. Jana Nepomuckého, které se plánují na rok 2010, bude v rámci prací uskutečněna příprava na případné budoucí zřízení kuchyňky v té části prostoru oratoře (u varhan), která nyní slouží za nevábne skladiště – do tohoto prostoru bude přivedeno vodovodní a odpadní potrubí.

3. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie

Klamovce bude v režii Městské části Praha 5. Farnosti tak nevzniknou v souvislosti s výsadbou žádné náklady.

4. Farní život a obecná rozprava

Otec Lohel vyhlásí na Štědrý den farní sbírku, z níž budou získané prostředky použity pro potřeby farnosti, zejména pak na opravu svodů u sv. Jana Nepomuckého.

Bude zrevidováno, zda se ve farních budovách nenachází přebytný a znehodnocený nábytek (a jeho případný obsah), a podle jeho stavu zváženo, jak s ním naložit.

Hledá se tip na farní výpravu po Praze, kam se ještě farníci nevypravili – se svými náměty mohou farníci oslovit O. Lohela nebo kohokoliv z členů výboru.

Další schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů je naplánována na pátek 8. ledna 2010.

Zapsali Vít Bobysud a Ondřej Vaněček

PODĚKOVÁNÍ P.LOHELOVI, Th.D., O.Praem.

V lednu 2010 to bude již 15 let od doby, kdy převzal vedení Košířské farnosti nový mladý kněz,



P.Lohelius Zdeněk Klindera, O.Praem.

Účelem této krátké vzpomínky není výčet všeho, co pro farnost se dvěma kostely a jednou kaplí P. Lohel za těch 15 let udělal, ale především velké poděkování; poděkování za všechnu prokazovanou službu, tu viditelnou i skrytou, za všechnu laskavost a milé úsměvy, které spolu s jemným humorem rozdával a šířil kolem sebe, za povzbuzování a útěchu, kterou obětavě přinášel všem trpícím jako opravdový a věrný služebník Boží svěřeného Božího lidu. Že přitom dokázal plnit své řádové povinnosti, získat doktorát teologie, to už je opravdu výkon téměř nadlidský. Protože P. Lohel slaví v lednu i své narozeniny (také zvláštní shoda), přejeme a vyprošujeme mu stále zdraví ducha i těla, aby s námi dále zůstával a svým krásným zpěvem stále pozvedal úroveň bohoslužeb v košířských kostelech k větší slávě Boží.

Vděční košířští farníci

Sv. František Saleský, biskup a učitel Církve – památka 24. ledna

Narodil se 21. 8. 1567 na zámku Sales v Savojsku ve Francii v šlechtické rodině. Ve věku 12 let začal studovat v Paříži na jezuitské koleji staré klasiky a filosofii. Pak pokračoval ve studiu práva, ale i teologie v Padově. Během nebezpečné nemoci se rozhodl stát knězem proti vůli otce, který ho předurčil pro politickou kariéru. R. 1593 byl jmenován proboštem kostela v Annecy a vysvěcen na kněze.

Byl papežem pověřen bojem proti reformaci v severní části Savojska, která sousedí s jižním břehem Ženevského jezera. Zpočátku neměl velký úspěch, ale pak obrátil asi 70 tisíc lidí. Ženevský biskup ho jmenoval svým koadjutorem. Papež Klement VIII volbu schválil, ale povolal Františka do Říma, aby kandidáta osobně vyzkoušel. Rozhovor skončil velkým úspěchem Františka. Po smrti ženevského biskupa se r. 1602 stal ženevským biskupem (ale sídlil v Annecy ve Francii, kde již dříve působil.) Působil nejen duchovní hloubkou, ale i neobyčejnou laskavostí a optimismem. Byl vynikajícím kazatelem, zpovědníkem a duchovním vůdcem.

Kladl důraz na spojení křesťanské zbožnosti s praktickým každodenním životem křesťana, s běžným zaměstnáním a rodinnými povinnostmi. Řemeslník nemůže žít jako mnich, ale



ve stvořeném Božím světě má „každý přinášet plody podle svého druhu“ (Gn 1,11). Spiritualita Františka Saleského měla velký vliv na duchovní život, zejména ve Francii, ve Švýcarsku a v Německu, i na řadu řeholních společenství, hlavně ženských.

Byl velmi plodným spisovatelem. Důležité jsou jeho spisy "Úvod do zbožného života" čili Filothea, "Pojednání o lásce k Bohu" a "Duchovní rozhovory". První dva vyšly v češtině v Karmelitánském nakladatelství. Tyto spisy patří ke klasice francouzské mystiky 17. století a měly velký vliv na katolickou spiritualitu nové doby. Během svého života napsal mnoho tisíc dopisů.

Důležité bylo jeho setkání s vdovou Janou Františkou Frémiot de Chantal, která spolu s ním založila roku 1610 ženský řád Navštívení Panny Marie.

Zemřel r. 1622 v Lyonu na zpáteční cestě z Paříže, kam doprovázel savojského vévodu k francouzskému králi. Jeho ostatky byly přeneseny 24.ledna 1623 do Annecy a to je datum jeho památky.

Za blahoslaveného byl prohlášen r. 1661 a svatořečen papežem Alexandrem VII r. 1665. Učitelem Církve ho prohlásil Pius IX r. 1877. Papež Pius XI. ho v r. 1923 prohlásil patronem katolického tisku, spisovatelů a novinářů.

Don Bosco r. 1854 prohlásil: „Panna Maria chce, abychom založili kongregaci. Rozhodl jsem se, že se budeme nazývat salesiáni. Uchýlíme se pod ochranu svatého Františka Saleského a budeme mít účast na jeho nekonečné laskavosti.“ Tak vznikla náboženská společnost svatého Františka Saleského. Dnes se salesiáni nazývají po svém zakladateli Salesiáni Dona Bosca.

Závěrem několik myšlenek sv. Františka Saleského:

V Boží službě není nic malého.

Musíme mít strpení se všemi, ale především se sebou.

Abychom učinili dobře poslední krok, musíme hledět činit dobře všechny ostatní.

Největší jistota, kterou můžeme mít v tomto životě, spočívá v prostém a neodvolatelném odevzdání celé naší bytosti do Božích rukou.

Bohu se líbíme ne množstvím a velikostí našich skutků, ale láskou, s níž je konáme.

Velmi často sníme o tom, jak se stát anděly, ale unavuje nás být dobrými muži a dobrými ženami.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encyc.,Kirchenlexikon,stránky slov. salesiánů, salesiánek) **M.P.**

Vzpomínka na farní setkání při mikulášské besídce (5.12.09)

Letošní mikulášská besídka byla pojatá nejen jako zábavný pořad a nadílka pro děti, ale i jako předvánoční setkání celého farního společenství, jak opakovaně zdůrazňoval P. Lohel při zvaní k účasti. Jeho pozvání bylo přijato, o čemž svědčil farní sál, zcela zaplněný štěbetající drobotinou, vzrostlejšími dětmi i těmi již odrostlými, dříve narozenými farníky. Velmi dobře se bavily všechny věkové skupiny a co více, Mikuláš s andělskými bytostmi (viz foto) naděloval všem bez rozdílu, malým i velkým

Velký dík patří všem organizátorům setkání, především našim farním andělům (prozradíme pro neznalé - jsou to MUDr. E.+M. Horákovy), kteří nejen nádherně vypadali, ale štědře ze svých vlastních fondů nadělovali-nikdo neodešel bez dárečku. Mikuláš (bývalý farník V. Plíšek) přijel až ze severní Moravy a jako obvykle důstojně, mile a vtipně promlouval k dětem i dospělým. Čert (V. Bobysud) sice zle chrastil řetězem, ale nenašel jediné zlobivé dítko, které by strčil do svého pytle, a to tam bylo dítek požehnaně (farnost se velmi omlazuje). Na dospělé si samozřejmě netroufl.





A tak se v sále, zpívalo, hudlo, hrálo na kytaru, recitovalo, troubilo.. Atmosféra plná radosti ze setkání všech generací..

Malá perlička: tříletý Jakoubek Plíšek na otázku, kdeže má tatínka, bez rozpaků odpověděl: „Tatínek je přeci Mikuláš“. A vše bylo rázem jasné. Jak to tatínek-Mikuláš Jakoubkovi vysvětlil, nám ovšem jasné není. A tentýž Jakoubek druhý den při nedělní mši sv., nesen svým, tentokrát již civilním tatínkem, ke svatému přijímání, poté, co dostal od celebranta požehnání, nastrčil k témuž svého plyšáčka, darovaného tatínkem- Mikulášem. P.Lohel výzvu přijal a bez váhání požehnal i plyšáčka. Krásné zakončení farního mikulášského setkání.

OKÉNKO VÍRY

Kde slavit?

244. Potřebuje církev místa pro slavení liturgie?

Uctívání Boha Nové smlouvy „v duchu a pravdě“ (Jan 4,24) není vázáno na žádné výlučné místo, protože Kristus je pravý Boží chrám, skrze kterého se také křesťané a celá církev stávají působením Ducha Svatého chrámem živého Boha. Nicméně boží lid v pozemských poměrech potřebuje místa, kde by se společenství mohlo shromažďovat ke slavení liturgie.

245. Co jsou to posvátné budovy?

Jsou to Boží domy, které jsou symbolem církve žijící v tom místě a také nebeského příbytku. Jsou to místa modlitby, v nichž církev především slaví eucharistii a klaní se Kristu, skutečně přítomnému ve svatostánku.

246. Která místa uvnitř posvátného prostoru jsou zvláště význačná?

Jsou to: oltář, svatostánek, schránka posvátného křížma a ostatních posvátných olejů, sedadlo biskupa (katedra) nebo kněze, ambon, křtitelnice, zpovědnice.

LITURGICKÉ ODLIŠNOSTI A JEDNOTA TAJEMSTVÍ

247. Proč je jediné Kristovo tajemství slaveno v církvi podle různých liturgických tradic?

Protože nesmírné bohatství Kristova tajemství nemůže žádná liturgická tradice beze zbytku vyjádřit. Proto už od počátku bylo toto bohatství vyjadřováno v různých národech a kulturách s obdivuhodnou, vzájemně se doplňující rozmanitostí.

248. Které měřítko zaručuje jednotu v rozmanitosti?

Je to věrnost apoštolské tradici, totiž společenství ve víře a ve svátostech přijatých od apoštolů, společenství, které je vyznačeno a zaručeno apoštolskou posloupností. Církev je všeobecná: může tedy pojmout do své jednoty všechno ryzí bohatství kultur.

249. Je v liturgii všechno neměnné?

V liturgii, zvláště v liturgii svátostí, je určitá část neměnná, protože je božského ustanovení, které církev věrně střeží. Existují však části, které je možné měnit; a zde má církev moc a někdy i povinnost přizpůsobit je kulturám různých národů.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejně

Košířský farní list



Únor



POPELEČNÍ STŘEDA – BRÁNA POSTNÍ DOBY Mt 6,1-6+16-18



Každým rokem začínáme postní dobu mešní bohoslužbou, která uvádí Ježíšova slova: „Tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.“

Prosme o světlo a sílu, abychom správně začali letošní postní dobu, v jejím správném prožívání pokračovali a správně ji ukončili.

Čtení je vybráno z Horské řeči. Jejím přímými posluchači byli učedníci, tedy ti, ze kterých pak se stali apoštolové a další, kdo se rozhodli trvale sloužit velkému Učiteli, mezi nimi snad i ženy; zástupy zůstaly opodál. Nikdo nebyl vylučován, ale kdo chtěl všechno slyšet, musel přijít.

Pán Ježíš užívá přístupného způsobu vyjadřování, bez náročných abstrakcí, zato s častým upozorněním na běžný život, jak to prostí posluchači měli rádi. Přitom jim dovede zcela srozumitelně vysvětlit i velmi vysoké požadavky.

My si dnes uvědomme, že jde o orientální výběr slov a že je užíváno i východních nadsázek, které tehdy byly obvyklé a bez kterých by řeč nezískala patřičný zájem.

Říká se, že kdyby Ježíš pronesl ke svým učedníkům jen Horskou řeč a nic jiného, že by to stačilo. Řeč začíná Blahoslavenstvími, vrcholí Otčenášem, končí ne snad nějakou plamennou výzvou, ale zjištěním: „Kdo slyší tato má slova a plní je, je muž, který staví na skále. Kdo je slyší a neplní, je muž bláznivý, který staví na písku.“ (srv. Mt 7,24+26.)

Dnešní čtení je ze středu, verše 1-6 před Otčenášem, verše 16-18 po něm. Je-li Otčenáš vrchol, jsou tedy dnes čtené verše nejbližší vrcholu.

Horské řeči může porozumět každý věřící. Zvlášť je určena učedníkům, tedy také nám, abychom ji lépe chápali, trvale jí byli ovlivňováni, formovali jí svůj život, využili ji také pro letošní půst.

I když její dokonalé pochopení je vyhrazeno světcům, kteří jsou bystrými vykladači jejího ducha i nadšenci v konkrétním uskutečňování jejich požadavků, uijme jejich zkušeností a přímluv.

Můžeme si uložit něco postního podle vzoru nebo na přímluvu nám blízkého světce.

Co by to mohlo být? Ježíšova slova obsahují tři oblasti, které později církevní tradice označila jako tři druhy kajících skutků: modlitbu, půst, almužnu.

„Modli se k svému Otci, který je ve skrytosti.“

Jistě je naším, a to velikým posláním modlit se také veřejně, konat bohoslužbu modlitby, Liturgii hodin nebo slavit eucharistii. Ptejme se:

Není toto naše konání příliš vnější, bez pravého vnitřního ducha a vroucnosti?

Nejsou naše modlitby navenek snad uctivé, uvnitř však málo usebrané a pokorné?

Konám také modlitby soukromé, tj. ty, ke kterým nejsem vázán žádným předpisem?

Uložím si z modlitby v letošním postu něco navíc?

„Když se postiš, ukazuj to ne lidem, ale svému Otci.“

Podle svých tradic zachováváme posty tak, aby byly zároveň nenápadné a zároveň opravdové. Je zde dost velká oblast, protože nejde jen o odříkání se jídla, ale o mnoho kajících skutků ubírání, odříkání se. Konáme je buď soukromě – jednotlivě nebo v rodině či společenství, takže jiní o nich ani nevědí. Zvláště přitom dbáme na sebezápor vůle. Ptejme se:

Jaká je naše osobní a společná praxe postu a kajícího?

Co by se hodilo pro dalších 40 dní?

„Když prokazuješ dobrodiní, ať zůstane skryté.“

Pokoušení konat dobré skutky, aby byly uznávány a chváleny, je časté a silné a nevďek zarmucující.

Lidské mínění o našich skutcích je věc pouze vnější a relativní, vlastní cenu skutků nemůže ani dát, ani umenšit. Naopak i nejmenší skutek, vykonaný v Boží milosti a s dobrým úmyslem, má velikou cenu, i kdyby zůstal jiným zcela neznám.

Ježíšova slova jsou velkou chválou skrytého života. Právě takový život máme vést i s trojím ujištěním:

„Otec, který vidí, co je skryté, ti odplatí.“

Prožijme dobře letošní postní dobu:

Starší, protože neví, kolikrát to ještě bude.

Mladší, aby postavili dům svého života na skále, pevný a vysoký s mnoha patry, abyste se po nějaké kratší době stavění nespokojili s provizoriem přízemí nebo 1. patra. Byla by to škoda!

P. Tadeáš Řehák O.Praem.

Liturgický kalendář

Únor 2010

2. úterý	Svátek Uvedení Páně do chrámu
3. středa	Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
	Sv. Ansgara, biskupa
5. pátek	Památka sv. Agáty, panny a mučednice První pátek v měsíci
6. sobota	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů mučedníků První sobota v měsíci
7. NEDĚLE	5. neděle v mezidobí
8. pondělí	Sv. Jeronýma Emilianiho Sv. Josefíny Bakhity, panny
10. středa	Památka sv. Scholastiky, panny
11. čtvrtek	Panny Marie Lurdské Světový den nemocných
14. NEDĚLE	6. neděle v mezidobí
17. POPELEČNÍ STŘEDA	– den přísného postu
21. NEDĚLE	1. NEDĚLE POSTNÍ
22. pondělí	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
28. NEDĚLE	2. NEDĚLE POSTNÍ



sv. Blažej

Oznámení

Svatoblažské požehnání

Ve středu 3. února bude po mši sv. udělováno svatoblažské požehnání.

Svátost pomazání nemocných

Ve čtvrtek 11. února na Světový den nemocných, kdy slavíme Památku Panny Marie Lurdské, bude udělována při mši sv. v zimní kapli sv. Václava svátost pomazání nemocných. Ti, kdo se rozhodnou pro přijetí této svátosti, ať se nejprve přihlásí v sakristii u P. Lohela.

Křest

V sobotu 13. února bude v 10.00 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého udělena svátost křtu Petru Fuchsovi.

Popeleční středa

Popeleční středou 17. února začíná postní doba. Její liturgie nás vede k vnitřní duchovní obnově a vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajcnosti a smírnému odčiňování hříchů. Na Popeleční středu je den přísného postu. Při mši sv. se žehná popel a uděluje se popelec.

Biblická katecheze

Další biblická katecheze bude ve farním sále sv. Jana Nep. v sobotu 20. února po mši sv.

Divadelní představení

Všichni farníci jsou srdečně zváni na divadelní představení Lamento / Z tance v prach a opět do tance (Den a noc Matky Terezy) v úterý 9. února ve 20.00 hod. v Roxy /NoD – Dlouhá 33, Praha 1.

Jde o hru na scénář naší farnice Lucie Trmíkové s hudbou Miloše Orsona Štědrone a v režii našeho farníka Jana Nebeského.

Děj se odehrává v průběhu jednoho dne a jedné noci v útulku pro umírající Nirmal Hridaj, který v Kalkatě, hned vedle chrámu bohyně Kálí, založila Matka Tereza. K ránu přibyl do útulku nový případ – bývalý řidič rikší jménem Rinzal. Chudý, nemocný, bez prostředků a bez příbuzných. Matka Tereza se mu snaží pomoci. Tak, jako se celý život snaží pomáhat těm nejchudším z chudých. Rinzal je jeden z nich.

Kdo z těch dvou ale nakonec ve skutečnosti potřebuje pomoc? Kdo má větší strach? Kdo je osamělý a bez lásky?...

Existuje vůbec Bůh? Je duše? Máme nějakou naději? Má to všechno nějaký smysl? ... A dá se v Kalkatě do hodiny sehnat mandolína?

Je možné *uspořádat společnou výpravu se slevou. Zájemci ať se přihlásí v sakristii*, aby se mohla udělat společná objednávka. Po představení bude příležitost k besedě.

Postní duchovní obnova

Postní duchovní obnova farnosti bude v sobotu 27. února od 15.00 hod. v areálu kostela sv. Jana Nepomuckého. Po první promluvě v zimní kapli sv. Václava bude příležitost ke svátosti smíření a pobožnost křížové cesty v 17.00 hod., 2. promluva bude ve mši sv. v 17.30 hod.

Tříkrálová sbírka



Tříkrálovou sbírku už pro její osvětu není snad ani třeba představovat. Letos probíhala od 3. do 10. ledna. Každý rok ji pořádá Charita české republiky, a za hladký průběh, dostatečné informace a komunikaci bych chtěl hned ze začátku poděkovat diecéznímu koordinátorovi pro Prahu MUDr. Jaroslavu Eliášovi.

Arcidiecézní charita Praha podpořila tyto projekty:

1. Stavební úpravy v charitním domě pro seniory v Mukařově. (Kapacita domu je 42 lůžek, dům je přístupný i pro imobilní osoby, poskytuje se zde celá řada sociálních služeb určených seniorům.)
2. Provoz azylového domu sv. Terezie v Praze 8-Karlíně. (Dům poskytuje krátkodobé i dlouhodobé ubytování mužům i ženám bez domova. Kapacita je 50 lůžek. Součástí nabízených služeb je také charitní poradna pro lidi v nouzi.)
3. Podpora chudých dětí v Bělorusku. (Projekt pomoci dětem je realizován ve spolupráci s běloruskými diecézními Charitami v Grodnu a Vitebsku).
4. Stavba základní školy v Kitule – Uganda. (Výstavba začala v květnu 2009 a plánované je v únoru 2010. Kapacita školy je 400 studentů v 8 třídách - od předškolní výuky po závěrečnou 7. třídu. Ve škole bude také centrem osvěty i pro okolní komunitu. Zároveň se stane centrem pro děti, které se z různých důvodů formálního vzdělávání neúčastní.)

Jak jsme sbírali? Snažili jsme se. Teda hlavně skauti, bez těch už bych si to nedokázal představit. Do vydatného mrazu se ve středu (na Tři krále) odvážily skautky, které vytvořily dvě skupinky koledníků.

Další den vybírali skauti a třetí den jsme sbírku ukončili jako farnost s vydatným přispěním dvou králíčků - Klárky a Lidušky Zborníkové. *Moc všem ochotným duším děkuji a doufám, že je pomoc pro druhé touto formou nepřestane bavit.*

A všem dárcům upřímně Zaplat' Bůh.

A na závěr je tu statistika:

Celkem se vybralo skoro 65 miliónů, tj. zase o něco více, než před rokem. V Praze se vybralo 3 867 594 Kč, a nejvíce v Olomouckém kraji 18 921 249 Kč.

Mezi pražskými farnostmi ve výběru sběracími pokladničkami jsme se umístili těsně za druhou třetinou.

Vybrali jsme **10 710 Kč**. V roce 2009 jsme vybrali méně 10 167 Kč.

Nejúspěšnější farností se stala jako každý rok Týnská farnost (Praha 1). vybrali 129 645 Kč.



farní "králové" v čele s Klárkou a Liduškou

Václav D.

Zeměpis aneb O místě, kde se nebe setkala se zemí.

Modlitba Páně obsahuje slova „bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi“. I když se zdá, že nebe a země stojí proti sobě, musí se zřejmě někde nacházet místo, kde se stýkají.

Je odvěkou pravdou, že takové místo skutečně existuje. Tam se otevírá nebe a země mu jde vstříc. Je jedno jediné na celém světě. A i když je jen jedno, přesto jej každý může objevit. Jako první ho najde ten, kdo k němu přichází jako poslední.

Nad tím místem svítí velká jasná hvězda. I objevili se mudrci od Východu v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2, 1-2) Tři mudrci hvězdu uviděli jako první, ale na cestu ke Králi je poslal sám Herodes. „A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi“, až se zastavila nad tím místem (Mt 2, 9).

Je jen jedno jediné místo na světě, kde se nebe setkává se zemí. Hlína je tam trochu vlhká. Skropily ji slzy matky. Krůpěje krve sem stékaly. A z toho místa vyrůstá kříž.

Jen na jednom místě na světě se spojuje nebe se zemí. A kdo hledá, najde ho. Jako našli i tři mudrci z východu. A když to místo našli, poklonili se a zanechali tam všechny dary, všechny hřivny a svá bohatství. Aby se mohli vrátit domů ještě bohatší, než přišli. Po cestě, kterou Herodes neznal.

Je pouze jedno jediné místo, kde se země setkává s nebem. Kameny tam hlasitě promlouvají a křičí. Hovoří o smrtelné úzkosti, o slabosti a obavách, o zděšení a strachu. A o ponížení. Ticho tam ohlušuje.

Jen tam se ukrývá poklad a je potřeba hrabat a kopat hluboko. Jiný způsob, jak otevřít nebe, zatím nebyl objeven.

Golgota a Betlém jsou si mnohem blíží, než by člověk čekal.

jl m

Sv. Jeroným Emiliani – památka 8. února

Svatý Jeroným se narodil r. 1481 (někde se uvádí také 1486) ve staré benátské patricijské rodině. Po brzkém úmrtí otce byl matkou vychováván ve zbožnosti. V raném mládí se stal vojákem a v té době vedl nevázaný život. V roce 1511 upadl do zajetí a to byl obrat v jeho životě. Z vězení byl zázračně osvobozen na přímlovu Panny Marie. Vykonal pouť k Panně Marie v Trevisu a na její oltář položil své okovy.



Po návratu do Benátek vedl zbožný život, studoval teologii a konal skutky milosrdenství. Byl vysvěcen na kněze r. 1518. V následujících letech zřídil v mnoha italských městech (Verona, Brescia, Bergamo aj.) sirotčince, do nichž přijímal zanedbané mladistvé z ulice a staral se o jejich výchovu. Zřizoval i domovy pro mravně zkažené dívky, které chtěly konat pokání.

Válku však po čase vystřídal mor a hlad. Zejména v roce 1528 v době moru a hladu se zdálo, že pomáhá všude. Sám se morem nakazil, ale byl uzdraven. Zvláště horlivě se staral o sirotky, kterých v té době bylo mnoho. Na svůj náklad pro ně zřídil sirotčinec a dům pro nevléčitelné nemocné. Připojili se k němu dva kněží Alessandro Besuzio a Agostino Bariso. A v r. 1532 založil Jeroným řeholní Společnost služebníků chudých s hlavním střediskem ve vsi Somasca nedaleko jezera Como. Základní prací byla péče o sirotky, chudé a nemocné. Poslední léta žil u Somasky poustevnickým životem. Ale při dalším moru v Bergamu šel pečovat o nemocné, nakazil se a zemřel 8. února 1537.

Kongregace řádových kleriků (compagnia dei servi dei poveri), kterou založil, vedl po jeho smrti superior Gambarana a ten získal od papeže Pavla III. schválení kongregace. Později připojili k názvu kongregace jméno Somaskové (podle místa založení).

Blahoslaveným byl prohlášen r. 1747 a svatořečen byl papežem Klementem XIII r. 1767. V r. 1928 ho Pius XI. prohlásil patronem sirotků a opuštěné mládeže.

Jeho ostatky jsou uloženy v Somasce v basilice postavené na jeho počest. Kongregace otců Somasků působí kromě Itálie také v jednom domě v Polsku, v jednom domě v Rumunsku, v Indii, na Filipínách a v Americe.

Podle pramenů z Internetu (Cath.Encycl., Kirchenlexikon)

MP

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 8. ledna 2010

Přítomni: P. Lohelius, Elena Horáková, Stanislav Hojek, Stanislav Dobeš, Vít Bobysud, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Program:

Farní život a obecná rozprava

Farní život a obecná rozprava

Výbor diskutoval o činnosti a akcích v uplynulém roce 2009 a o výhledech a úkolech právě nastávajícího roku 2010.

Byl stanoven cíl farní výpravy za pražskými pamětihodnostmi – je jím kostel svatého Václava na Proseku.

Další výlety by se mohly zaměřit na poznávání okolních farností (Řepy, Stodůlky...)

Příští schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů je naplánována na pátek 12. února 2010.

Zapsal Ondřej Vaněček

OKÉNKO VÍRY

Sedm svátostí církve

Křest – Baptismus
Břimování – Confirmatio
Eucharistie – Eucharistia
Pokání – Paenitentia

Pomazání nemocných – Unctio infirmorum
Kněžství – Ordo
Manželství – Matrimonium

250. Jak se rozděluje sedm svátostí?

Svátosti se rozdělují na: svátosti uvedení do křesťanského života (křest, břimování a eucharistie); svátosti uzdravení (pokání a pomazání nemocných); svátosti k službě společenství a poslání věřících (kněžství a manželství). Týkají se důležitých okamžiků křesťanského života. Všechny svátosti jsou zaměřeny k eucharistii „jako ke svému zvláštnímu cíli“ (sv. Tomáš Akvinský).

Svátosti uvedení do křesťanského života

251. Jak se uskutečňuje uvedení do křesťanského života?

Uskutečňuje se svátostmi, které jsou základem křesťanského života: věřící, znovuzrození křtem, jsou posíleni břimováním a živěni eucharistií.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger
Uzavěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Nepronějné



Březen



KDO ŽIVOT PRO MNE ZTRATÍ, ZACHRÁNÍ JEJ. (Lk 9,22–25)

Na začátku postní doby jsme slyšeli tato Kristova vážná slova:

„Ježíš řekl svým učedníkům, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne, že bude vzkříšen. Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“

Prosme o milost porozumění.

Tento úryvek má dvě části. První obsahuje v řeči nepřímé – Ježíšova slova učedníkům, druhý v řeči přímé – jeho slova všem.

Slova učedníkům jsou první předpovědi jeho umučení a zmrtvýchvstání. Asi v polovině svého veřejného působení – po slavném Petrově vyznání jeho božství – pokládá Pán Ježíš apoštoly za způsobilé přijmout oznámení, jakým způsobem bude vykonáno jeho dílo vykopení a jeho oslavení.



Kristus Pán by býval mohl vykoupit svět jedním vnitřním úkonem, ale podle Boží vůle vytrpěl bolesti a násilnou smrt. Bůh tím chtěl ukázat zlobu hříchu, velikost své lásky a také nutnost pokání a sebezáporu.

„Zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona.“

Tak Ježíšovi učedníci všech dob musí počítat s tím, že když se rozhodli pro Boha, stanou se cizinci mezi lidmi, co smýšlejí

jinak. Můžeme být vysmíváni, zahanbováni, odsuzováni.

„Musí mnoho trpět.“

Idea utrpení se zvláště od té doby stala středem Ježíšova myšlení, mluvení a konání, všechno je prostupuje.

Jak je tomu u nás? Jsme přesvědčeni, že musíme něco trpět, když chceme dát aspoň částečnou náhradu za své hříchy, když se chceme nových varovat a ukázat Kristu Pánu svou lásku? A ještě více musí trpět ten, kdo chce působit apoštolsky, vést ke Kristu duše a činit pokání za hříchy světa.

„Musí být zabit a vzkříšen.“

Tajemství utrpení bez tajemství oslavení je neúnosné a nesnesitelné. Ani Ježíš by je neunesl, tím méně my. Po utrpení přijde oslava. Ovšem první je utrpení a pak oslava.

Zakoušíme to už v tomto životě, kdy po těžkostech přichází útěcha. Budme si vědomi, že jedno není bez druhého a že není možné obracet pořadí. A že po boji přijde konečné vítězství.

Co v první části řekl Ježíš jasně učedníkům, vysvětluje všem, a to natolik, nakolik jsou schopni porozumění.

„Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě.“

V tom spočívá radikální rozhodnutí pro Boha. Jde tu o vnitřní osobní vztah. Dát Bohu první místo ve svém životě. Tento osobní vztah, hluboko a zásadně zakořeněný v duši, ovlivňuje všechny niterné postoje a projevuje se vnějšími úkony a činy. A nebude to bez starostí, bolestí, neštěstí a utrpení.

„Kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

Je to tak silný požadavek, že se nám zdá nemožné ho splnit. Ježíš se dožaduje niterného vztahu ke své osobě a ke své zvěsti. To se nedá uskutečnit bez přehodnocení vztahů.

Je třeba ztratit, odsunout vše stranou a postavit Boha nade všechno, i kdyby to stálo život, všechno pro naše přirozené smýšlení. Ježíšovi jde jednoduše o to, aby věřící dali radikálně přednost jemu před vším ostatním.

V dobách pronásledování se museli věřící někdy takto rozhodnout a museli se dát i zabít, a to pro víru v Ježíše Krista.

„Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“

Radikální rozhodnutí pro Boha je i dnes pro nás aktuální, protože stále se musíme rozhodovat mezi věrností a nejrůznějšími ústupky. Rozhodnutí pro Boha se podaří tehdy, když se nerozhodujeme až v kritickém momentě, ale své rozhodnutí uděláme v klidu a v hlubokém niterném zvážení svého života.

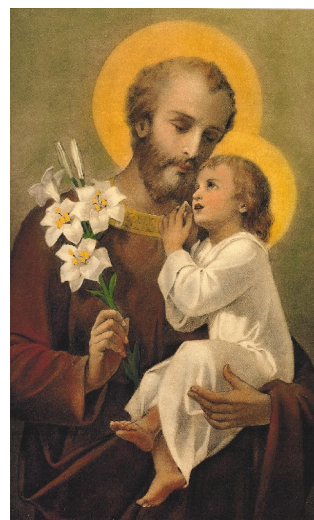
Na závěr tohoto zamyšlení je příležitost k tomu, abychom Pánu zopakovali své zásadní rozhodnutí pro něho, abychom byli připraveni i v kritické situaci rezolutně zaujmout postoj pro víru, i když se to spojuje se ztrátou určitých pozemských předností.

P. Tadeáš Řehák O.Praem.

Liturgický kalendář

březen 2010

7. neděle	3. NEDĚLE POSTNÍ
14. neděle	4. NEDĚLE POSTNÍ
19. pátek	Slavnost SVATÉHO JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
21. neděle	5. NEDĚLE POSTNÍ
25. pátek	Slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
28. neděle	KVĚTNÁ (PAŠIJOVÁ) NEDĚLE
29. pondělí	PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE
30. úterý	ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE
31. středa	STŘEDA SVATÉHO TÝDNE



Svatý Josef s Ježíškem

Oznámení

Pobožnost

Pobožnost křížové cesty bude po celý měsíc březen vždy v pátek v 17.00 hod. v kostele Nejsvětější Trojice a v sobotu v 17.00 hod. v kostele sv. Jana Nep.

Setkávání v domečku

Setkání farníků v domečku u kostela Nejsvětější Trojice budou v pátek 19. a 25. března v 18.30 hod. po večerní mši svatý.

Katecheze

Biblická katecheze bude v sobotu 20. března v 18.15 hod. po večerních bohoslužbách ve farním sále kostela sv. Jana Nep.

Úklid kostela

Obvyklý jarní úklid kostela sv. Jana Nepomuckého se koná v sobotu 20. 3. 2010, začátek v 8 hod. Prosíme všechny, zejména pak mladší farníky, o pomoc při této očistě kostela a přilehlého okolí. Výborná příležitost k protažení kostry i svalstva po zimním spánku je bonusem této záslužné činnosti.

Svěcení

Kněžské svěcení našeho bývalého farníka Bonaventury Ondřeje Čapka se koná 26. 6. 2010 v brněnské katedrále. Pro ty, kdo by se chtěli této slavnosti zúčastnit, bude vypraven do Brna zvláštní autobus od kostela sv. Jana. Sraz v sobotu 26. 6. 2010 v 5.45 hod., odjezd v 6 hod. Zájemci se mohou přihlásit v sakristiích obou košířských kostelů.

Primiční mše

Primiční mši sv. bude sloužit P. Bonaventura v kostele sv. Jana Nepomuckého v neděli 27. 6. 2010 v 10 hodin. Nedělní mše svatá u Nejsvětější Trojice odpadá.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 12. února 2010

Přítomni: P. Lohelius, Elena Horáková, Stanislav Dobeš, Stanislav Hojek, Vít Bobysud, Václav Funda, Václav Dráb, Ondřej Vaněček a vzácný host Václav Plíšek

Na programu byly dílčí otázky farního života a obecná rozprava

Farníci se mohou vypravit v sobotu 26. června za bratrem jáhnem Bonaventurou Ondřejem Čapkem OFM do Brna, kde obdrží kněžské svěcení. Pro farníky, kteří by rádi byli osobně přítomni slavnostnímu Bonaventurovu vstupu do kněžského stavu, bude v 6 hodin ráno toho dne přistaven ke kostelu sv. Jana Nepomuckého autobus – tito si mohou v sakristii rezervovat sedadlo.

Primiční mše svatá novokněze Bonaventury je pak stanovena na neděli 27. června; bude sloužena v 10 hodin v košířském kostele sv. Jana Nepomuckého.

Čas výletu za P. Janem Dlouhým byl ohledně výpravy na svěcení do Brna přeložen na měsíc září.

Farnost vyjadřuje prostřednictvím Výboru díky p. Hojkovi za starostlivou a obětavou péči o kostel sv. Jana Nepomuckého v době mohutné sněhové nadílky, především pak za prozíravé odklizení sněhové vrstvy se střechy, aby se snížilo zatížení a namáhání jejích konstrukcí. Vřelý dík

patří též dalším dobrovolníkům, kteří se neohroženě chápali hrabel a košťat, aby „vyrovnali stezky“.

Pan předseda Dobeš se nabídl, že vyjedná s paní Vajcou Hejdovou konzultaci ohledně vysloužilého mobiliáře.

Budou opatřeny nové paškály. Pan Hojek zajistí po novém paškálu do obou kostelů, pan Funda obstará paškál pro kapli Nanebevzetí Panny Marie.

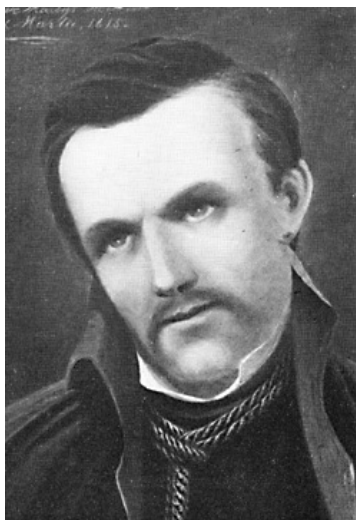
Příští schůze výboru SPKK se bude konat třetí březnový pátek, nikoli druhý pátek, jak je zvykem, čili schůze je stanovená na 19. března. Místo zůstává obvyklé.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Jan Ogilvie, kněz a mučedník – památka 10. března

Tento skotský světec (někdy se píše i Ogilby) se narodil roku 1579 v Drum-na-Keith ve Skotsku v šlechtické rodině, která vyznávala kalvínskou víru.

Náboženské poměry ve Skotsku v té době byly složité. Skotský parlament roku 1560 odhlasoval odloučení církve od Říma a hlavou církve prohlásil krále. Sloužení katolické mše saté. bylo trestné. Velký vliv v 16. století získal kazatel John Knox, který byl v Ženevě žákem Kalvína, a přinesl do Skotska jeho reformaci. Získal velkou řadu přívrženců. (Z nich později vznikla církev presbyteriánů, která nemá biskupy, jen kněze a laické rady starších.)



Kromě nich zůstali v zemi i katolíci, zejména v některých oblastech, i když v celkovém počtu obyvatelstva měli menšinu. Ani krátká vláda Marie Stuartovny, která podporovala katolíky, na tom nic nezměnila. Po ní nastoupil na skotský trůn Jakub VI., který upevnil svůj vliv na církev, opíral se o jím ustanovené biskupy a katolíky pronásledoval.

Mladý Jan Ogilvie byl poslán do škol na kontinentu. Zde přišel postupně k přesvědčení, že katolická Církev může obsáhnout všechny lidi, mezi nimiž bylo mnoho mučedníků. Rozhodl se být katolíkem a ve věku 17 let byl přijat do Církve v belgické Lovani.

Studoval na řadě katolických škol, na benediktinské škole v německém Řezně a v jezuitských kolejích v Olomouci a v Brně. V Brně vstoupil roku 1599 do jezuitského řádu a studoval dalších 10 let. Na stránkách jindřichohradeckého vikariátu se připomíná, že v letech 1608–09 žil sv. Jan Ogilvie v tamější jezuitské koleji zároveň s jiným budoucím světcem – Melchiorem Grodeckým. Na kněze byl vysvěcen roku 1610 v Paříži. Pak konal kněžskou službu v Rouenu. Ale toužil po službě ve Skotsku a žádal, aby tam byl poslán.

Roku 1613 – po 22 letech nepřítomnosti – odcestoval do Skotska jako John Watson. Vrátil se však do Paříže, protože nemohl udělat mnoho pro málo katolíků. Po poradě s nadřízeným se však vrátil zpět.

Sloužil tam zbytku katolíků a řadu lidí přivedl zpět do katolické církve. Ale jeho misionářská služba netrvala ani celý rok. Byl zrazen, zatčen a uvězněn v Glasgowě. Ve vězení byl mučen, aby vyzradil jména katolíků. Držel se statečně a nic neprozradil. Ve vězení začal také psát historii svého zatčení a uvěznění. Stránku po stránce se mu spis podařilo propašovat ven.

Nakonec byl obžalován, že neuznává autoritu krále v duchovních věcech. Výslech se konal 10. března v Glasgowě. Když odmítl zřít se své víry, byl shledán vinným a za dvě hodiny po soudu byl roku 1615 ve svých 36 letech oběšen. Cestou na šibenici držel růženec.

Za blahoslaveného ho prohlásil Pius XI. roku 1929. Kanonizován byl papežem Pavlem VI. 17. října 1976. Pavel VI. v projevu při kanonizaci řekl mezi jiným: „Můžeme dnes přisoudit našemu

mučedníkovi i mnoha jiným, kteří trpěli ze stejné příčiny, zásluhu, že přispěli hrdinsky svou obětí k tomu, že na civilizaci vyžadujeme náboženskou svobodu, jak to objasnil poslední koncil v deklaraci ‚Dignitatis Humanae‘: nikdo nemůže být nucen a nikomu nemůže být bráněno ve vyznávání náboženství, ale pro všechny existuje závažná morální povinnost hledat a následovat pravdu, obzvláště náboženskou (sv. Augustin).“

Sv. Jan Ogilvie je první skotský světec od roku 1250.

Podle Internetu (theglasgowstory,catholic online, Sacred space, sjweb, vatican.va, aj.)

M.P.



S radostí sdělujeme milým farníkům, že se nám narodila dcera Anežka.

Stalo se tak v Praze-Podolí v pátek 19. února o půl sedmé ráno. Bohu díky!

Ondřej a Markéta Vaněčkovi

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOST KŘTU

252. Jak se nazývá první svátost uvedení do křesťanského života?

Nazývá se především křest podle hlavního obřadu, kterým se vykonává: „křtít“ znamená „ponořit“ do vody. Pokřtěný je ponořen do Kristovy smrti a s ním povstává jako „nové stvoření“ (2 Kor 5,17). Nazývá se také „koupel znovuzrození a obnovení Duchem Svatým“ (Tit 3,5) a „osvícení“, protože pokřtěný se stává „synem světla“ (Ef 5,8).

253. Jaké jsou předobrazy křtu ve Starém zákoně?

Ve Starém zákoně nacházíme různé předobrazy křtu: *vodu*, pramen života a smrti: *Noemovu archu*, v níž se lidé zachránili skrze vodu; *průchod Rudým mořem*, jímž byl Izrael osvobozen z egyptského otroctví; *přechod přes Jordán*, díky kterému Izrael dosáhl zaslíbené země, obrazu věčného života.

254. Kdo tyto předobrazy naplnil?

Ježíš Kristus, když se na počátku svého veřejného života dává pokřtít Janem Křtitelem v Jordánu; když na kříži z jeho probodeného boku vytryskne krev a voda, znamená křtu a eucharistie; a když po zmrtvýchvstání svěruje apoštolů toto poslání: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i ducha Svatého“ (Mt 28,19–20).

255. Odkdy církev uděluje křest a komu?

Církev uděluje křest ode dne letnic tomu, kdo věří v Ježíše.

256. Co je podstatným obřadem křtu?

Podstatným obřadem této svátosti je ponoření křtěnce do vody nebo lití vody na jeho hlavu, zatímco se pronáší vzývání jména Otce i Syna i Ducha Svatého.

257. Kdo může přijmout křest?

Přijmout křest může každý dosud nepokřtěný člověk.

258. Proč církve křtí děti?

Protože děti se rodí s dědičným hříchem, mají zapotřebí, aby byly osvobozeny z moci zlého a přeneseny do království svobody Božích dětí.

259. Co se požaduje od křtěnce?

Od každého křtěnce se požaduje vyznání víry, vyjádřené osobně v případě křtu dospělého člověka, nebo vyjádřené rodiči a církví, je-li křtěno dítě. Také kmotr nebo kmotra a celé církevní společenství mají účast na odpovědnosti za přípravu křtu (katechumenát) a také za rozvoj víry a křestní milosti.

260. Kdo může křtít?

Řádnými udělovateli křtu jsou biskupové a kněží, v latinské církvi také jáhnové. V případě nutnosti může křtít každý, jen když má úmysl konat to, co koná církev: vylévá vodu na hlavu kandidáta a pronáší trinitární křestní formuli: „Já tě křtím ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

261. Je křest nutný pro spásu?

Křest je nutný ke spáse pro ty, jimž bylo hlášáno evangelium a kteří mají možnost žádat o tuto svátost.

262. Může být člověk spasen bez křtu?

Protože Kristus zemřel pro spásu všech lidí, mohou být bez křtu spaseni ti, kdo umírají pro víru (*křest krve*), dále katechumeni a všichni, kdo z podnětu milosti, aniž znají Krista a církve, upřímně hledají Boha a snaží se plnit jeho vůli (*křest touhy*). Co se týká dětí zemřelých bez křtu, církve je ve své liturgii svěruje Božímu milosrdenství.

263. Jaké jsou účinky křtu?

Křest působí odpuštění prvotního hříchu a všech osobních hříchů a trestů za hříchy; dává podíl na božském životě Nejsvětější Trojice prostřednictvím posvěcující milosti, milosti ospravedlnění, která přivtěluje ke Kristu a jeho církvi; dává podíl na Kristově kněžství a je základem společenství se všemi křesťany; uděluje božské ctnosti a dary ducha Svatého. Pokřtěný patří Kristu navždy: je označen nezrušitelnou pečeti Krista (*svátostným znamením* neboli *charakterem*).

264. Jaký význam má křesťanské jméno přijaté při křtu?

Jméno je důležité, protože Bůh zná každého jménem, to znamená v jeho jedinečnosti. Při křtu křesťan dostává v církvi vlastní jméno, přednostně jméno nějakého světce, jehož patronát poskytuje pokřtěnému vzor svatosti a zajišťuje mu přímluvu u Boha.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5	
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger	
Uzávěrka:	15. každého měsíce	Grafická úprava: V. Dráb
Náklad:	150 výtisků	Č.ú.: 125708379/0800
Internet:	http://kosirska.farnost.cz	Neprodejně



Duben



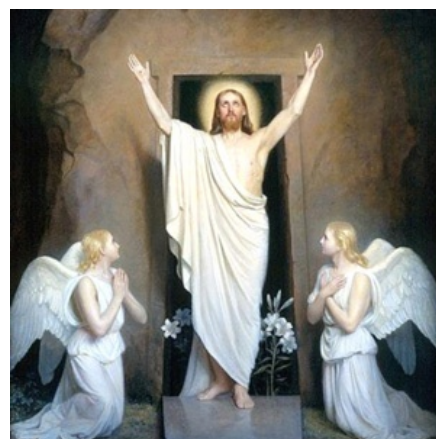
VZKŘÍŠENÍ KRISTOVO – ZÁKLAD VÍRY 1 Kor 15,12.16-20

KKC 651-655

Smysl a spásonosný dosah zmrtvýchvstání:

- naplněna zaslíbení
- potvrzeno Ježíšovo božství
- naše ospravedlnění a přijetí za syny
- naše budoucí vzkříšení

Apoštol Pavel k nám promlouvá s velkou naléhavostí o vzkříšeném Kristu. „Káže se o Kristu, že vstal z mrtvých“ (1 Kor 15,12.). Konstatuje toto zvěstování nejen za sebe, ale jménem celé církve.



Myslíme na Kristovo vzkříšení jenom v době velikonoční? Zcela jistě ne. Jde totiž o ústřední a vrcholné tajemství Kristovo, a tak si zaslouží trvalou pozornost, i když to není možné ve stále stejné míře. Neslavíme však toto tajemství během každého Dne Páně? Ale nejen nedělní, nýbrž každodenní slavení eucharistie je přece zpřítomnění Kristova utrpení, smrti a vzkříšení. I ve slavných tajemství posvátného růžence rozjímáme tuto skutečnost.

Že jde o něco faktického nejen u Krista, ale obecně u dalších lidí, dosvědčuje apoštol národů slovy: „Ale jak potom mohou říkat někteří z vás, že vzkříšení mrtvých není? Jestliže tedy mrtví nevstávají, ani Kristus nevstal“ (1 Kor 15,16-17). Pavlovo buď a nebo je pak v dalších verších vyhroceno vzhledem k víře a zároveň celé existenci křesťanů. Pokud nejde o něco skutečného, pak je celá křesťanská víra k ničemu: „vaše víra nemá cenu“ (1 Kor 15,18), vykoupení z hříchů je jen fiktivní: „pak jste ještě ve svých hříších“ (1 Kor 15,19) a důsledky pro věčný život nepřipadají vůbec v úvahu: „a jsou ztraceni i ti křesťané, kteří už zesnuli“ (1 Kor 15,19). Mnozí křesťanští myslitelé právem z těchto Pavlových úvah odvozovali jedinou šanci k ospravedlnění křesťanské víry a zároveň těžiště lidského života za hranicemi viditelného pozemského světa v očích lidí. Jestli to není pravda, „pak jsme nejubožejší ze všech lidí“ (1 Kor 15,20). Něco velikého si totiž namlouváme, a přitom je to pouhá chiméra.

Pavel však v závěru dnešního úryvku pevně a jasně dosvědčuje a vyznává: „Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.“ (1 Kor 15,20).

Můžeme pak hledat smysl a spásonosný dosah Kristova zmrtvýchvstání. Prohloubit tak své poznání této pravdy víry pro další zvěstování.

Pán Ježíš svým zmrtvýchvstáním zdůvodňuje a potvrzuje všechno, co vykonal a učil. Podal konečný důkaz své božské autority. Jestliže i jiné události z Kristova života mají svá zaslíbení ve Starém zákoně nebo v Kristových slovech, tím více to platí o jeho vzkříšení. Předpovědi se „podle Písma“ uskutečnily.

Klíčovou otázkou Ježíšovy osobnosti je jeho božství. Na něm stojí nebo s ním padá pravost jeho života a působení. Vzkříšení ukřižovaného prokázalo, že je opravdu „ten, který je“ („Já jsem“), Boží Syn a sám Bůh.

To je jistě úžasné a krásné a probouzí nás to k hluboké radosti. Kristova láska a Boží moc se však v tomto velikonočním tajemství projevuje i na nás, k našemu dobru. Svou smrtí nás Kristus osvobozuje od hříchu, svým vzkříšením nám zjednává přístup k novému životu. Ospravedlněním se vracíme do Boží milosti a jsme přijati za syny. Stáváme se Kristovými bratry. Neděje se tak podle přirozenosti, ale na základě daru milosti. Toto adoptivní synovství nám zjednává skutečnou účast na životě jednorozeného Syna.

Jde však také o celou naši budoucnost, která je na Kristově vzkříšení založena. On je základem a zdrojem našeho budoucího vzkříšení. Do této pravdy vkládáme celou svou křesťanskou naději. Pevně doufáme, že budeme žít s Pánem navěky. Zatím žije vzkříšený Kristus v našich srdcích. Dejme mu tam co nejvíce místa! Ať nás od něj nic neodvede a neodloučí, abychom s ním byli bez konce. Amen.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Duben 2010

1.	čtvrtek	ZELENÝ ČTVRTEK
2.	pátek	VELKÝ PÁTEK
3.	sobota	BÍLÁ SOBOTA
4.	neděle	SLAVNOST ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ
5. – 10.		PONDĚLÍ AŽ SOBOTA VELIKONOČNÍHO OKTÁVU
11.	neděle	2. NEDĚLE VELIKONOČNÍ (BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ)
13.	úterý	Sv. Martina I. , papeže a mučedníka
18.	neděle	3. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
19.	pondělí	VÝROČNÍ DEN ZVOLENÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
21.	středa	Sv. Anselma, biskupa a učitele církve
23.	pátek	Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze
24.	sobota	Sv. Jiří, mučedníka
25.	neděle	4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
27.	úterý	Sv. Petra Chanela, kněze a mučedníka Sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu, kněze
29.	čtvrtek	Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy
30.	pátek	Sv. Zikmunda, mučedníka Sv. Pia V., papeže

Oznámení

Biblické katecheze

Další biblická katecheze bude ve farním sále kostela sv. Jana Nepomuckého v sobotu 17. dubna v 18.15 hod.

Svěcení

Kněžské svěcení našeho bývalého farníka Bonaventury Ondřeje Čapka se koná 26.6. 2010 v brněnské katedrále. Pro ty, kdo by se chtěli této slavnosti zúčastnit, bude vypraven do Brna zvláštní autobus od kostela sv. Jana. Sraz v sobotu 26.6.2010 v 5:45, odjezd v 6:00. Zájemci se mohou hlásit v sakristiích obou košířských kostelů.

Děkovná mše a agapé

Děkovná mše svatá za RNDr. Milana Prágera bude sloužena v neděli 18.4.2010 v 9.hod. v kostele sv. Jana Nep. **Po bohoslužbě bude krátké setkání farníků a skautů ve farním sále.**

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 19. března 2010

Přítomni: P. Lohelius, Elena Horáková, Stanislav Dobeš, Jan Nekula, Vít Bobysud, Václav Funda, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Program:

1. Starší mobiliář
2. Kněžské svěcení jáhna Bonaventury Ondřeje Čapka
3. Bonaventurova primice
4. Záležitosti košířských kostelů
5. Všeobecná rozprava

1. Mobiliář

Pan předseda Dobeš vylíčil, jak se věci mají ohledně starších kusů mobiliáře. Kontakt na paní restaurátorku Hejdovou není funkční, a tak oslovil košířskou firmu Restaurátorská dílna Nožička – Iška. Výboru také představil obrazem některé hotové zakázky řemeslníků. Ti mu udělali velmi vstřícnou cenovou nabídku a seznámili ho s možnostmi a podmínkami slev. K tomu bude směřovat další jednání, k němuž dostal předseda Dobeš zelenou.

2. Kněžské svěcení jáhna Bonaventury Ondřeje Čapka

Václav Funda objedná autobus, kterým se farníci budou moci v sobotu 26. června vypravit za bratrem jáhnem Bonaventurou Ondřejem Čapkem OFM do Brna, který tam obdrží kněžské svěcení. Místo v autobuse si zájemci mohou zamluvit v sakristii.

3. Bonaventurova primice

Dar pro novokněze Bonaventuru

Při příležitosti primiční mše svaté novokněze Bonaventury, která se uskuteční v neděli 27. června od 10 hodin v košířském kostele sv. Jana Nepomuckého, bude mu předán od jeho domovské farnosti dar. Byl přijat návrh, aby to byl cestovní kufřík s liturgickými potřebami (pořizovací cena je 10 tisíc korun), již je zamluven u prodejce. Dar bude pro farníky k nahlédnutí v obou farních kostelech v neděli 20. června.

Organizační záležitosti

Na prosbu fr. Bonaventury byl ustanoven koordinátor primice, stal se jím Václav Dráb. Hovořilo se též o tom, jak zajistit občerstvení po primici – výbor vyjádřil přesvědčení, že pohoštění se

podaří zajistit farní svépomocí, což upřednostnil před návrhem Bonaventurovy rodiny pověřit tím úkolem komerční kateringovou firmu.

4. Záležitosti košířských kostelů

Václav Funda provizorně opravil v kostele Nejsvětější Trojice několik dřevěných schodů na kazatelnu, které byly už zničené vlhkostí (shnilé a rozlomené) a činily pohyb po schodišti dost nebezpečným. Po vyschnutí kostela bude schodiště zrenovováno.

Vít Bobsud seznámil členy výboru se situací ohledně žádosti o dodatečný grant od pražského magistrátu na odvlhčení kostela Nejsvětější Trojice.

Členové výboru též probírali některé podrobnosti ohledně stavebních oprav košířských chrámů, zejména pak výměnu dvou posledních původních litinových svodů srážkové vody u sv. Jana Nepomuckého (např. lešení, ochrana nedávno opravených varhan na oratoři fóliemi a ochrannou dřevěnou konstrukcí, financování aj.).

5. Všeobecná rozprava

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý dubnový pátek (9. 4.), místo zůstává obvyklé.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Ludvík Maria Grignion de Montfort, kněz – památka 28. dubna

V Roce kněží si připomeneme dalšího kněze – světce. Sv. Ludvík Maria se narodil r. 1673 ve zbožné rodině v Montfortu ve francouzské Bretani. Byl nejstarším dítětem, které se z 18 dětí dožilo dospělosti. Jeho otec Jean-Baptiste Grignion, byl právníkem, ale rodina nebyla bohatá. Dětství strávil Ludvík na venkově a odtud si přinesl lásku k přírodě a samotě. Už od dětství byl vyznavačem Panny Marie. Jméno Maria si přidal při biřmování.

Ve 12 letech vstoupil do jezuitské koleje v Rennes. Tam se rozhodl pro kněžské povolání. Musel překonat odpor otce, který s ním měl jiné plány. Ale Ludvíkova laskavost nakonec zvítězila a ve věku dvaceti let odešel pěšky do Paříže. Tam byl přijat do semináře Saint Sulpice. Získal stipendium pro chudé seminaristy. Byl vynikajícím studentem. V době volna byl milým a zábavným společníkem. Se svolením představeného si ukládal různé druhy pokání, ale jeho zdraví to nevydrželo a vážně onemocněl. Po uzdravení dokončil studium a dal dohromady malou skupinu, jejíž členové měli zvláštní úctu k Panně Marii. Tato úcta a zvláště modlitba růžence ho postupně naučily hlubší modlitbě a rozjímání. Získal tak důvěrný vztah k Ježíši a Marii.



Na kněze byl vysvěcen v 27 letech r. 1700. Primici měl v kostele Saint-Sulpice u oltáře Panny Marie. Biskupem z Poitiers byl jmenován nemocničním kaplanem v městské nemocnici. Staral se zejména o chudé a udivoval svou zbožností. Tam se seznámil s Marií Louisou Trichetovou, budoucí blahoslavenou, s níž založil kongregaci Dcer Moudrosti.

Jeho činnost, morální čistota a hluboká mariánská úcta provokovala stoupence jansenismu i jiných nesprávných učení, které se tehdy, zvláště ve Francii, šířily. Pro jejich napřátelství byl po čtyřech letech zproštěn svého pověření. Světec to přijal s pokorou a viděl v tom plán Prozřetelnosti.

Po čase se rozhodl se jít do Říma a požádat papeže o radu. Byl přijat na audienci r. 1706. Papež Klement XI. mu rozmluvil úmysl jít konat misie do ciziny a řekl mu, že má ve Francii široké pole pro apoštolát. „Vyučujte lid a děti. Mějte je k obnově křestních slibů.“ Udělil mu pak titul Apoštolský misionář.

V diecézi Poitiers měl stále mnoho protivníků. Odešel proto konat misie do Bretaně a do kraje Vendée a tam konal lidové misie, vyučoval katechismus, konal procesí a sám skládal nábožné písně. Při tom stále trpěl útoky se strany svých nepřátel. V r. 1710 vstoupil do Třetího řádu sv. Dominika. Byl pak povolán biskupy z Luçonu a z La Rochelle, aby působil v jejich diecézích. Tam také strávil posledních pět let svého života.

Vyčerpán námahou a utrpením, které snášel velmi trpělivě, zemřel v 28. dubna 1716, ve svých 43 letech, při misiích v Saint-Laurent-sur-Sèvre. Tam je také pohřben v basilice postavené v 19. a 20. století.

Kromě Dcer Moudrosti je také zakladatelem Společnosti Marie (Otcové Monfortáni) a inspiroval založení Bratrů sv. Gabriela.

Prohlášen za blahoslaveného byl papežem Lvem XIII. r. 1888, kanonizován Piem XII. r. 1947.

Největšího uznání se spiritualitě svatého Ludvíka Marii (kterého mnozí chtějí prohlásit Učitelem Církve) dostalo od papeže Jana Pavla II, který si své heslo „Totus tuus“ vzal právě ze spisů našeho světce. A v encyklice Redemptoris Mater ho zmiňuje jako svědka a vůdce mariánské spirituality. A jeho památku zařadil do všeobecného kalendáře Církve. Tento papež uctil památku světce v basilice u jeho hrobu.

Svatý Ludvík Maria napsal spisy *O pravé mariánské úctě*, *List přátelům Kříže a Tajemství Mariino*, které vyšly česky v Karmelitánském nakladatelství. Kromě toho napsal spis *O lásce k věčné Moudrosti*. Z jeho učení čerpali již i papežové Lev XIII., Pius X. a Pius XII.

Z posledního spisu jsou slova: „Nesmíme si představovat, že je dnes oslavený a vítězný Kristus méně sladký a přívětivý. Naopak! Jeho sláva v jistém smyslu zdokonaluje jeho dobrotu. Netouží po tom, aby se zjevoval, nýbrž aby mohl odpouštět. Nechce vystavovat na odiv svou slávu, ale své milosrdenství.“

Podle Internetu (zvl. annussacerdotalis.org, santiebeati.it, aj.)

M.P.



RNDr. Milan Práger



Impozantní postava, koruna hustých kadeří, ostře řezané rysy, pronikavý pohled a krásný, teplý úsměv, kterým nikdy nešetří – takovým byl a zůstává dr. Milan Práger. Je pravdou, že kadeře poněkud ustoupily a změnily barvu do stříbrna – jak by také ne, když jejich majitel slaví tak krásné, kulaté životní výročí! – jinak ale vše zůstává včetně jeho celoživotní lásky a tou je matematika v té nejčistší formě. I manželku si zvolil stejného zaměření a proto mohl oslavit už padesátileté výročí šťastného manželského života. Že genetika pracuje svědčí jedna z jeho dvou dcer, opět matematicka a oba jeho vnukové krácející zřejmě stejnou cestou jako prarodiče a matka. Ještě že zbývá druhá, „normální“, dcera s neméně normální vnučkou, jinak bychom se asi nedopočítali.

Dr. Práger patří od mládí mezi aktivní košířské farníky, zná celou řadu historických faktů pojících se k oběma našim kostelům (samozřejmě včetně letopočtů - bez čísel by to nešlo) a zpracoval řadu údajů na naše webové stránky. Radu let je členem redakce Košířského farního listu, pro který každý měsíc zpracovává životopis méně známého světce a pomáhá se všemi redakčními pracemi.

Co jiného dr. Prágerovi popřát než další roky s jeho milovanými čísly, aby se mu dařilo spočítat i to nespočitatelné a k tomu mu vyprošovat zdraví, radost z jeho krásné rodiny a hojnost Božího požehnání bez kterého je „marné lidské namáhání“.



Připojujeme velký dík za veškerou jeho práci pro košířskou farnost

Závěrem několik slov shrnujících jeho práci ve skautském hnutí tak jak ji popsal bratr Kája Pávek.

Milan Práger, skrývající se pod názvem Mustafa, je skautem od roku 1940, takže to vychází na slušných 70 let. Po začátečním rozjezdu němci skaut zakázali, a tak všechno další bylo pololegální, různě maskované (dobrý trénink na dobu komunismu). V plně rozvinutém už opravdovském skautování po válce se stal rádcem a později členem party starších - roverů, kteří prosluli jako technická skupina používaná od stavby táborů po kuchaření.

V současné době je v partě starých pánů (very) Old skautů, kde má své místo nejen poblíž kamen, ale i se svým jemným humorem. Jeho účast na pravidelných schůzkách je pro nás vždy potěšením, a tak mu přejeme do života hojnost Božího požehnání, (to ostatní už přijde samo).

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ

265. Jaké místo má svátost biřmování v Božím plánu spásy?

Proroci ve Starém zákoně hlásali, že Duch Páně spočine na očekávaném Mesiáši i na celém mesiášském lidu. Celý Ježíšův život i jeho poslání probíhá v naprostém společenství s Duchem Svatým. Apoštolové dostávají Ducha Svatého v den letnic a hlásají „velké Boží skutky“ (Sk 2,11). Dar téhož Ducha předávají nově pokřtěným skrze vkládání rukou. Během staletí církev i nadále žije z Ducha a předává ho svým dětem.

266. Proč se tato svátost nazývá pomazání nebo biřmování?

Nazývá se *pomazání* (ve východních církvích pomazání svatým myronem), protože pomazání je podstatným obřadem této svátosti. Nazývá se *biřmování* (z „confirmatio“ – utvrzení), protože stvrzuje a posiluje křestní milost.

267. Co je podstatným obřadem biřmování?

Podstatným obřadem biřmování je pomazání posvátným křížmem (olej smíšený s balzámem, posvěcený biskupem doprovázené vkládáním ruky přísluhovatele, který pronáší příslušná svátostná slova. Na Západě se toto pomazání dělá na čele pokřtěného se slovy: „Přijmi pečeť daru Ducha Svatého“, - ve východních církvích byzantského obřadu se pomazání provádí i na dalších částech těla se slovy: „Pečeť daru Duch Svatého“.

268. Jaké účinky má biřmování?

Účinkem biřmování je zvláštní vylití ducha Svatého, takové, k jakému došlo v den letnic. Toto vylití vtiskuje duši nezrušitelné znamení a působí vzrůst křestní milosti: hlouběji zakořeňuje do Božího synovství; pevněji spojuje s Kristem a jeho církví; rozmnožuje v duši dary ducha Svatého, dává zvláštní sílu vydávat svědectví křesťanské víře.

269. Kdo může přijmout svátost biřmování?

Svátost biřmování může a má přijmout každý pokřtěný, a to jen jednou. Účinné přijetí předpokládá stav milosti.

270. Kdo je udělovatelem biřmování?

Původním udělovatelem biřmování je biskup. Ukazuje se tím spojení biřmovance s církví v jejím apoštolském rozměru. Když tuto svátost uděluje kněz – jak je to běžné na Východě a ve zvláštních případech na Západě – je spojení s biskupem a církví vyjádřeno knězem, spolupracovníkem biskupa, a posvátným křížmem, které bylo posvěceno biskupem.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

Košířský farní list



Květen



DAR A DARY DUCHA SVATÉHO

V tomto měsíci připadá Slavnost Soslání Ducha svatého na neděli 23. května. V tento velký svátek na závěr velikonoční doby slaví církev letniční událost, vylití Ducha svatého na apoštoly. V den letnic (po skončení sedmi velikonočních týdnů) se naplňuje Kristova Veliká noc sesláním Ducha svatého: ten se projeví, je dán a sdělen jako božská osoba: Kristus Pán ze své plnosti štědře vylévá Ducha. (Sk 2,33-36)



V tento den je konečně plně zjevena Nejsvětější Trojice: Od toho dne je království, hlávané Kristem, otevřeno těm, kdo v něho věří: v pokoře těla a ve víře se již podílí na společenství Nejsvětější Trojice. Duch svatý svým příchodem, který nemá konce, uvádí svět do „posledních časů“, do doby církve, do již zděděného, ale ne ještě dovršeného království:

„Spatřili jsme pravé Světlo, přijali jsme nebeského Ducha, našli jsme pravou víru: klaníme se nedílné Trojici, neboť ona nás spasila“ /Byzantská liturgie-modlitba po sv. přijímání/.

Mnozí z nás přijali v různém věku svého života svátost biřmování. Bylo to většinou v mladém věku dospívání nebo dospělosti, u některých těsně po přijetí svátosti křtu v dospělosti. Někteří se k přijetí této svátosti ještě neodhodlali. Není sice ke spáse nezbytně nutná jako křest, ale křesťan se velmi ochuzuje, když se zdráhá ji přijmout, protože se vzdává mnoha milostí. Velmi se tedy církví doporučuje tato svátost a povzbuzuje se k jejímu přijetí. Někteří z nás se na tuto svátost v současné době svědomitě připravují. V naší farnosti jsou nyní tři kandidáti k přijetí tohoto daru. Bylo by dobré je více vkládat do společných i soukromých modliteb. Základní pohled na tuto svátost byl také uveden v okénku víry minulého farního listu.

Jaký dar však mají přijmout? Sám Duch svatý je Božím darem. Ježíš odevzdává svého Ducha do Otcových rukou ve chvíli, kdy svou smrtí vítězí nad smrtí /Lk 23,43/. Ihned dává Ducha svatého tím, že na své učeníky „dechne“. /Jan 20,22/ Od této hodiny se poslání Krista a Ducha stává posláním církve: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ /Jan 20,21/.

Při vzkládání rukou během udílení sv. biřmování se biskup nebo kněz v tomto smyslu posílání také modlí nad biřmovanci: „Modleme se, aby jim dnes dal plnost svého svatého Ducha, aby je svým Duchem pomazal a potvrdil jejich poslání, jako pomazal a potvrdil svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista“.

Přijímají tedy dar samotného Ducha svatého, zároveň však dostávají jeho dary. To se promítá do další modlitby bířmujícího: „Sešli na ně svého Ducha Utěšitele: dej jim ducha moudrosti a rozumu, ducha rady a síly, ducha poznání a lásky, a naplň je duchem bázně před tebou”.

Duch svatý je tedy Dárce i Dar zároveň. Jen kladné vlastnosti mu přisuzuje Písmo. Duchovně nás oživuje, povzbuzuje stále k dobrému, budí v nás synovskou důvěru v dobrotu Boží, vydává nám vnitřní svědectví, že jsme syny Božími: „Neboť jste nepřijali ducha otroctví, abyste zase propadli strachul, ale přijali jste ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!” (Řím 8,15)

Také další výroky Písma nevyjadřují jen činnost Ducha svatého v nás, ale naznačují, že Duch svatý v nás působící je v nás i osobně přítomen a činí duši věřících svým příbytkem.

Protože je Duch svatý osobní Láska a osobní Dar Boží, připisují se mu všechny dary, které Bůh lidem z lásky uděluje. A k těm darům náleží na prvním místě naše posvěcení a všechny milosti, které je předcházejí, doprovázejí a dovršují. A kromě toho všechny ctnosti, které s naším posvěcením souvisí: „Plody Ducha jsou: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrotu, shovívavost, tichost, věrnost, skromnost, zdrženlivost.” (Gal 5,22-23)

Duch svatý je i dárce charismat, což jsou mimořádné schopnosti, které jsou udělovány ne k osobnímu posvěcení, nýbrž k prospěchu jiných, a jejichž nositelem může být i hříšník, jak poučuje sám Spasitel (Mt 7, 22-23). Tato charismata byla častá v prvotní Církvi a přispívala k jejímu rychlému rozšíření. Vypočítává je svatý Pavel: „Jednomu se uděluje skrze Ducha řeč moudrosti, druhému řeč poznání podle téhož Ducha, jinému víra v témž Duchu, jinému pak dar uzdravování v stejném Duchu, jinému konání zázraků, jinému dar prorokování, jinému dar rozeznávání duchů, jinému dar rozličných jazyků, jinému výklad řečí; to všechno působí jeden a týž Duch, který rozděluje jednomu každému podle své vůle.” (1 Kor 12,8-11).

Modlitby stanovené k udělení svátosti bířmování nemohou tématicky vyčerpat celou mnohotvárnou škálu působení Ducha svatého. Jejich jádrem je však souhrn sedmi darů, které se udílejí při vzkládání rukou udělovatele. Jejich původ je starozákonní. Jsou obsaženy v textech proroka Izaiáše, který zachycuje rysy očekávaného Mesiáše. Přítomnost těchto rysů se začíná objevovat v kapitolách (sbírce proroctví) o Emmanuelovi, („Izaiáš, protože viděl slávu Krista”: Jan 12,41), zvláště v Iz 11,1-2:

„Vyrází ratolest z pahýlu Jesse,
výhonek vypučí z jeho kořenů,
spočine na něm duch Hospodinův:
duch moudrosti a rozumu,
duch rady a síly,
duch umění, zbožnosti a bázně před Hospodinem.”

Přítomnost těchto darů pak pomáhá řešit hlavní problémy v životě člověka. K těm patří směřování k cíli, cesta neboli prostředky k tomuto cíli, potom správná volba při rozhodování, překonávání překážek, které brání k dosažení cíle, schopnost rozlišovat životní hodnoty – umění, potom životní náplň a pohnutka k jednání.

- | | |
|-------------------|---|
| 1. Dar moudrosti | - abychom vše podřizovali věčnému cíli |
| 2. Dar rozumu | - abychom věčným pravdám správně rozuměli jako prostředku k cíli
a podle nich žili |
| 3. Dar rady | - správně volit to, co se líbí Bohu |
| 4. Dar síly | - vytrvat v dobrém |
| 5. Dar umění | - vše správně hodnotit, stupnice hodnot |
| 6. Dar zbožnosti | - naplnit život láskou k Bohu a k člověku |
| 7. Dar bázně Boží | - synovská láska a úcta k Bohu jako pohnutka jednání |

„Společenství s ním nás zduchovňuje, obdarovává, navrácí do ráje, přivádí do království nebeského k synovskému přijetí, dává nám odvahu nazývat Boha Otcem a podílet se na milosti Kristově, nazývat se dětmi světla a mít účast na věčné slávě.” (sv. Basil z Cesareje)

P. Lohelius

1.	sobota	Sobota po 4. neděli velikonoční Sv. Josefa, Dělník
2.	NEDĚLE	5. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
3.	pondělí	Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů
6.	čtvrtek	Sv. Jana Sarkandra, kněze a mučedníka
7.	pátek	První pátek v měsíci
8.	sobota	Panny Marie, Prostřednice všech milostí
9.	NEDĚLE	6. NEDĚLE VELIKONOČNÍ
12.	středa	Svátek výročí zasvěcení katedrály Sv. Pankráce, mučedníka
13.	čtvrtek	Slavnost NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ – doporučený svátek
14.	pátek	Svátek sv. Matěje, apoštola
16.	NEDĚLE	7. NEDĚLE VELIKONOČNÍ Poutní slavnost SV. JANA NEPOMUCKÉHO, KNĚZE A MUČEDNÍKA
18.	úterý	Sv. Jana I., papeže a mučedníka
20.	čtvrtek	Památka sv. Klementa Marie Hofbauera, kněze Sv. Bernardina Sienského, kněze
21.	pátek	Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů mučedníků
22.	sobota	Sv. Rity z Cascie, řeholnice
23.	NEDĚLE	Slavnost SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO
24.	pondělí	Sv. Heřmana Josefa, kněze premonstráta
25.	úterý	Sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve Sv. Řehoře VII., papeže Sv. Marie Magdalény de 'Pazzi, panny
26.	středa	Památka sv. Filipa Neriho, kněze
27.	čtvrtek	Sv. Augustina z Canterbury, biskupa
30.	NEDĚLE	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
31.	pondělí	Svátek Navštívení Panny Marie

Oznámení

MÁJOVÉ POBOŽNOSTI

Během měsíce května se budou konat MÁJOVÉ POBOŽNOSTI vždy přede mši svatou.

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého, v sobotu 1. a 15. května v 18.15 hod.

Májové slavnosti

V sobotu 15. května se konají v kostele Nejsvětější Trojice a na Malostranském hřbitově MÁJOVÉ SLAVNOSTI. Program a časový rozvrh bude uveden na zvláštním letáčku.

Poutní slavnost v kostele sv. Jana Nepomuckého

Poutní slavnost bude letos spojena se 7. velikonoční nedělí, tj. 16. května.

Po slavení eucharistie budou k uctění vystaveny ostatky patrona kostela se zpěvem litanii. Před kostelem bude slavnost pokračovat společným agapé účastníků.

Výprava do kostela sv. Václava na Proseku

V rámci farního dne 16. května se uskuteční výprava do starobylého kostela sv. Václava na Proseku. Sraz zájemců o tuto prohlídku bude na místě ve 14.30 hod.

Poutní slavnost Nejsvětější Trojice

Poutní slavnost Nejsvětější Trojice se uskuteční v neděli 30. května. Po slavnostní mši sv. v 11.00 hod. bude následovat tradiční agapé v prostorách mezi kostelem a domečkem popř. v domečku.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 9. dubna 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
3. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie
4. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Výbor požádá pana Ing. Fránu, který vypracoval projekt odvlhčení kostela, aby v létě zkontroloval stav zdiva a posoudil, zda došlo ke zlepšení stavu a zda je třeba učinit ještě nějaká opatření, nebo kdy lze přistoupit k opravám v interiéru (omítky, malba atp.).

2. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Otec Lohel seznámil výbor s vývojem ve věci vlastnictví pozemků a stavby kostela sv. Jana Nepomuckého podle informací Isabely Slavičkové z Arcibiskupství pražského, která se o záležitost stará. Zvažovalo se, jak dál postupovat.

3. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie

Je třeba zajistit průběžné čištění úžlabí střechy nad sakristií od napadaného listí (podzim) nebo květů (jaro). Vrstva tohoto biologického materiálu, která se v úžlabí časem vytváří, v sobě totiž zadržuje srážkovou vodu, která pak prosakuje do stavby.

Také střešní krytina bude očištěna od mechu.

4. Farní život a všeobecná rozprava

Farní výprava do kostela sv. Václava na Proseku se uskuteční 16. května; sraz je ve 14.30 hod. na místě. Spolu s košířskými farníky se akce zúčastní také farníci ze Strahova.

Táborák u příležitosti konce školního roku se uskuteční poslední červnový čtvrtek, tj. 24. dne toho měsíce.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý květnový pátek (14. 5.), místo zůstává obvyklé.

Zapsal Ondřej Vaněček

Slavnost převzetí úřadu arcibiskupa pražského Mons. Dominikem Dukou

Bratři a sestry, dne 10.dubna 2010 v katedrále sv.Víta, Václava a Vojtěcha slavnostně převzal úřad arcibiskupa pražského Mons. Dominik Duka. Měl jsem tu čest se této slavnosti zúčastnit a rád bych se s Vámi podělil o pár zážitků.

Na slavnost jsem dorazil těsně před začátkem, ale za to jsem mohl vidět slavnostní průvod z arcibiskupského paláce, přes jednotlivá nádvoří, do katedrály. Byl to opravdu dlouhý průvod, za účasti všech našich i mnoha zahraničních biskupů a mnoha desítek kněží.



Při vstupu do katedrály vítali nového arcibiskupa pražského kanovníci Metropolitní kapituly v čele s Mons. Václavem Malým a dómský farář P. Ondřej Pávek, který držel kříž. Nový arcibiskup při vstupu políbil kříž a přítomné pokropil svěcenou vodou. Mons. Duka vzal toto pokropení rázným způsobem, takže i přítomní televizní pracovníci začali vytažovat hadříky a utírat objektivy svých kamer.

Průvod postupoval dále pravou lodí směrem k oltáři a Mons. Duka rozdával úsměvy a požehnání na všechny strany. Jelikož byla katedrála úplně plná, stál jsem vzadu v boční lodi, ale díky technologiím jsem mohl dění u oltáře sledovat na plazmové obrazovce, která byla umístěna na každém druhém sloupu.

Kardinál Vlk zahájil mši svatou znamením kříže a všechny přítomné – biskupy, představitele státu, vlády, parlamentu a samozřejmě i všechny věřící – přivítal. Po té byla přečtena jmenovací bula papeže

Benedikta XVI.. Nejdříve v latině a po té v českém jazyce. Po přečtení uvolnil kardinál Vlk Svatovojtěšský stolec Mons. Dukovi a symbolicky mu předal berlu. Bylo to úsměvné předání. Z jejich tváří byla vidět radost, ale i zároveň zodpovědnost.

Po mohutném potlesku následovalo přivítání nového arcibiskupa pražského děkanem kapituly Michaellem Slavíkem, který ve své uvítací řeči připomněl, že náročný proces výběru nového arcibiskupa pražského provázela modlitba a že ustanovení nového arcibiskupa přijímáme ve víře jako Pánovu odpověď. K přivítání se připojil i apoštolský nuncius Mons. Diego Causero.

Jménem osobností veřejného života pozdravil nového arcibiskupa i prezident republiky Václav Klaus, který se velice dobře zná s Mons. Dominikem Dukou. Při jeho projevu zazněla i zpráva o tragické události, o zřícení letadla s polským prezidentem a s dalšími významnými představiteli polského občanského a církevního života.

Pak již následovala mše svatá – Gloria, vstupní modlitba, čtení, evangelium a kázání nového arcibiskupa pražského. Ve svém kázání se, mezi jiným, dotkl nejen svatovítské katedrály, ale také i vztahu církve a státu. Poděkoval i svému předchůdci, kardinálu Vlkovi, který spolu s kněžími vedl církev v dvaceti letech svobody. Dále nás přítomné požádal o pomoc, o modlitbu, aby dostál všem požadavkům a úkolům, která jsou na něho kladeny.

Během kázání nastala i úsměvná situace, kde se podařilo arcibiskupovi omylem shodit několik listů připraveného kázání. Zde bylo vidět, že arcibiskup Mons. Duka je velice klidný a vyrovnaný člověk s velkým charismatem, se kterým nezahýbá žádná nepříjemná situace. Asistence mu pomohla všechny poznámky sesbírat.

Po kázání pokračovala mše svatá obvyklým způsobem. Připomínku za zemřelé pronesl emeritní krakovský arcibiskup kardinál Macharski. Po slavnostním požehnání a zpětném průvodu do pražského arcibiskupského paláce, rozdávalo občanské sdružení Kolpingovo dílo koláčky a balenou vodu a před samotným palácem i domácí slivovici, kterou hojně využívali hlavně politici a návštěvníci pražského hradu.

Celou tuto slavnost bych shrnul ve slovech nového arcibiskupa pražského:

„Ať nám na této cestě pomáhá Panna Maria, Ježíšova Matka, jejíž obraz je na Palladiu České země, ať nám pomáhají naši zemští patronové, svědci víry a obhájci práv člověka a svobody“.

Petr Zborník

První máj jinak. Maria - Patronka Bavorska.

Svátek prvního máje zahajuje v Bavorsku měsíc věnovaný zvláštní úctě, četným pobožnostem a modlitbám k Panně Marii. Jak vše vzniklo?

Kostel zasvěcený sv. Bohorodičce se na území Bavorska, konkrétně ve Freisingu ležícím nedaleko Mnichova, nacházel již v 8. století. V celém zdejším arcibiskupství (Mnichov-Freising) je kostelů a kaplí zasvěcených této Panně a ochránkyni Bavor bezmála na 400.



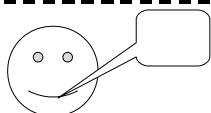
Mariánská úcta se zde těší pevně zakořeněné tradici podporované samotnou panovnickou dynastií Wittelsbachů, která zemi vládla od dávných dob středověku až do první světové války. Rozhodující krok nicméně učinil vévoda a kurfiřt Maximilián I. (1597-1651), když Marii výslovně prohlásil za patronku země. Stvrdit to měla rovněž obrovská bronzová socha Marie umístěná v jednom z výklenků mnichovské Rezidence v roce 1616, v předvečer třicetileté války. Marie jako patronka Bavorska bývá zpodobňována s korunou, stojí na půlměsíci po vzoru apokalyptické ženy ve Zjevení sv. Jana (Zj 12,1), drží v jedné ruce žezlo a ve druhé Ježíška žehnajícího lidu.

V letech 1637/38 byl na náměstí (dnes zvaném Mariánské, Marienplatz) postaven mariánský sloup jako výraz vděčnosti za ochranu Mnichova a Landshutu před vydrancováním švédskými vojsky. Sloup se stal symbolickým středem země, od něhož se měřily všechny vzdálenosti. Po jeho vzoru vznikl mj. též mariánský sloup v Praze (1650) a předtím ve Vídni (1645).

Poslední panující Wittelsbach, král Ludvík III. (1913-1918), si v čase válečných útrap od papeže Benedikta XV. vymohl, aby Marie byla Apoštolským stolcem oficiálně uznána ochránkyní země a aby se k té příležitosti v květnu konaly zvláštní oslavy. Tak se stalo a poprvé se svátek slavil 14.5. v roce 1916, záhy se z Mnichova rozšířil do ostatních diecézí. Po roce 1970 se oslavy přesunuly již na 1. května.

Text + foto: jlm

Pramen: Roland Götz: Maria – Patronin von Bayern. 1. Mai. In: <<http://www.erzbistum-muenchen.de/EMF105/EMF010417.asp>>



IVO SUCHÝ 50

A je to tady!. Dělová rána!



Ivo Suchý se nenápadně překulil z dětské ministrantské komže do věku zralého muže, věrného služebníka při slavení liturgie a průvodce farních výprav. Při těchto výpravách účastníci vždy čekají až se chopí mikrofonu a začne se svým standardním oslovením „moji milí“ komentovat průběh i cíl cesty. Po dojezdu na místo se rychle promění v obětavého služebníka u oltáře. Je typické, že se opět zmocní mikrofonu těsně před návratem a procítěně poděkuje P. Lohelovi za organizaci zájezdu a možnost



slavení liturgie na památných místech, dále obětavým ženám, které připravily na cestu „dobrůtky“ k občerstvení

a nezapomene na řidiče autobusu s poděkováním za bezpečný návrat. Je pravdou, že bez Ivovy účasti nemá farní zájezd ten správný „šmrnc“. Ivo a jeho vášeň pro mikrofon je neutuchající. Projevila se i při biskupské vizitaci ve farnosti kdy nečekaně uchopil mikrofon a suverénně děkoval za návštěvu Otci biskupovi (nutno dodat že velmi pěkně). Ivo velmi rád organizuje; se svou živou gestikulací, širokým úsměvem a velitelským hlasem by nejraději „své milé“ sešikoval do vzorného útvaru a pod jedním praporem je dopravil

až k bráně nebeské. Kéž by se mu to povedlo!

Milý Ivo, přejeme Ti, aby ses po pozdravení s Abrahámem vrátil zdrav a vesel zase do našich řad a dále se nás snažil dát „tak nějak dohromady“ (což je nelehký úkol). Ale snaž se a vydrž!

„Tvoji milí“ košířští farníci

Svatý Klement Maria Hofbauer, kněz – památka 20. května

Tento světec pocházející z naší země se narodil 26. prosince 1751 v Tasovicích u Znojma. Jeho otec Pavel Dvořák (později se přejmenoval na Hofbauer) byl Čech, matka Marie byla Němka. Při křtu dostal jméno Jan Evangelista. Již od dětství toužil po kněžském povolání. Ale když mu bylo sedm let, jeho otec zemřel. Rodina měla dvanáct dětí, byla chudá, proto nemohl studovat na gymnáziu, a stal se r. 1767 pekařským učněm ve Znojmě. Na podzim r. 1769 podnikl se svým přítelem pouť do Říma a na zpáteční cestě zůstal jako tovaryš v pekárně kláštera v Louce, kde zároveň studoval a ve svých 26 letech gymnázium dokončil. Pak putoval znovu do Říma a stal se poustevníkem v Tivoli u Říma. Tam přijal jméno Klement. Po určitém čase přišel znovu do Vídně, aby navštěvoval katechetický kurs. Pak získal podporu od tří bohatých šlechticů a začal studovat teologii.



V létě 1784 putoval se svým přítelem Tadeášem Hüblem znovu do Říma. Tam se dostal do kostela sv. Juliána, v němž sloužili redemptoristé. Ihned se rozhodl a 24. října 1784 si Klement Hofbauer a Tadeáš Hübl oblékli řeholní oděv (při tom přijal jméno Maria) a už 19. března 1785 složili první řeholní sliby. Několik dní nato, pravděpodobně 29. března 1785 byli v Alatri vysvěceni na kněze.

Po svěcení se Klement s Tadeášem vydali do kláštera ve Frosinone, kde strávili půl roku, aby si doplnili svá teologická studia. V jejich hlavách uzrávala odvážná myšlenka - přenést, nebo přesněji, rozšířit svou kongregaci za Alpy. Generální představený P. de Paola je tedy vyslal v říjnu 1785 na sever. Přes poutní místo Loreto a Tyrolsko přišli do Vídně, kde se pokusili založit nový řeholní dům. Politická situace však byla nepříznivá nejen pro ně, ale pro všechny řeholní rodiny. Právě vládnoucí císař Josef II. zrušil v této době více než 800 klášterů. Kromě toho byly přísně zakázané lidové misie, a právě tato činnost je stěžejní pro redemptoristy i dnes. V září roku 1786 opustili Vídeň. Po čtyřměsíční cestě se v únoru 1787 ocitli tři redemptoristé v hlavním městě Polska, ve Varšavě. Tam se Klement se spolubratřími zastavil a na prosbu bratrstva sv. Benona, papežského nuncia i samotného krále Stanislava II. tam zůstal. Bratrstvo sv. Benona byl spolek, který bychom dnes nazvali charitativním. Staral se o chudé poutníky a tuláky, a také o sirotky po emigrantech a redemptoristé byli vždycky tam, kde byli chudí a opuštění lidé. Benonité - pod tímto jménem byli ve Varšavě známi - se však setkávali i s nenávisť, námitkami a odmítáním. Ale i přes to se v krátkém čase stal sv. Benon centrem náboženské výchovy a živým ohniskem duchovního života celé Varšavy.

Při klášteře byla škola pro chudé chlapce a děvčata, latinská škola a škola pro řemeslníky, a od dřívějšího sirotčince. Klement často chodil pro své sirotky žebrať. Ne vždy byl dobře přijat. Jednou při takovéto příležitosti mu jakýsi člověk plivl do tváře. Klement tehdy zachoval klid, otřel si tvář a řekl: „To bylo pro mě. Teď prosím o něco pro mé sirotky.“ Hrubý člověk tím byl tak zaskočen, že beze slova vtiskl Klementovi do ruky pěknou sumu.

Bylo to v období dělení Polska mezi Rusko, Prusko a Rakousko. Varšavskou činnost, která trvala 21 roků, ukončil r. 1808 vpád napoleonských vojsk. Klášter byl zrušen a řeholníci uvězněni v Kostrzyně nad Odrou. Po čtyřech týdnech byli propuštěni a vypovězeni ze země.

Sel znovu do Vídně, kde pak působil 12 let až do své smrti. To je nejznámější období jeho činnosti. Nejprve byl výpomocným duchovním v kostele minoritů. V dubnu 1813 ho arcibiskup Henenwart jmenoval zpovědníkem Voršilek a rektorem jejich kostela. Tak získal vlastní domov, kazatelnu a zpovědnici. Nejvíce přispíval k obrácení lidí jako zpovědník, a ve zpovědnici přebýval celé hodiny. Každého přijímal s laskavostí a věřil v dobro člověka. Téměř každý den navštěvoval chudé,

nosil jim obživu. V jeho domě byli hosty žebráci, chudí vojáci a studenti. A on je sám obsluhoval. Do jeho domu mohl vstoupit každý i když Klement nebyl doma. Jeho byt se pak stal místem setkávání studentů a mladé inteligence. Do kostela sv. Voršily chodilo mnoho lidí, protože tam byly krásné bohoslužby. Jeho činnost však nebyla vždy ve shodě s dobovým myšlením a žil pod policejním dohledem.

Na sklonku života dosáhl souhlasu k působení redemptoristů na rakouském území. Sám se však toho dne nedožil, zemřel 15. března 1820. Jeho pohřeb byl manifestací oddanosti Vídně tomuto knězi. Byl pohřben na hřbitově Maria Erzensdorf. Jeho tělo bylo později (1862) přeneseno do vídeňského kostela Panny Marie am Gestade (na nábreží), který dostali redemptoristé.

Papež Lev XIII. jej prohlásil blahoslaveným r. 1888 a za svatého byl prohlášen Piem X. v roce 1909. V r. 1914 byl prohlášen patronem města Vídně. Jeho svátek se slaví ve světě dne 15. března, u nás 20. května.

Sv. Klement Maria byl člověk velmi nadaný (jistě mluvil mnoha jazyky), velmi houževnatý, pohotový a měl smysl pro humor. Od něho pochází dnes často používaný výrok: „Co všechno musejí ti nevěřící věřit, aby nevěřili.“

Závěrem můžeme jen opakovat prosbu z litaní k svatým ochráncům naší vlasti tak, jak je uvedena v kancionálu: **Svatý Klemente Dvořáku, oroduj za nás.**

Podle pramenů z Internetu (zejména stránky českých redemptoristů, BBLexikon a j.)

MP

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOST EUCHARISTIE

271. Co je to eucharistie?

Je to oběť těla a krve Pána Ježíše, kterou Ježíš ustanovil, aby pro všechny časy, dokud nepřijde, zachoval v trvání oběť kříže a své církvi tak zanechal památku na svou smrt a na své zmrtvýchvstání. Je znamením jednoty, poutem lásky a velikonoční hostinou, v níž je požíván Kristus, duše se naplňuje milostí a dává se nám záruka věčného života.

272. Kdy Ježíš Kristus ustanovil eucharistii?

Ustanovil ji na Zelený čtvrtek, „tu noc, kdy byl zrazen“ (1 Kor 11,23), když slavil se svými apoštoly poslední večeři.

273. Jak ji ustanovil?

Ježíš shromáždil své apoštoly ve večeřadle, vzal do svých rukou chléb, lámal ho a dával jim ho se slovy: „Vezměte a jezte z toho všichni: toto je moje tělo, které se za vás vydává“. Pak vzal do svých rukou kalich vína a řekl jim: „Vezměte a pijte z něho všichni: toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů. Toto je smlouva nová a věčná. To konejte na mou památku“.

274. Co eucharistie představuje v životě církve?

Eucharistie je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. Vrcholí v ní činnost, již nás Bůh posvěcuje, i naše bohoocta. Obsahuje celé duchovní dobro církve: samého Krista, naši velikonoční oběť. Eucharistie vyjadřuje a vytváří společenství božského života a jednotu božího lidu. Slavením eucharistie se již nyní připojujeme k nebeské liturgii a předjímáme věčný život.

275. Jak je tato svátost nazývána?

Nevyčerpatelné bohatství k této svátosti se vyjadřuje různými názvy, z kterých každý vyzdvihuje některé její rysy. Nejobvyklejší jsou: eucharistie, mše svatá, večeře Páně, lámání chleba, eucharistické shromáždění, památka utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Páně, svatá oběť, svatá a božská liturgie, svatá tajemství, nejsvětější svátost oltářní, svaté přijímání.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

**červen**

KNĚŽSTVÍ – DAR BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ

Tento měsíc červen L.P. 2010 má pro nás mimořádný význam. Svatý Otec Benedikt XVI. v něm završí Rok kněží, který byl vyhlášen vloni 19.6. 2009. V návaznosti na tento celocírkevní tematický rok i jako jeho určitý jeho plod a dar můžeme vnímat přijetí svátosti kněžství v sobotu 26.6.2010 v 9.00 hod. v Brně na Petrově a primici našeho milého farníka Bonaventury Ondřeje Čapka OFM v našem košířském kostele sv. Jana Nepomuckého v neděli 27.6. 2010 v 10.00 hod.

Máme důvod k velké vděčnosti a z ní plynoucí radosti z tohoto nesmírného daru Božského srdce Páně, jak kněžství charakterizoval patron Roku kněží – sv. Jan Vianney, farář z Ars, jehož 150. výročí úmrtí jsme si připomínali.

Farář arský říkal velice jednoduchými slovy:

„Kněz je něco velkého. Kdyby to pochopil, zemřel by...Bůh ho poslouchá.“ „Kdybychom dobře na zemi pochopili kněze, zemřeli bychom, ne strachy, ale láskou.“ „Kdyby byl kněz prostoupen velikostí své služby, stěží by mohl žít.“

Tato slova nás mohou ohromit, probudit v nás mnohé otázky k zamyšlení. Jsou svědectvím kněze, který musel být hluboce a intenzívně spojen s Kristem Veleknězem Nové smlouvy. Kněz je veliký tím, co přijal. Je to zvláštní připodobnění Dobrému pastýři. V tomto významu se také o něm říká, že je alter Christus – druhý Kristus ve smyslu zpřítomňování Pána svou existencí a službou na této zemi s nesmazatelnou pečeti této svátosti, která zůstává i pro věčnost. Jde o určitý fakt – ontologii kněžství podle vyjádření papeže v promluvě z 16. března: „Velká tradice církve zajisté správně oprostila účinnost svátostí od konkrétní existenciální situace jednotlivého kněze.“ Stupeň svatosti kněze, jeho vnitřní život nemá vliv na skutečnost svátosti, kterou slaví.

Pro věřící to znamená jistotu, že pokud kněz koná to, co stanovuje církev, přijímají Kristovo Tělo v Eucharistii anebo Jeho odpuštění ve svátosti smíření bez ohledu na to, jakého stupně osobní svatosti kněz dosáhl. Věřící tak nejsou nuceni vyhledávat, podle svého soudu „lepšího kněze“, aby měli jistotu, že přijímají Kristovo Tělo nebo Jeho odpuštění.

Ale to, co je pro věřící zárukou, vystavuje kněze skutečnému nebezpečí. Protože pokud kněz může vždy účinně vysluhovat svátost, mohl by podlehnout určitému klamu, že pak není nutné, aby jeho osobní život byl v souladu se svátostí, kterou slaví. Stačí, aby se dobře zhostil své funkce. Jeho služba by tak mohla získat především „úřední“ rozměr. Jistým způsobem, když přijal službu pro ostatní, jeho vlastní život by mohl zůstat odcizený tomu, co slaví. Vzniká zde nebezpečí více či méně hlubokého oddělení mezi tím, co slaví a tím, co žije. S touto disproporcí se nelze spokojit!



Jestliže účinnost svátostí nezávisí na svatosti kněze, naopak jeho svatost dělá jeho službu účinnou.

„Větší nebo menší stupeň svatosti udělovatele svátostí, má především vliv na hlásání slova, slavení svátostí, vedení společenství v lásce. Toto vše zcela jasně potvrzuje koncil: ‘Svatost kněží však sama velice přispívá k plodnosti jejich služby’.” (Pastores dabo vobis, čl. 25)

Benedikt XVI. proto vyjadřuje smysl Roku kněží těmito slovy: „Podpořit úsilí kněží o duchovní dokonalost, na které závisí účinnost jejich služby.”

Pro kněze je pak životním motorem slavení eucharistie, takže to co se děje na obětním oltáři, má kněžský duch uvést do vztahu se sebou samým. Má toto tajemství rozvinout ve všech oblastech svého života. Pak se jeho služba stává účinnou a zároveň se celý jeho život sjednocuje (Pastores dabo vobis, čl. 23).

Z tohoto důvodu je kněz vyzván, aby si osvojil „nový životní styl“, který byl uveden Ježíšem a který si přivlastnili apoštolové. V něm září zvláštním způsobem evangelijní rady chudoby, čistoty a poslušnosti (srov. Dopis k vyhlášení roku kněží, 19. červen 2009).

Co popřát našemu novoknězi Bonaventurovi? Především pevnou jistotu o důvěře, kterou mu dobrý Pán projevils tím, že jej povolal k tak vznešené službě být Jeho zástupcem, dále stálou jistotu, že je milován nekonečnou Boží láskou a nikdy nemůže být tímto Milujícím opuštěn, dále důslednou ochotu nechat se vést Božím Duchem, který obnovuje, posiluje a povzbuzuje k tomu, abychom věřili Boží dobrotě, která neodsuzuje, ale pozvedá!

Milý bratře Bonaventuro, ať je ve Tvém srdci stálá a neoblomná ochota podstupovat denně dobrodružství svatosti ve vytrvalém boji s překážkami. Nebudeš na to sám, ale bude s Tebou Boží milost a budeš ve spojení s mnohými vítěznými nebešťany i se všemi statečnými Kristovými přáteli na zemi a především s Pannou Marií, o níž říkal Farář z Arsu: „Moje nejdrahocennější blahoslavená Matka”.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Červen 2010

1.	úterý	Památka sv. Justina, mučedníka
2.	středa	sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3.	čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ – doporučený svátek
4.	pátek	První pátek v měsíci
5.	sobota	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6.	NEDELE	10. neděle v mezidobí
9.	středa	sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
11.	pátek	Slavnost NAJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
12.	sobota	Památka Neposkrvněného Srdce Panny Marie
13.	NEDELE	11. neděle v mezidobí
15.	úterý	sv. Víta, mučedníka
16.	středa	sv. Isfrída, biskupa premonstrátského řádu
19.	sobota	Památka sv. Jana Nepomuckého Neumanna, biskupa
20.	NEDELE	12. neděle v mezidobí
21.	pondělí	Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka
22.	úterý	Sv. Jana Fischera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24.	čtvrtek	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27.	NEDELE	13. neděle v mezidobí – primiční mše sv. u sv. Jana Nepomuckého
28.	pondělí	Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka
29.	úterý	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ
30.	středa	Svatých prvomučedníků římských

Oznámení

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 5. a 19. června ve farním sále u sv. Jana Nep. po večerní mši sv.

Výstav Nejsvětější sv. oltářní

Výstav Nejsvětější sv. oltářní bude v kostele sv. Jana Nep. od 22. do 25. června vždy od 16.30 do 17.30 hod. s následnou mší sv.

Farní táborák

Farní táborák se uskuteční ve čtvrtek 24. června po večerní mši sv. v prostorách před kostelem sv. Jana Nep.

Svěcení

Farní výprava na kněžské svěcení Bonaventury Ondřeje Čapka OFM do Brna se koná v sobotu 26. června. Odjezd účastníků bude autobusem v 5.30 hod. od kostela sv. Jana Nep. Je třeba, aby se zájemci zapsali v sakristiích do 10. června 2010.

Primiční mše svatá

Primiční mše sv. bude slavena následující neděli v 10.00 hod. v kostele sv. Jana Nep. Z těchto důvodů se neslaví mše sv. v kostele Nejsvětější Trojice. Všichni farníci jsou srdečně zváni na primici.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 14. května 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie
2. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kaple Nanebevzetí Panny Marie

Úžlabí střechy nad sakristií bylo vyčištěno. Vyskytl se však další problém: při větších deštích v tom místě opět zatéká. Vít Bobysud se pokusí o reklamaci u klempířů, kteří toto místo zhruba před rokem opravovali.

Otec Lohel navrhl, aby se vyčistila omítka na stěně kaple obrácené do Podbělohorské ulice – jedná se o to nalézt způsob jak odstranit fleky a cákance.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Předseda S. Dobeš poukázal na to, že plynový průtokový ohřívač vody nad umývadlem při provozu teče. Otec Lohel se pokusí zajistit opravu. Při té příležitosti by se zkontroloval i průtokový ohřívač v sakristii kostela sv. Jana Nepomuckého.

3. Farní život a všeobecná rozprava

Ekonomická správa farnosti

Otec Lohel informoval přítomné, že přechod účetnictví farnosti z jednoduchého na podvojně si vyžádá změnu profesionálního účetního. Podvojně účetnictví totiž představuje větší agendu, na kterou však dosavadní účetní už nemá kapacitu. Je třeba proto pohotově najít jinou/jiného účetní/ho.

Primice

Otec Lohel seznámil radní s podrobnostmi ohledně příprav na primici fr. Bonaventury (Ondřeje Čapka). Přípravu liturgického prostoru a liturgických potřeb zajistí S. Hojek, A. Křížovská, P. Zborník a V. Funda. Květinovou výzdobu si vzaly na starost osvědčené floristky V. Rubková a M. Zborníková, která rovněž organizuje průvod družiček. Dar farníků – kufřík s liturgickými potřebami – předá primiciantovi předseda Společnosti přátel košířských kostelů S. Dobeš v doprovodu družičky s kyticí. Obsluhu při pohoštění zajistí V. Dráb, který se pak v tomto ohledu také osobně postará o důležité hosty (kněží, spolubratři a rodina P. Bonaventury). Úkolu barmana a sklepmistra se ujme V. Bobysud, jenž má na povel také úpravu farního sálu a instalaci lavic na farní zahradě.

Ještě je třeba zajistit v dostatečném množství papírové tácky, ubrousky, kelímky nebo auto pro závoz květin.

Dobré zprávy

Přítomní se zaradovali ze zprávy, že se narodil Václav Zborník, a blahopřejí i touto cestou rodičům a prarodičům.

Připojme ještě jeden důvod k radosti, byť na zasedání nezazněl: Magistrát hlavního města Prahy přidělil římskokatolické farnosti u kostela Nejsvětější Trojice v Praze-Košířích grant 150 tisíc korun na opravy kostela Nejsvětější Trojice, které se už uskutečnily v loňském roce.

Zapsal Ondřej Vaněček

ZPRÁVA FARNÍ CHARITY

Přehled sbírek za rok 2009

1.LEDEN – ÚNOR 2009 – 78. Sbírka	
POMOC PŘI ROZVOJI KULTURNÍCH AKTIVIT OBČANŮ S POSTIŽENÍM	1000,0 Kč.
2.BŘEZEN – DUBEN 2009 – 79. Sbírka	
DOMOVY PRO MATKY V TÍSNI	1000,0 Kč
3. KVĚTEN – ČERVEN 2009 – 80. Sbírka	
MATICE CYRILOMETODĚJSKÁ OLOMOUC	1504,0 Kč
4.SRPEN – ZÁŘÍ 2009 – 81. Sbírka	
CHARITA POMÁHÁ OBĚTEM POVODNÍ	2500,0Kč
5.ŘÍJEN – LISTOPAD 2009 – 82. Sbírka	
NA POSTIŽENÉ LEPROU	1000,0 Kč
6.PROSINEC 2009 – 83. Sbírka	
NA KLÁŠTER TRAPISTŮ V NOVÉM DVOŘE	2500,0Kč.

Našemu farnímu společenství zaslala organizace LL – LIKVIDACE LEPRY – Společenství pomocníků misijních leprosárií dárek , knihu , s názvem „Otec vyhoštěných „ od Viléma Hünnermanna
Římskokatolická farnost Brno –Lesná našemu farnímu společenství též zasílá knížku, tentokrát pro děti s názvem „ O vodníčku Štěpánkovi“ od Jaroslavy Cýrusové.
Obě výše uvedené knihy jsou farníkům k zapůjčení ve farní knihovně.

Farní charita srdečně děkuje všem věrným dárcům. Bůh Vám vše zaplatí.

Sv. Antonín Paduánský, kněz a učitel církve – památka 13. června

Tento světec je velmi známý. U nás jsou proslulé poutě ke sv. Antonínu v Blatnici na Moravě, v Dolních Kounicích, ale třeba i na Javorníku na Šumavě. Podívejme se na jeho život a působení trochu blíže.

Narodil se roku 1195 v Lisabonu v Portugalsku ve zbožné šlechtické rodině. Křestním jménem se jmenoval Fernando. Již v patnácti letech vstoupil k augustiniánům do kláštera sv. Vincence. Tam za ním stále chodili příbuzní a vyrušovali ho od studia, takže po nějaké době přestoupil do kláštera v Coimbre, kde zůstal až do svých 25 let. Byl velmi nadaný a měl vynikající paměť. Brzy získal důkladné teologické vzdělání.



V roce 1220 byla přivezena těla pěti františkánů, kteří byli mučeni v Maroku, a byla vystavena v kostele Santa Croce. To na našeho světce hluboce zapůsobilo, zatoužil po mučednictví, a rozhodl se stát se františkánem a jít hlásat víru Saracénům a trpět pro Krista. Opustil klášter augustiniánů a vstoupil do Řádu menších bratří v klášteře v Olivares nedaleko Coimby. Tam také dostal své řádové jméno Antonín.

Brzy nato odejel do Maroka, ale vážně onemocněl a musel se vrátit. Loď však byla v bouři zahnána na Sicílii. Tam Antonín zůstal, dokud se zcela neuzdravil. Dozvěděl se, že v Assisi se bude konat generální kapitula řádu a odcestoval tam. Setkal se sv. Františkem, ale zůstal celkem nepovšimnut, protože neřekl nic o svých studiích ani o předchozí službě. Jeho jediným přáním bylo následovat Krista.

Potom žil nějaký čas v naprostém ústraní v konventu poblíž Forlì na severu Itálie, kde jej Pán povolal k dalšímu poslání. Při svěcení kněží ve Forlì se ukázalo, že nikdo nebyl pověřen kázáním. Antonín, který tam pouze doprovázel svého provinciála, kázání pronesl a prokázal, že je obdarován věděním a výmluvností. Představení jej tedy určili ke službě kázání. Začal také vyučovat

v Boloni. K tomu dostal požehnání svatého Františka, který rozpoznal Antonínovy ctnosti, a zaslal mu krátký list, který začínal těmito slovy: „Líbí se mi, že vyučuješ bratry v teologii“. Antonín položil základy františkánské teologie, která po přínosu dalších významných myslitelů dosáhla svého vrcholu ve svatém Bonaventurovi a blahoslaveném Duns Scotovi.

Antonín procestoval severní Itálii, kde úspěšně vyvracel bludy tamější sekty katarů, a v Jižní Francii se účastnil tažení proti sektě albigenských. Založil v těchto oblastech několik klášterů, byl kvardiánem v Le Puy a Limoges. V letech 1227-30 byl kazatelem v severní Itálii a provinciálem se sídlem v Padově. Věřohodnosti jeho kázání dodával jeho život v chudobě podle zásad sv. Františka. Po vyslechnutí Antonínových slov mnoho hříšníků činilo pokání. Lichváři vraceli úroky a dlužníci byli propouštěni z vězení. V té době byl prosazen zákon, že dlužník ručí svým majetkem, ne osobou a svobodou, který platí dodnes. Texty některých Antonínových kázání se zachovaly.

Vyčerpán touto činností se r. 1230 vzdal všech úřadů a žil v ústraní nedaleko Padovy. Zemřel r. 1231 – v 36 letech – v Arcela u Padovy.

Jednou mluvil k veřejnosti v přítomnosti papeže Řehoře IX. a když ten viděl ohromující účinky jeho kázání, nazval ho „archou Písma svatého“. Papež Řehoř IX. byl přesvědčen o jeho svatosti a prohlásil ho svatým necelý rok po jeho smrti. V roce 1263 byla postavena basilika zasvěcená sv. Antonínovi a byly do ní přeneseny jeho ostatky. U hrobu se udály mnohé zázraky a sv. Bonaventura řekl: „Hledáš-li zázraky, jdi k Antonínovi.“

Papež Pius XII. jej prohlásil r. 1946 Učitelem církve s titulem Doctor Evangelicus.

Je zobrazován s Ježíškem v náručí nebo jak káže rybám. To je spojeno s jedním z jeho zázraků. V Rimini se stalo, že ho nikdo neposlouchal a najednou vystrčily ryby hlavy z vody a naslouchaly mu. Na to se přišli obyvatelé Rimini podívat a po tomto zázraku se mnozí obrátili.

Letos v únoru pronesl Svatý Otec při generální audienci o sv. Antonínovi katechezi, jejíž česká verze, z níž jsem čerpal, je na adrese <http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=12408>.

Závěrem citát ze sv. Antonína: „Hlásáš-li Krista, On obměkčuje zatvrzelá srdce, vyzýváš-li Jej, odráží pokušení; když na Něho myslíš, osvěcuje tvé srdce; když Jej čteš, sytí tvou mysl“.

Podle pramenů z Internetu (kromě uvedeného, bbkl, heiligenlexikon, Cath. Encycl., aj.)

MP.

NAROZENÍ

S radostí v srdci oznamujeme všem farníkům, že se nám dne 14.5.2010 narodil syn Václav.
Bohu díky

Křestní obřad se uskuteční v neděli 6.6.2010 - 16:30 hod. Všichni farníci jsou mile zváni. Po obřadu bude malé občerstvení ve farním sále.

Veronika a Petr Zborníkoví



OKÉNKO VÍRY

276. Jaké místo zaujímá eucharistie v Božím plánu spásy?

Předobrazem eucharistie ve Staré smlouvě byla především velikonoční večeře, kterou Židé každý rok slavili s nekvašenými chleby na připomínku nenadálého osvobozujícího odchodu z Egypta. Ježíš eucharistii ohlašuje ve svém učení a ustanovuje ji, když během velikonoční hostiny slaví se svými apoštoly poslední večeři. Církev věrně plní příkaz Pána: „To čiňte na mou památku!“ (1 Kor 11,24) a stále slaví eucharistii, především v neděli, v den Ježíšova zmrtvýchvstání.

277. Jak probíhá slavení eucharistie?

Slavení eucharistie se člení na dvě velké části, které tvoří jediný bohoslužebný úkon: bohoslužbu slova, která zahrnuje hlásání a přijímání Božího slova, a eucharistickou bohoslužbu, která se skládá z přinášení chleba a vína, z eucharistické modlitby (anafory) se slovy proměňování a z přijímání.

278. Kdo koná službu slavení eucharistie?

Právoplatně svěcený biskup nebo kněz, který jedná v osobě Krista-hlavy a jménem církve.

279. Co je podstatným a nezbytným znamením eucharistie?

Je to pšeničný chléb a víno z vinné révy.

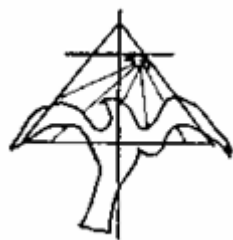
280. V jakém smyslu je eucharistie *památkou* Kristovy oběti?

Eucharistie je *památka*, neboť zpřítomňuje a aktualizuje oběť, kterou Kristus jednou provždy přinesl Otci na kříži ve prospěch lidstva. Obětní charakter eucharistie se projevuje v samotných slovech ustanovení: „To je mé tělo, které se za vás vydává“ a „Tento kalich je nová smlouva zpečetěná mou krví, která se za vás prolévá“ (Lk 22,19-20). Oběť na kříži a oběť eucharistie je *jediná oběť*. Stejná je oběť i obětující, různý je pouze způsob přinášení oběti: krvavý na kříži, nekrvavý v eucharistii.

281. Jakým způsobem se církev podílí na eucharistické oběti?

V eucharistii se Kristova oběť stává také obětí údů jeho těla. Život věřících, jejich chvála, jejich utrpení, jejich modlitba, jejich práce jsou spojeny s Kristovými. Jako oběť je eucharistie také přinášena za všechny věřící, živé i zesnulé, na smír za hříchy všech lidí a za obdržení duchovních nebo časných dober od Boha. Také nebeská církev je spojena s Kristovou obětí.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně



Červenec Srpen



ZJEVENÍ BOHA JAKO TROJICE

1. čt. PŘ 8,22-31 KKC 238-248

- a) Otec zjevený Synem
- b) Otec a Syn zjeveni Duchem
- c) Člověk stvořen k obrazu Boha – Trojice



Jsou různá předsevzetí. Je velmi užitečné s nimi počítat a důsledně je uskutečňovat. Jedno takové předsevzetí by nám mohlo prospět v době letní dovolené. *Hluběji zkoumat a více si osvojit moudrost.* Jde o stálou dispozici – ctnost směřující k volbě co nejvhodnějších prostředků k dosažení vytouženého cíle. (Zdaleka však nejde jen o dopravní prostředky na letních cestách).

Moudrost je však také *zosobňována v Písmu*, kde k její oslavě zaznívají nejrůznější chvály. Čtení z knihy Přísloví je toho jasným dokladem. „Od věčnosti jsem utvořena...“, její původ sahá před stvoření viditelného světa. „U něho jsem přebývala jak nejmilejší dítě...“ – to je sdělení, které právem inspirovalo ke křesťanskému výkladu, jenž tato slova vnímá jako *chvalo zpěv na vtělené Slovo* a ve východní teologii jako *oslava Ducha moudrosti*, kterou vlévá Bůh do lidí, kteří jsou

stvoření a vykoupení silou jeho lásky. A tak se rýsuje kompletní obraz Nejsvětější Trojice – Otce i Syna i Ducha svatého.

Pojem Boha Otce není naprosto neznámý u mnohých národů. Mnohá náboženství vyzývají Boha jako „Otce“. Božstvo je často považováno za „otce bohů a lidí“. Pojetí Boha Otce je však poněkud jiné, zvláštní. Je považován nejen za Stvořitele světa, ale mnohem víc je Otcem, protože s Izraelem svým „prvorozeným synem“ (Ex 4,22), uzavřel smlouvu a dal mu Zákon. Je také nazýván Otcem izraelského krále, Otcem chudých, sirotka a vdovy, kteří jsou pod jeho láskyplnou ochranou. Jako by se v těchto významech spojoval verš z dnešního úryvku knihy Přísloví: „rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi“ (PŘ 22,31). Tak blízký a něžně mi lu jící Otec, nikoliv jen vznešená veličina naprosto netečná vůči lidem.

Je třeba neztratit ze zřetele dvě skutečnosti skryté v Bohu Otci:

1/ prvotní zdroj všeho a transcendentní autorita a zároveň

2/ dobrotivý ke všem svým dětem, o něž pečuje svou nekonečnou láskou.

Jazyk víry často čerpá z lidské zkušenosti rodičů, z mateřství a otcovství, Bůh však přesahuje lidské rozlišování na pohlaví. Není ani muž ani žena, je Bůh. Přestože je zdrojem a vzorem lidského otcovství a mateřství, přece je přesahuje: Nikdo není otcem jako Bůh.

Nikdo nedokázal a nedokáže sdělit s takovou pravdivostí a dokonalostí podstatu Boha Otce jako Ježíš, jednorozený Syn, jenž je se svým Otcem spojen od věčnosti. „Nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit“ (Mt 11,27).

I v běžném životě platí zásada: „Proč chodit ke kovářičkovi, když můžeme jít ke kováři“. Máme tedy ten nejspolehlivější zdroj poznání Otce skrze Syna. Z toho je odvozeno vyznání apoštolů, kteří chápou Krista jako „Slovo“, které „bylo na počátku u Boha“, „Slovo“, jež „bylo Bůh“ (Jan 1,1), jako obraz neviditelného Boha“ (Kol 1,15), jako „odlesk jeho (božské) slávy a výraznou podobu jeho podstaty“ (Žid 1,3).

Proto i první církevní koncily (Nicej – 325 a Cařihrad 381) precizovaly vyznání víry v Krista „soudstatného s Otcem“ a „jednorozeného syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky“: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem“.

Nesmírně nutná pomoc pro naše poznání přichází v seslání Ducha svatého, jehož Ježíš oznámil a slíbil, že pošle, aby přebýval mezi učedníky a byl v nich (Jan 14,17) a aby je naučil všemu a uvedl je „do celé pravdy“, jak to zaznívá v dnešním evangeliu (Jan 16,13). Duch svatý je tak zjeven jako další Božská osoba ve vztahu k Ježíši a k Otci. Je seslán na apoštoly a na církve jak Otcem ve jménu Syna, tak osobně Synem po návratu k Otci. Krédo cařihradské ho koncilu (381) pak vyznává: „S Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován.“

Je skutečně nejмoudřejší činnost oslavovat jediného Boha v Nejsvětější Trojici. Je však také nesmírně мoudré vidět v sobě samém, ve své duši obraz tohoto Boha. Jsme obdařeni pamětí, rozumem a svobodnou vůlí. Tato trojice našich schopností může připomínat a naznačovat Boží Trojici. Sv. Augustin však říká, že Boží obraz je v naší mysli ne proto, že sebe vzpomínáme, milujeme a poznáváme; ale protože můžeme též vzpomínat, chápat a milovat Boha, od něhož jsme učiněni. A tak z toho, že je člověk stvořen k obrazu Božímu, lze usuzovat, že je stvořen, aby Boha poznával a také miloval. V naší lidské přirozenosti jde tedy o mnohem niternější spojení s Nejsvětější Trojicí, které není jen na způsob určitého vnějšího srovnávání jako například obrazem vody ve třech skupenstvích nebo trojlístku na jednom stonku. Budme za to nesmírně vděční a snažme se co nejvíce rozvíjet nádherný důvěrný vztah k Otci skrze Syna v Duchu svatém. V tom je pravá мoudrost a skutečné štěstí člověka už zde na zemi a jednou v plné slávě na věčnosti. Během odpočinkových letních měsíců máme jedinečnou příležitost prohlubovat tento vztah. Amen.

P. Lohelius

Oznámení

Bohoslužby na Klamovce

Během prázdninových měsíců července a srpna se nekonají bohoslužby Na Klamovce kromě poutní slavnosti v neděli 15. srpna, kdy bude mše sv. ze slavnosti NANEBEVZETÍ P. M. v 17.30 hod. Potom bude následovat malé tradiční pohoštění před kostelem.

Práce v kostele sv. Jana Nepomuckého

Velmi pravděpodobně se v letní době předpokládá další fáze výměny svodů dešťové vody v kostele sv. Jana Nep. Proto bude nutné určité uzpůsobení prostoru a s tím spojený přesun nedělních bohoslužeb do farního sálu.

Liturgický kalendář

Červenec 2010

3.	sobota	Svátek sv. Tomáše, apoštola
4.	NEDELE	14. neděle v mezidobí
5.	pondělí	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy – doporučený svátek
6.	úterý	Sv. Marie Gorettiové, panny a mučednice
9.	pátek	Sv. Adriana a Jakuba, kněží premonstrátů, a druhů mučedníků
11.	NEDELE	15. neděle v mezidobí
13.	úterý	Sv. Jindřicha
14.	středa	Bl. Hroznaty, mučedníka
15.	čtvrtek	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16.	pátek	Panny Marie Karmelské
17.	sobota	Bl. Česlava a sv. Hyacinta, kněží
18.	NEDELE	16. neděle v mezidobí
21.	pondělí	Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitel církve
22.	úterý	Památka sv. Marie Magdalény
23.	středa	Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy
25.	NEDELE	17. neděle v mezidobí
26.	pondělí	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27.	středa	Sv. Gorazda a druhů
29.	čtvrtek	Památka sv. Marty
31.	sobota	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

srpen 2010

1.	NEDELE	18. neděle v mezidobí
2.	pondělí	Sv. Eusebia z Vercelli, biskupa Sv. Petra Juliána Eymarda, kněze
4.	středa	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
5.	čtvrtek	Zasvěcení římské baziliky Panny Marie
6.	pátek	Svátek Proměnění Páně
7.	sobota	Sv. Sixta II., papeže a druhů, mučedníků
8.	NEDELE	19. neděle v mezidobí
9.	pondělí	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.	úterý	Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka
11.	středa	Památka sv. Kláry, panny
12.	čtvrtek	Sv. Jany Františky de Chantal, řeholnice
13.	pátek	Sv. Ponciána, papeže, a Hippolyta, kněze, mučedníků
14.	sobota	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15.	NEDELE	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE – doporučený svátek
16.	pondělí	Sv. Štěpána Uherského
20.	pátek	Památka sv. Bernarda, opata a učitele církve
21.	sobota	Památka sv. Pia X., papeže
22.	NEDELE	21. neděle v mezidobí
23.	pondělí	Sv. Růženy z Limy, panny
24.	úterý	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25.	středa	Sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina, mučedníků
27.	pátek	Památka sv. Moniky
28.	sobota	Slavnost sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29.	NEDELE	22. neděle v mezidobí

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Červenec 2010

1. Aby ve všech státech světa probíhaly volby veřejných činitelů spravedlivě, otevřeně, čestně, s respektem ke svobodnému rozhodnutí občanů.
2. Aby se křesťané všude, kde žijí, zvláště ve velkých městech, snažili účinně přispívat k podpoře vzdělanosti, spravedlnosti, solidarity a pokoje.
3. Za prohloubení vztahů mezi kněžími a božím lidem, aby se účinněji šířilo Boží království v našich farnostech a v celém národě.

Srpen 2010

1. Aby ti, kdo jsou bez práce, bez domova nebo v jinak tíživé situaci, nacházeli porozumění, přijetí a konkrétní pomoc v překonávání svých obtíží.
2. Aby církev byla domovem pro všechny lidi a s ochotou otevírala dveře těm, kdo trpí rasovou či náboženskou diskriminací, hladem nebo emigrací v důsledku válečných konfliktů.
3. Abychom našli odvahu a sílu překonávat zlo dobrem i tam, kde se objevuje v podobě nenávisti, násilí a rasové nesnášenlivosti.

Zápis ze schůze Výboru Společnosti přátel košířských kostelů dne 11. června 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Stanislav Hojek, Vít Bobysud, Václav Dráb, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice
2. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

Po extrémních průtržích mračen z počátku června se v kostele Nejsv. Trojice projevilo vzlínání vlhkosti do zdiva. Stěny, podle kterých z vnějšku prochází nová protivlhkostní povrchová úprava, zůstaly z 90 % ochráněny. Z toho se dá usuzovat, že zdroj vlhkosti – zřejmě nikoli trvalý, ale dočasný, způsobený přivalovými dešti – se nalézá pod objektem kostela.

Byl proto navržen průzkum podloží kostela odpovídajícím detektorem (sonarem apod.), aby se zjistilo, zda se pod stavbou nenalézají dutiny, ve kterých by se mohla držet voda. Ovšem s ohledem na podobný jev v kapli na Klamovce, který se ukázal v témže čase, se spíš zdá, že se jedná o srážkovou vodu nahromaděnou v zemi, která nestačila vzhledem k množství odtéct, a tak došlo k jejímu vzlínání.

2. Farní život a všeobecná rozprava

Případ křovinořez

Byl opraven křovinořez, ale přitom se zjistilo, že jeho výrobní číslo v záručním listu nesouhlasí. Z toho se zdá, že někdo křovinořez vyměnil za starší výrobek téhož typu, na který se ovšem už nedá uplatnit záruka. Je proto potřeba zjistit, zda nedošlo k nějaké záměně. Pokud by někdo mohl pomoci tuto záhadu vyřešit, může se obrátit na členy výboru.

Zájezd do Brna na Bonaventurovo svěcení

Autobus objednaný na sobotu 26. června do Brna na kněžské svěcení bratra Bonaventury byl odvolán, protože se našlo jen 14 zájemců o tuto dopravu. Farníci proto vyrazí osobními automobily.

Primice

Probíraly se podrobnosti ohledně primice fr. Bonaventury (Ondřeje Čapka). Vzhledem k této akci a náročnosti její přípravy byl zrušen letošní farní táborák k závěru školního roku, který měl být ve čtvrtek 24. června.

Využívání farního sálu

Bylo konstatováno, že pokud někdo využívá farní sál, je nezbytně třeba, aby ho potom vrátil zcela do původního stavu, aby místnost byla připravena pro další využití ostatními farníky – tzn. že po akci je třeba sál (eventuálně i schody) zamést, případně vytrít podlahu nebo vyčistit nábytek, uspořádat nábytek a jiné zařízení sálu do původního stavu (vrátit síťku na pinpongový stůl, zavřít shrnovací dveře...), vynést odpadky, vrátit nádobí do sakristie a umýt ho atp.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat po prázdninách, v pátek 10. září na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

K přemýšlení (myšlenky sv. Ignáce z Loyoly)

Nikdy toho nesmíme naslibovat tolik, že by pak skutky nemohly odpovídat slibům.

Neslibuj to, co nechceš.; tím méně pak to, co nemůžeš splnit. Ztratíš-li jednou důvěru, nemáš už nic, co bys mohl ztratit. Zmizí-li vážnost, rozpadne se i lidské společenství.

Příroda nám dala jen jediný jazyk, ale dvě ruce, aby nás poučila, že máme více jednat než mluvit. Tvoje důvěra ať se podobá strunovému nástroji; ruka z něj vyluzuje líbezná zvuky. Slíbené dát je těžší než slibovat. Je přece lepší nevzbuzovat naději, kterou nemůžeš splnit, než být pak viněn z podvodu nebo nedodržení slova.

Musí-li být něco zamítnuto, udělej to laskavě, abys nezranil člověka dvakrát“ odmítnutím a způsobem odmítnutí. I odmítnutí může být často přijato jako dobrodíní, ukáže-li se totiž, že bys rád vyhověl, kdyby požadovaná věc nebyla škodlivá.

G. Hevenesi: Jiskry svatého Ignáce. Česká provincie S.J., 1993

Sv. Jan Maria Vianney, kněz – památka 4. srpna

Letos ve dnech 9. - 11. června se konalo v Římě shromáždění kněží z celého světa a tím byl ukončen Rok kněží. Rok kněží zahájil papež Benedikt XVI. Ioni 19. června v roce 150. výročí úmrtí sv. Jana Marie Vianneye. Tento světec byl v roce kněží mnohokrát připomínán. Bude jistě dobře se s ním aspoň stručně seznámit.

Sv. Jan byl Francouz, narodil se 8. května r. 1786 v Dardilly nedaleko Lyonu jako čtvrtý z šesti dětí ve zbožné rodině. Dětství a mládí strávil na rodinném hospodářství v bouřlivé době francouzské revoluce, kdy byli kněží pronásledováni. První svatě přijímání přijal při tajně sloužené mši svaté.

Ve věku 17 let pocítil touhu stát se knězem. Ale až v r. 1806 se ho ujal abbé Balley, farář v nedalekém Écully a začal ho připravovat na kněžství. Učení pro Jana bylo svízelné a nesnadné a ještě bylo zdrženo nucenou službou v Napoleonově armádě. Knězem byl vysvěcen až v r. 1815 v Grenoblu. Před svěcením byly pochyby o jeho znalostech, ale jeho zbožnost představené přesvědčila.

Pak byl kaplanem u abbé Balleye. Po třech letech abbé Balley umírá a Jan Maria Vianney přichází do obce Ars sur Formans jako správce kostela. V r. 1821 je v Arsu zřízena farnost a Jan se tam stává farářem. Ars byla farnost nábožensky vlažná. Horlivě a obětavě zde začal pracovat na náboženské obnově své farnosti. Nezačal však hned napomínáním a kázáními. Dlouhými modlitbami před svatostánkem, prostým životem (jedl jen málo prosté stravy, spal jen tři až čtyři hodiny denně a oblékal se nuzně) i nevyčerpatelnou trpělivostí a stálou dobrotou, se Janovi podařilo vzkřísit víru. Zpočátku nebyl příliš dobrým kazatelem. V pozdější době se ale vypracoval na velice známého kazatele, který uměl posluchače zaujmout. Někdy neváhal používat velice silná slova.

Z Arsu se za nějaký čas stala příkladná farnost. Jan založil v Arsu bezplatnou školu pro dívky, z níž se stal později sirotčinec. Později založil i školu pro chlapce. Začal i s obnovou kostela, která pak trvala až do jeho smrti.

Jeho pověst jako vynikajícího zpovědníka se rozšířila daleko za hranice farnosti. A tak od roku 1830 začíná stále rostoucí příliv poutníků a kajících do Arsu. Farář z Arsu se věnuje svým farníkům i poutníkům. Tráví ve zpovědnici až 16 hodin denně. Od r. 1853 přicházejí diecézní misionáři pomoci Arskému faráři, který je věznem přílivu poutníků. V r. 1858 přichází asi 100.000 poutníků.

Přesto byl Jan přesvědčen o svých nedostatečných schopnostech a chtěl z farnosti odejít, jednou do kláštera, v r. 1843 po nemoci odešel do rodné vsi. Později, když dostal pomoc diecézních misionářů, opustil v noci faru. Vždy se však na prosby svých farníků po krátké době vrátil.

Ke konci svého života byl oceněn i světskými poctami. Byl jmenován čestným kanovníkem a dostal Řád čestné legie.



Koncem července 1859 onemocněl horečkou a věděl, že přichází jeho konec. Přijal svátost nemocných a zemřel 4. srpna 1859. V r. 1905 ho papež Pius X. byl prohlášen blahoslaveným a patronem francouzských kněží. Kanonizován byl r. 1925 Piem XI. A v r. 1929 je prohlášen patronem farářů na celém světě.

Jeho tělo je uloženo ve skleněné rakvi v nové basilice v Arsu. Papež Jan Pavel II. tam vykonal pout' v r. 1986.

Karmelitánské nakladatelství vydalo několik knížek o jeho osobnosti a díle. Jeho kázání vydal i Fatym (viz www.fatym.com).

Osobnost sv. Jana Marii je spojována s některými nadpřirozenými jevy. Říká se, že byl na své faře v noci pronásledován ďáblem, zvláště když měl přijít těžký hříšník ke zpovědi. A měl dar vidění do lidských duší i do některých událostí budoucích.

Závěrem aspoň pár jeho výroků:

Boží milosrdenství je jako potok, který se vylil z břehů a na své cestě strhává lidská srdce.

Je to krásný úkol člověka: modlit se a milovat.

Modlitba není nic jiného než sjednocení s Bohem.

Podle Ondruš: Blízky Bohu i luďom; pramenů z Internetu, zjm. www.annussacerdotalis.org.

MP.

Otec biskup Jaroslav Škarvada

Dne 14. června 2010 zemřel **Otec biskup Jaroslav Škarvada**. Narodil se v Praze r. 1924. Tam začal za války studovat teologii. Po válce studoval v Římě a studium zakončil doktorátem. Na kněze byl vysvěcen r. 1949. Komunistický režim mu zakázal návrat do vlasti. Působil čtyři roky jako kaplan v italské farnosti San Vito. Pak deset let přednášel dogmatiku v semináři v Chieti.

Od r. 1965 byl sekretářem kardinála Berana až do jeho smrti. Pak působil jako koordinátor duchovní služby pro české krajany v celém světě. Byl rovněž spolupracovníkem vatikánského Statního sekretariátu. Papež Jan Pavel II. dal exilům komunistických zemí biskupy. Jaroslav Škarvada byl jmenován titulárním biskupem litomyšlským a v lednu 1983 vysvěcen Janem Pavlem II. na biskupa. Kromě své pastorační činnosti působil i ve Vatikánském rozhlasu, v Hlasu Ameriky i ve Svobodné Evropě. Po listopadu 1989 se vrátil domů. Byl pražským světícím biskupem a generálním vikářem pražské arcidiecéze v letech 1991 až 2001. V r. 2003 mu prezident udělil Řád T. G. Masaryka.



Připomeňme si jeho osobnost několika citáty z jeho knížky „Abys živ byl“, v níž jsou shrnuty jeho promluvy ve vatikánském rozhlasu.

Závěr promluvy „Matka Církve“ z r. 1983. Proto je úcta k Panně Marii klasickou cestou křesťanského růstu a dospívání. Jak jsem se naučili jíst a chodit? Jak jsme se naučili myslet a mluvit? Pochytili jsme to zcela spontánně od naší maminky. Ne pro nic se říká jazyk mateřský, vždyť mluva každého z nás je stále poznamenána přízvukem a kadencí naší pozemské matky. Podobně je třeba si osvojovat i postoje a volby naší Matky nebeské. Chovat se vůči Bohu i lidem jako ona, modlit se jako ona, obětovat se jako ona, mít stejné touhy jako ona, aby se i na nás dokonale naplnila Boží vůle. „*Hle jsem Hospodinova služebnice, kéž se mi stane podle tvého slova!*“ Panna Maria není žádný abstraktní pojem ani nějaká vzdálená osoba. Patří do stejného spojení lečenství vykoupených jako my, jen s tím rozdílem, že my jsme její děti, kdežto ona je naše matka. Matka hlavy i údů, matka Kristova i matka naše. Objevili jsme už, co to znamená?

Část promluvy Vanutí Ducha z prvního pátku února 1988. Co však znamená modlit se ve jménu Pána Ježíše? Mně v tom velmi pomohl jeden verš osmé kapitoly listu svatého Pavla Říma nům: „*Právě tak i Duch Kristův nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vhodně modlit. A tu Duch sám se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit. A Bůh, který zná přesně, co je uvnitř, ví, co Duch žádá, a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s vůlí Boží.*“ (Řím 8,26-27). Naše modlitby jsou asi dost často plané. Konáme je ve jménu našeho já, naší sebelásky, naší úzkosti, naší touhy po uplatnění. A takové modlitby zřejmě vyslyšeny nebývají, to není to pravé. Pak se však v životě každého z nás vyskytne i modlitba vdechnutá Duchem svatým. Tím Duchem, který se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit. Třeba si to v tom okamžiku ani plně neuvědomujeme, ale jsme plně spojeni s Kristem. Nemyslíme už na sebe, ale na jeho úmysly. Nejde nám o úspěch osobního vyslyšení, ale o nějaké opravdové dobro.

Naše srdce je v tom okamžiku srdcem Kristovým, jak říká sv. Jan Zlatoústý o sv. Pavlu, jsme skutečně nástrojem Božím. Modlí se v nás sám Duch svatý, Duch Kristův. Taková modlitba nemůže být nevyslyšena, takováto modlitba je plně účinná. Modlitba ve jménu Ježíšově.

MP.

OKÉNKO VÍRY

282. Jak je Ježíš přítomen v eucharistii?

Ježíš Kristus je v eucharistii přítomen jedinečným a nesrovnatelným způsobem. Je v ní totiž přítomen opravdu, skutečně a podstatně: se svým tělem a krví, se svou duší a se svým božstvím. V eucharistii je tedy svátostným způsobem, totiž pod eucharistickými způsoby chleba a vína, přítomen naprosto celý Kristus, Bůh a člověk.

283. Co je to přepodstatnění?

Přepodstatnění (transsubstanciacie) je proměna celé podstaty chleba v podstatu Kristova těla a celé podstaty vína v podstatu jeho krve. K této proměně dochází při eucharistické modlitbě účinností Kristových slov a působením Ducha Svatého. Nicméně vnímatelné podoby chleba vína, to je „eucharistické způsoby“, zůstávají nezměněné.

284. Rozděluje lámání chleba Krista?

Lámání chleba Krista nerozděluje. Kristus celý a celistvý je přítomen v každé eucharistické způsobe i v každé její části.

285. Jak dlouho trvá Kristova eucharistická přítomnost?

Kristova eucharistická přítomnost trvá, dokud existují eucharistické způsoby.

286. Jaký způsob úcty náleží svátosti eucharistie?

Náleží ji bohopocta, to je klanění (adorace), vyhrazená pouze Bohu, jak během eucharistické oběti, tak mimo ni. Církev se svrchovanou pečlivostí uchovává proměněné hostie, nosí je nemocným a osobám, které se nemohou účastnit mše svaté, vystavuje je věřícím k slavnostnímu uctívání, nosí je v procesích a vybízí k časté návštěvě a adoraci Nejvyšší svátosti, uchovávané ve svatostánku.

287. Proč je eucharistie velikonoční hostinou?

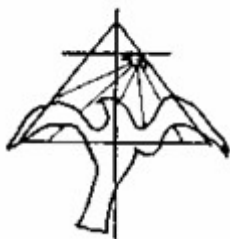
Eucharistie je velikonoční hostinou, neboť Kristus, když svátostným způsobem uskutečňuje velikonoční oběť, dává nám své tělo a svou krev jako pokrm a nápoj a ve své oběti nás spojuje se sebou samým i mezi sebou navzájem.

288. Co představuje oltář?

Oltář je symbolem samého Krista, přítomného jako přinesená oběť (oltář – oběť kříže) a zároveň jako nebeský pokrm, který se nám dává (oltář – eucharistický stůl).

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera, M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné

Košířský farní list



Z á ř í



MOUDROST KRISTOVA KŘÍŽE

V polovině měsíce září se s celou církví zaměřuje náš pohled na Kristův kříž jako na znamení naší naděje a spásy – „O crux, spes unica!“

Jeden slavný básník seděl na lavičce v parku a přemýšlel nad svou další sbírkou básní. Po cestě kolem přecházeli různí lidé. Nejprve mladá dívka, která směrem k sedícímu básníkovi udělala malou úklonu hlavy. Potom procházel starší pán, který smekl klobouk. Básník si v duchu pomyslel: „Jsem sice ještě mladý, ale už mám asi dobré jméno mezi lidmi. Znají mě a s úctou mě zdraví“. Jeho srdíčko zalil hřejivý pocit. Vtom šla kolem starší upracovaná žena a několik metrů před básníkem poklekla. Byl tím šokován, ihned vyskočil z lavičky a šel té ženě povědět, že to s úctou k němu přehání. Není přece možné, aby se mu klaněla jako nějakému králi nebo dokonce Bohu. Ale ona rozpačitě namítla: „Mladý pane, já Vás neznám a to nepatřilo Vám, ale Tomu, který za vašimi zády visí na kříži“. Když se básník ohlédl, tak ke svému velkému překvapení spatřil hned za lavičkou, na které seděl, velký kříž s Kristem Pánem.



Jde o poučný a varovný příběh. Poučný je tím, že nám připomíná projevy pozornosti, kterými bychom měli zahrnovat našeho Pána nejen v kostele, ale i doma a na různých cestách, kde je Ukřižovaný vystaven našim pohledům. Dává nám příležitost k probuzení víry, naděje a lásky, podněcuje v nás sílu k přemáhání různých těžkostí podle Jeho blahodárných slov: „Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden“ (Mt 10,38) nebo „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“ (Mt 16,24).

Zároveň nás toto viditelné znamení uvádí do pravé moudrosti, kterou v sobě ukrývá. Velmi výrazné svědectví o této moudrosti nám předkládá sv. Pavel: „Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. Je psáno: 'Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu.' Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří bláznovskou zvěstí. Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolání, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé“ (1 Kor 1,18-25).

Kdo chápe smysl Kristova kříže, ten si ho nade všechno váží a miluje ho. Nestydí se za něj a může dokonce vyznávat se sv. Pavlem: „Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíš Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět“ (Gal 6,14).

A tím se dostáváme k varovnému vyznění předchozího příběhu. Každý z nás má v sobě sklon na něčem si zakládat, z něčeho vytvořit modlu svého srdce, něčím se v duchu nebo i před druhými honosit. Naše nezdravá sebeláska se stále hlásí ke slovu a chce se projevit. Spolehlivým

lékem proti tomuto moru je pohled na Ukřižovaného a vyvýšení Jeho lásky na trůn našeho srdce. Svátý Tomáš Akvinský doporučuje pro boj s pýchou, ješitností a marnivostí našeho srdce jako nejspolehlivější prostředek lásku.

P.L.

Liturgický kalendář

září 2010

3. pátek	Památka sv. Řehoře Velikého, papeže a učitele církve První pátek v měsíci
5. NEDĚLE	23. neděle v mezidobí
7. úterý	Sv. Melichara Grodeckého, kněze a mučedníka
8. středa	Svátek Narození Panny Marie
9. čtvrtek	Sv. Petra Klavera, kněze
10. pátek	Bl. Karla Spinoly, kněze a mučedníka
12. NEDĚLE	24. neděle v mezidobí
13. pondělí	Památka sv. Jana Zlatoústého, biskupa a učitele církve
14. úterý	Svátek Povýšení svatého kříže
15. středa	Památka Panny Marie Bolestné
16. čtvrtek	Památka sv. Ludmily, mučednice
17. pátek	Sv. Kornélia, papeže, a Cypriána, biskupa, mučedníků
19. NEDĚLE	25. neděle v mezidobí
20. pondělí	Památka sv. Ondřeje Kim Tae-gona, kněze Pavla Chong Hasanga a druhů, mučedníků
21. úterý	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty
23. čtvrtek	Památka sv. Pia z Pietrelciny, kněze
26. NEDĚLE	26. neděle v mezidobí
27. pondělí	Památka sv. Vincence z Paula, kněze
28. úterý	Slavnost SV. VÁCLAVA, MUČEDNÍKA, hlavního patrona českého národa – doporučený svátek
29. středa	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
30. čtvrtek	Památka sv. Jeronýma, kněze a učitele církve

Oznámení

Výstav Nejsvětější svátosti oltární

Eucharistický výstav Nejsvětější svátosti bude v kostele Nejsvětější Trojice ve středu 15. a v pátek 17. září vždy od 16.30 do 17.30 hod. s následnou mší sv.

Farní výprava

Farní výprava k našemu košířskému rodákovi knězi Mgr. Ing. Janu Dlouhému do Mníšku pod Brdy a okolních míst se uskuteční v sobotu 18. září. Sraz účastníků bude v 7.30 hod. pod kostelem sv. Jana, kde bude přistaven autobus. Je třeba se včas písemně přihlásit v sakristii.

Náboženství

V týdnu od 20. září je možno zahájit katecheze dětí školního věku. Do té doby mohou rodiče tyto své děti přihlásit u P. Lohela a přitom se domluvit na rozvrhu hodin. Nejlépe by vyhovovalo čtvrteční odpoledne.

Farní rada

Setkání farní rady bude v domečku u kostela Nejsvětější Trojice v pátek 10. září hned po skončení bohoslužeb.

Biblické katecheze

Pravidelné setkávání nad Písmem bude v domečku zahájeno v pátek 24. září.

Změna mše svaté

Tradiční slavnost sv. Václava bude mít bohatý program v pražské katedrále a zvláště ve Staré Boleslavi. Především tam jsou zváni věřící Prahy a pražské arcidiecéze. Protože však máme také zimní kapli zasvěcenou tomuto zemskému patronu, budeme tam slavit poutní mši sv. v úterý 28. září v 17,30 hod. Z těchto důvodů nebude pravidelná ranní mše sv. na Klamovce.

Vzpomínka na velkou farní slavnost

Bratři a sestry,
před začátkem letních prázdnin (28.6.2010) proběhla v našem kostele sv. Jana Nepomuckého primiční mše svatá **bratra Bonaventury Ondřeje Čapka, OFM.**

Určitě jsme všichni rádi, že máme mezi sebou dalšího kněze, který uslyšel Boží hlas. Ještě, než se ponoříte do čtení osobního svědectví bratra Bonaventury, chtěl bych poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě této primiční mše svaté. Od přípravy a výzdoby kostela, přípravy občerstvení, až po liturgii a její službu u oltáře. Všem upřímně zaplat' Pán Bůh.

P.Z.

Upřímné poděkování za organizaci a účast na primiční mši sv. posílá prostřednictvím redakce Košířského farního listu také maminka bratra Bonaventury, paní MUDr. Čapková.

Takto na svou primiční mši sv. vzpomíná P. Bonaventura OFM.:

Mnozí z vás na mě vzpomínají ještě jako na takového klučinu, co chodil ministrovat a zpíval ve schole. A už v té době jsem se netajil tím, že bych chtěl být knězem. Když jsme odcházeli v roce 1997 z kněžského svěcení Jendy Dlouhého, zeptal se mě Vašek Plíšek: „Tak co, Ondro, kdy budeš mít svěcení ty?“ A já jsem s lehkou nadsázkou a s úmyslnou ležérností odvětil: „Zvu tě na sv. Petra a Pavla v roce 2011.“

Když jsem pak nastoupil do františkánského řádu, tak mě už takový humor přešel. Uvědomoval jsem si jednak zodpovědnost svého rozhodnutí a také fakt, že ti, kteří nejvíce touží po svěcení, modlí se hned latinsky breviář a co nejdříve si zkouší kleriku, zpravidla brzy odcházejí do civilu. V semináři se dokonce ujalo přísloví: „První kolárek, první kočárek.“

Takže, když se mě v noviciátu farnice nadšeně ptaly, kdy že už bude ta primice, úmyslně jsem jim odpovídal jen neochotně a mlhavě. Ale jejich nadšení jsem si ukládal v srdci a pevně se rozhodl, že nebudu mít primici jinde, než právě v Košířích.

Nakonec přišel den 27.6. 2010. Byl jsem čerstvě vysvěcený kněz a chystal jsem se sloužit svojí první mši. Cítil jsem od farnosti veliké očekávání a obrovskou podporu, které nejsou zcela samozřejmé a za které děkuji. Liturgie i následná oslava byly krásně připraveny.

Na mši jsem viděl spoustu starých známých tváří, což mě silně potěšilo – mnohé jsem ani už nepoznal a také přišlo několik lidí, kteří mě vůbec ani neznali a přišli jen protože se o mně dočetli v katolických novinách.

Jedna úsměvná historka ze zákulisí (pro mě úsměvná, pro Jeronýma jsem možná na zabítí). V sakristii mi br. Jeroným říkal: „Teď jsi, Bony, tady hlavní, všichni se na tebe koukají, tak prosím tě během mše nic neorganizuj a nezařizuj, máš na to lidi, tak když tak na někoho kývni a bude to.“

Průběh mše pak ukázal, že mě Jeroným dobře zná. Nastala jedna situace, kterou jsem řešit prostě musel. Uznejte, to by podle mého uznal i ten nejtvrdší nelida. Můj strýc má nemocnou páteř a prosil mě, jestli bych mu nedal židli, protože v lavici se mu neseď dobře. Židli jsem nachystal do druhé řady u dveří, ale pak jsem strýce nestihl nasměrovat a on si místo toho sedl na druhý konec kostela – pod kazatelnu. Chvilími jsem na něj pokukoval a on se při kázání začal nápadně kroutit. Bylo poznat, že má silné bolesti. Tak jsem už, už vstával, abych mu nesl židli, ale v uších mi zaznělo Jeronýmovo dogmatické: „Hlavně nic nezařizuj!“. Dobře, mám na to lidi, ale kde je sehnat? Ministranti jsou daleko. Začalo to ve mně vřít, ale Jeroným byl moc blízko. Nakonec jsem vyslal br. Jakuba. Jistě pochopíte, že takovou věc nevysvětlíte třemi slovy, takže jsem musel svoji žádost Jakubovi nějakou chvilku šeptat. Vyrušený Jeroným se na mě pohoršeně otočil a během kázání mě nahlas napomenul. No nic, co byste neudělali pro strýce?



Bonaventura s maminkou

Mše snad, až na uvedený příběh, proběhla důstojně. Po ní jsem udílel novokněžské požehnání a snažil jsem se každému něco osobnějšího říct, takže jsem žehnal asi dvě hodiny a z oslavy jsem už skoro nic neviděl. Jen mi strejda Pepa dal vynikajícího buřta a Vítek Bobysud natočil pivo, chvilku jsem promluvil s příbuznými a pak už se jelo domů. Rozhodně děkuji za tento den. Vytvořili jste v něm krásnou atmosféru a Košíře se mohou chlubit dvěma porevolučními kněžími, což nemá jen tak některá farnost, zvláště ne tak malá, jako je košířská.

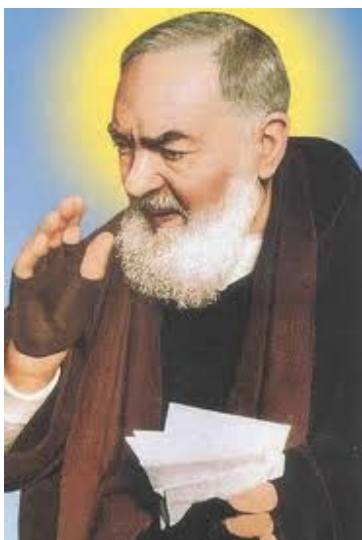
Největší byl ale samozřejmě dar našeho Pána. Mše svatá. Nikdy jsem se nepřestal divit, jak nám může dát jíst své tělo – nejen, že je to divné z technického hlediska, ale především z hlediska jeho motivace. Tak daleko šel, tak se za nás obětoval, tak si nás zamiloval. A nyní se k tomuto údivu přidává další údiv: jak to, že se to děje mýma rukama a na mé slovo? Kdyby dogma římské církve nemluvalo tak jasně, velice bych se zdráhal uvěřit tomu, že to je pravda. Vždyť mé slovo, bývá tak často zraňující, často obsahuje tolik polopravd a mé ruce jen občas, jen tu a tam, vytvoří něco dobrého a nyní, po kněžském svěcení, přináším lidem Boha.

Svatý Pio z Pietrelciny, kněz – památka 23. září

Padre Pio - velice známý světec 20. století – žil ještě současně s mnohými z nás. Bylo o něm napsáno mnoho knih. I v češtině máme více titulů. Zkusíme si trochu přiblížit jeho osobnost.

Narodil se 25. května 1887 v městečku Pietrelcina, v jižní Itálii, asi 100 km od Neapole, v rodině Grazia a Marie Giuseppy Forgione a při křtu dostal jméno Francesco. Již v pěti letech začal, jistě ne bez přispění Boží milosti, pociťovat naléhavé nutkání zasvětit se Pánu Bohu. Proto tihnul k samotě a často se stranil dětských her s kamarády. Toulal se přírodou a trávil dlouhé hodiny v přemýšlení a rozjímání. Jak později přiznal svému duchovnímu vůdci v době studií, začal mít právě v tomto pátém roce různá zjevení a extáze, které jej neopustily až do konce života.

Vstoupil r. 1903 do řádu kapucínů v Morcone. Tam přijal řádové jméno Pio. V r. 1910 byl v Beneventu vysvěcen na kněze. Ale pak, pro zdravotní potíže žil v rodině až do roku 1916 a vrátil se do kláštera jen na krátká období. Dokonale tak splynul s lidmi toho kraje, s nimiž mluvil v rodném nářečí. V r. 1911 se u něj poprvé objevují stigmata, která se projeví zcela zřetelně při modlitbě před křížem v r. 1918 a která pak nosil až do své smrti. V září 1916 se přestěhoval do San Giovanni Rotonda (toto místo leží na dnes turisticky velice oblíbeném poloostrově Gargano), aby se pro upevnění svého zdraví nadýchal horského vzduchu. Od srpna 1916 se již jako rektor serafínské školy v San Giovanni Rotondo věnoval běžným povinnostem. A v S. Giovanni Rotonu zůstal už až do své smrti po celých dvaapadesát let. Zde se rozvinula v celém světě známá jeho činnost jako zpovědníka a duchovního rádce. K tomu přispíval jeho život v duchu pravé františkánské chudoby.



Kromě stigmat dostal od Boha i dar vidění do lidského srdce a skrytých myšlenek a schopnost být současně na dvou místech, která mu umožnila být zcela svobodný, věnovat se zcela modlitbě a současně být i k dispozici pro službu lidem.

Od roku 1936 začal naplno rozvíjet svou činnost a vzniká jeho »Casa Sollievo della Sofferenza« (neboli Dům úlevy), který byl mohutným pokusem zpřístupnit kvalitní lékařskou péči i těm nejchudším. V jeho rodné obci současně vznikl nový klášter. Obojí bylo postaveno zcela z darů věřících. O své nemocnici vždy zdůrazňoval: Nechci přinášet úlevu pouze tělu, to by byla jen dobře vybavená klinika, »přineste nemocným Boha«. Poliklinika byla slavnostně otevřena dne 5. května 1956.

V téže době stále rostl počet lidí, kteří toužili u něj přijmout svátost smíření. Musel být zaveden pořadník a čekací doba byla několik dní. Také starý kostel brzy nestačil a musel být postaven nový kostel P. Marie Milostné (S. Maria delle Grazie). Do San Giovanni Rotonda se s nadějí ubíraly nespočetné zástupy. P. Pio byl vskutku člověkem zpovědnice, který věnoval této službě přemnohé hodiny, a pro niž dostal dar jedinečného rozlišování: Stačil mu pouze jediný pohled, aby proniknul až do skrytých hlubin duše, kde často viděl skrytá dramata, staré umně zatajené viny, kruté pochybnosti a hluboké otazníky. Uměl pravdivě číst v srdci každého a rozhodně ponořit skalpel do rány, tak jak to umí jedině Boží lidé, jejichž jediným cílem je Boží sláva a dobro duší.

Svou pozemskou pout' dokončil v San Giovanni Rotondo dne 23. září 1968. Když zemřel, věřící i nevěřící byli přesvědčeni, že zemřel světec. Jeho tělo vystavené v rakvi muselo být dokonce několikrát převlečeno do nového hábitu, protože nekonečné davy lidí, které se mu chtěly naposledy poklonit, si nenápadně ustríhávaly na památku kousičky z jeho oblečení. Jeho pohřbu se zúčastnilo na 100.000 lidí.

Blahoslaveným byl prohlášen Janem Pavlem II. dne 2. května 1999. Tentýž papež ho prohlásil svatým 16. června 2002. A v homilii při této příležitosti řekl, mezi jiným:

„Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíš Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět“ (Gal 6,14).

Nevyznačoval se Pater Pio hlavně tím, že se „chlubil Křížem“? Spiritualita kříže, kterou žil prostý kapucín z Pietrelciny je stále aktuální. Naše doba musí tuto hodnotu znovu objevit, aby otevřela srdce naději.

V celém svém životě se snažil stále o větší podobnost s Ukřižovaným, protože si byl vědom svého povolání, spolupracovat na díle spásy zvláštním způsobem. Jeho svatost nelze pochopit bez tohoto stálého ohledu na kříž.

V Božím plánu je kříž pravým nástrojem spásy pro celé lidstvo a Pánem výslovně přikázaná cesta pro všechny, kteří ho chtějí následovat. Svatý bratr z Gargana to plně poznal, když na svátek Nanebevzetí Panny Marie v r. 1914 napsal: Když chceme dosáhnout svého konečného cíle, musíme následovat božského Vůdce. Bůh nechce vést vyvolenou duši jinak než po cestě, kterou sám prošel; myslím tím cestu zapírání sebe sama a kříže.

Výlet do Broumovska

Naše mladé spolčo se rozhodlo navštívit zatím pro nás málo známá místa naseverovýchodě Česka a to ve výběžku Broumovském. Proto jsme v pátek 16.7. brzy ráno nasedli do dvou aut ve složení Vítek B., Vašek D., Helena Ch., Petr K., Anča F., a Jarda D. a vyrazili směr Broumovsko.



První zastávka na společné cestě bylo krásné město – Nové Město nad Metují. Zde se k nám ještě připojila Tereška H. z blízké křesťanské komunity. Po malém občerstvení na nás čekala prohlídka městského zámku a jeho krásné zahrady. Farní pamětní kniha uvádí, že základní kámen budoucího města a hradu byl položen 10. srpna roku 1501 Janem Černčickým; po velikém požáru 1526 kupují panství Pernštejnové a začínají s přestavbou v renesančním slohu. Zámek pak vlastnili další vlastníci atd. atd. Za zmínku však stojí, že v roce 1908 novoměstský zámek zakoupil jistý Josef Bartoň, majitel textilní továrny v Náchodě, dědeček dnešního majitele. A zámek prošel další – zatím poslední – přestavbou ve své historii. Ta byla svěřena vynikajícím architektům té doby, Dušanu Jurkovičovi a Pavlu Janákovi. Ze zámku se stalo moderní sídlo, vyzdobené předními českými umělci 1. poloviny 20. století ve stylech secese, art deco, kubismu a funkcionalismu. Současně však byla restaurována dochovaná výzdoba z časů renesance a baroka. Zámek byl také vybaven technickými vymoženostmi, jako je vodovod, ústřední topení, elektrina, telefon a jídelní a osobní výtah. Díky tomu dnes novoměstský zámek slouží jako ukázka adaptace historického objektu na moderní bydlení, stejně jako kvalitní příklad spojení historické a novodobé výzdoby a zařízení. Poutavou expozicí nás provázela velice příjemná paní průvodkyně, která se však uměla i obořit na neinformované turisty, že na vystavované exponáty jako křesla a pohovky se nesahá natož sedá. Nutno podotknout, že tento odpočinkový nábytek byl rozestaven tak, aby se nepozorný turista chytil na vábničku.

Po shlédnutí nejen interiéru, ale i přilehlého historického náměstí, které se dá srovnávat s těmi nejznámějšími a nejkrásnějšími náměstími, jsme vyzkoušeli i pohostinnost místních restaurací. Tady jsme narazili. Sice obsluha co chvíli navštěvovala náš stůl, ale jaksi nepřinášela objednané jídlo prý, že kuchař toho má hodně a tak někteří dostali jídlo až po hodině čekání, pořádně znaveni poledním pařákem.

Po této nepříliš příjemné zkušenosti jsme vyrazili na další zastávku na našem výletu. Stalo se jím město Náchod a jeho honosný zámek. Zde byli v přilehlém příkopě chováni dva krásní huňáci – medvědi. Když jsme se jich nabažili, někteří vydýchávali 310 schodů, které bylo nutno vyšlapat z parkoviště, zaměřili jsme se na samotný zámek. Zámek v Náchodě byl původně raně gotický hrad, založený roku 1254 Hronem z rodu Načeračů. Pravděpodobně současně bylo založeno i město Náchod. Během staletí se vzhled zámku měnil. Vlastnili ho známí majitelé. Za zmínku určitě stojí italští majitelé, kteří hrad přestavěli do dnešní podoby a patří jim také jedna ze tří prohlídkových tras. Dále je nutné zmínit Petra Birona vévodu Kuronského a Zaháňského a jeho nejstarší dceru Kateřinu Vilemínu kněžnu Zaháňskou, kteří přispěli v letech 1792 – 1839 ke kulturnímu rozkvětu náchodského panství. Navštívili jsme nejen dvě prohlídkové trasy, v kterých jsme obdivovali krásy zámku a mohli si dokonce sáhnout na dvě křesla, ale podívali jsme se i na věž a podzemí. Z věže byl krásný pohled na střechy zámku a horizonty, ale jaksi chyběl pohled na město. Po sestupu do místního podzemí jsme byli alespoň příjemně zchlazeni.

Další naše kroky byly následovány začínajícím zhoršením počasí a tak jsme se vydali rovnou trasou do konečné stanice Broumov. Naš hotel, pokud by se tomu tak dalo říkat, ležel jako zázemí místního aeroklubu, s příjemnou správcovou a ulitým sudem piva, který si tu nechal věrný host Václav, takže o zábavu na večer bylo postaráno. Jak se však ukázalo, nebylo vůbec snadné zprovoznit čepující zařízení, ale nakonec vše dopadlo dobře a při společenských hrách jsme se krásně pobavili i točením pivem.

Druhý den jsme si naplánovali návštěvu místního kláštera. Roku 1213 daroval Přemysl Otakar I. broumovský výběžek benediktinům z Prahy-Břevnova. Roku 1260 jim Přemysl Otakar II.

vlastnictví potvrdil. Správa a ochrana majetku byla zabezpečována z broumovské pevnosti, která byla k tomuto účelu zbudována. Brzy po roce 1300, za panování opata Bavora (1290 - 1322), bylo v Broumově zřízeno benediktinské proboštství. Vzhledem k tomu, že původní tvrz byla vypálena odbojnými fojty, byl na jejím místě zbudován klášter s gotickým chrámem zasvěceným sv. Vojtěchu. Součástí klášterních statků byl též pivovar založený roku 1348. Během husitských válek význam Broumova značně vzrostl, neboť klášter na Břevnově byl 20. května 1420 vypálen husity a bylo při tom upáleno i několik řeholníků. Opat Mikuláš II. se s několika řeholními bratry uchýlil do Broumova. S sebou přinesli řadu cenných předmětů, mezi jinými například i ohromný rukopis bible, tzv. „CODEX GIGAS“, jenž se od roku 1648 nachází jako válečná kořist ve Švédsku. Také zde bývala velice známá klášterní škola, později gymnázium. Smutnou kapitolu začali nacisté, když školu uzavřeli a z politických důvodů bylo břevnovsko-broumovské opatství rozděleno na dva samostatné subjekty. Po válce nastoupili komunisti a navrátilí mnichy opět vyhnali. Od r.1950 sloužil klášter jako internační tábor nejprve pro řeholníky a pak pro řeholnice různých řádů. Bylo to jedno z mnoha vězení, které komunistický režim v naší zemi k takovým účelům zřizoval. Dnes bohužel broumovské opatství není obsazeno řeholní komunitou. Navzdory těmto útrapám stále nabízí velice zajímavé skvosty jako např.: zachovalou knihovnu, kopii Turínského plátna nebo v neposlední řadě i zcela ojedinělou výstavu Vamberských mumii, kterou tvoří obyčejní měšťané města Vamberka, kteří byli vysušeni suchým větrem proudícím v podzemních prostorách, kam byli pohřbíváni.

Další zastávkou byl pivovar v blízké vesnici Olivětín, který převzal původní klášterní výrobu piva Opat (po druhém vyhoření pivovaru přímo v klášteře a přilehlé části města). Samotnou prohlídku pivovaru jsme sice nemohli uskutečnit pro dovolenou majitelů, podívali jsme se však do místního muzea, kde jsme obdivovali um místních lidí při výrobě tohoto moku. Podařilo se nám vykoupit i dočasné zásoby kvasnicového piva, které se mohlo zakoupit jedině u pokladny, protože obchod byl zrovna zavřený.

Po návratu do Broumova jsme se posílili na další skvosty tohoto turisty málo probádaného kraje a vyrazili jsme do Police nad Metují. A proč právě sem? Inu zavzpomínali jsme si na mladá léta a šli navštívit ke světu se znovu-probouzející stavebnici MERKUR.

Počátky jsou datovány k roku 1920, kdy pan Jaroslav Vancí založil firmu Inventor. Původně byly kovové díly stavebnice Inventor navzájem spojovány kovovými háčky, podobný systém, jaký se dnes používá u stavebního lešení „haki“. Kovová stavebnice pod názvem Inventor nepřežila, přesto se tento název v Polici užívá a zlidověl. V roce 1925 přechází výrobce na nový systém, který se zachoval v nezměněné podobě až dodnes. Kovové části stavebnice jsou již spojovány šroubky a maticemi velikosti M 3,5. Tímto krokem se stavebnice velmi přiblížila reálnému konstruování a umožnila tak větší možnosti pro hru a tvořivou práci dětí. A nejen jich. Při návštěvě si můžete prohlédnout nejen úchvatné výtvary zručných děl, ale sami se zapojit do vyzdobení muzea vlastními výrobky, které lze přímo na místě sestavit. Tomuto vábení jsme odolali a již nás čekala další prohlídka z mnoha zajímavých míst. Bývala by to byla prohlídka dřevěného kostelíka v Broumově, kdyby nebyl zamčený, a tak jsme jen obdivovali houževnatost místních lidí, kteří se museli potýkat s nejednou nepřízní osudu vypsanou na kamenných deskách na kostele. Následovala ještě duchovní vzpruha v kostele sv. Václava v podobě mše a pak již odpočinek na další den.

Rozhodli jsme se – i podle počasí, které nám začínalo nastavovat opět sluneční tvář –, že vyrazíme na výlet do strmých vrcholů teplicko-adršpašských skal. Auta jsme zaparkovali v Teplicích u vstupu do překrásného přírodního parku a vyrazili na okružní cestu pískovcovými skalami. Musím se přiznat, že po zdolání poloviny trasy jsem přemýšlel, zda jsem ve skalách nebo v zoologické zahradě, neb každý skalní výstupek byl pojmenován po nějakém zvířeti a taky tak vypadal. Naštěstí tam nebyla pouze zvířata, ale i např. Mysliveček na čekané, Poustevník, Čarodějnice, Indián, Golem, Krakonošův fotbalový míč, Madona a snad nejpůsobivější a horolezcům také nejznámější Milenci, Starosta se starostovou a Myší díra, kde měl problém projít každý tlustší padesáti centimetrů. Nejen skály ale i cesta byla velice působivá, když kolikrát končila na strmých schodech nebo přetínala malebná slatková pole. Po dech beroucími skalami a olovem plnicími se nohama jsme byli velice potěšeni zjištěním, že z Adršpachu jezdí vláček zpět do Teplic, který jsme akorát stihli a po náročném lezení si mohli odpočinout. Před opuštěním skalních masívů, zažili jsme ještě kulinářský zážitek v místním hotelu. Nejprve nám pan majitel

oznámil, že již žádné jídlo nemá a nic tedy nedostaneme, protože vše vaří pouze z čerstvých surovin a ty když dojdou, tak turista zůstane o hladu, nakonec vykouzli dvě svíčkové a pět gulášů, po kterých se jen zaprášilo až to i pana majitele rozesmálo. Poté někteří zvolili sladkou tečku na konec v podání domácí medové zmrzliny s teplým grepem politým karamellem. Takovéto pohostinství se velice těžko opouštělo, ale někteří se ještě ten den vraceli zpět do Prahy a nemohli nadále užívat poklidného broumovského pobytu.

Jarda D.

- další vyprávění o výletu spolča bude v říjnovém farním listě -

OKÉNKO VÍRY

289. Kdy je podle církevního ustanovení povinná účast na mši svaté?

Církev ukládá věřícím povinnost účastnit se mše svaté každou neděli a o zasvěcených svátcích a doporučuje účastnit se jí také v jiných dnech.

290. Kdy se má přistupovat ke svatému přijímání?

Církev doporučuje věřícím, aby přijímali svaté přijímání, kdykoli jsou na mši svaté, splňují-li ovšem požadované předpoklady, a ukládá povinnost přijmout eucharistii alespoň jednou za rok, pokud možno ve velikonočním období.

291. Co se požaduje k přijetí svatého přijímání?

Předpokladem pro přijetí svatého přijímání je plné společenství s katolickou církví a stav milosti, to znamená, že přijímající si není vědom smrtelného hříchu. Kdo si je vědom, že se dopustil těžkého hříchu, musí přijmout svátost pokání, dříve než přistoupí k přijímání. Důležitý je také duch usebranosti a modlitby, zachování postu předepsaného církví a tělesný postoj (chování, oděv) vyjadřující úctu ke Kristu.

292. Jaké je ovoce svatého přijímání?

Svatým přijímáním vzrůstá naše spojení s Kristem a jeho církví, uchovává a oživuje se milost přijatá při křtu a biřmování a roste naše láska k bližnímu. Takto posilovaná láska zahlučuje všední hříchy a chrání nás do budoucna před smrtelnými hříchy.

293. Za jakých podmínek je možno podávat svaté přijímání křesťanům jiného vyznání?

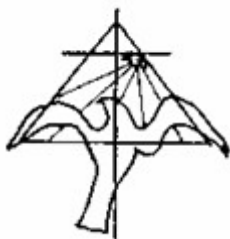
Katoličtí udělovatelé podávají dovoleně svaté přijímání členům východních církví, které nejsou v plném společenství s katolickou církví, jestliže o to sami požádají a jsou řádně připraveni. Členům jiných církevních společenství podávají katoličtí udělovatelé dovoleně svaté přijímání v naléhavých případech, jestliže o to sami žádají, jsou řádně připraveni a projevují ohledně této svátosti katolickou víru.

294. Proč je eucharistie „zárukou budoucí slávy“?

Eucharistie nás naplňuje veškerým nebeským požehnáním a milostí, posiluje nás na cestě tímto životem a vzbuzuje naši touhu po věčném životě, neboť nás již nyní spojuje s Kristem, který vstoupil na nebesa a sedl po pravici Otce, s nebeskou církví, s nejbлаhoslavenější Pannou a všemi svatými.

V eucharistii lámeme „tentýž chléb, který je lékem nesmrtelnosti, lékem, abychom nezemřeli, ale žili věčně v Ježíši Kristu“ (sv. Ignác Antiochijský).

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejně

**Říjen****POKORNÁ SLUŽEBNICE PÁNĚ**

Vidět jako Maria, myslet jako Maria, věřit jako Maria, milovat jako Maria a žít jako Maria! To je touha každého dítěte Nebeské Matky a Bohorodičky Panny Marie. Jde o určitou podobnost, která je založena na společných rysech duchovního života, který je křesťanský, protože Maria vidí, myslí, miluje a žije podle Krista. Ten, kdo se řídí Kristem je skutečným křesťanem. Potvrzuje to sám Pán slovy: „*Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají*“ (Lk 8,21). On sám je vtěleným Božím Slovem, které přišlo na svět. Jemu je třeba ve víře naslouchat a podle něho jednat. To, co zde Ježíš říká, ukazuje, jakou roli hraje víra v novém řádu věcí, které ustanovil svým příchodem na svět. Pro Ježíše a pro čtenáře Lukášova evangelia (srv. 1,38) se tato slova vztahují především na Marii, nejlepší příklad víry. „*Mariina víra během celého jejího života až do poslední zkoušky, kdy Ježíš, její Syn, zemřel na kříži, nikdy nezakolísala. Maria nepřestávala věřit, že „se splní“ Boží slovo. Proto církev v Marii uctívá nejčistší uskutečnění víry*“ (KKC 149).



Socha Panny Marie z kostela sv.
Jana Nepomuckého v Košířích

Pravá víra má být všeobecná – přijímající celé Boží zjevení, stálá – vytrvale působící za všech okolností, živá – patrná ze skutků lásky a pevná – důvěřivá. U poslední zmíněné vlastnosti se můžeme zastavit a promyslet její důsledky.

Důvěřivá víra je úzce spojena s blahoslavenstvím chudých duchem. Jistě nejde o kategorii lidí mentálně postižených nebo méně chápajících, jak se mnozí povrchně smýšlející mylně domnívají. I velmi inteligentní a vzdělaní lidé mohou patřit mezi chudé duchem a naopak mnozí z nich tuto dispozici postrádají. V řeckém textu je toto blahoslavenství formulováno slovy: „*Makarioi oi ptóchoi tó pneumati*“ (Mt 5,3). Výraz „*ptóchoi*“ je možné přeložit do češtiny: *žebrající, nuzný, chudý nebo ubohý*. Z této škály výrazů je zřejmá naprostá závislost, odkázanost na jiného, bezmocnost a nepatrnost prosícího vzhledem k dávajícímu. V daném případě nejde o nedostatek hmotných statků, ale privaci potřebného poznání. Týká se oblasti Božích pravd, tajemství víry, na něž člověk z vlastních přirozených zdrojů nemá šanci dosáhnout. Je tedy žebrající nuzný chudák odkázaný na Dárce všech dober. Víra pak nespočívá jen v rozumovém chápání, ale stojí na milosti, daru Ducha svatého a na vlité ctnosti, v níž je třeba prospívat a růst.

Taková víra pak není omezena jenom na přijetí zjevené Boží pravdy, ale týká se celkového životního zaměření člověka „chudého duchem“, který se vyznačuje pokorou srdce. V „Katechismu křesťanské dokonalosti“ od Ant. Wallensteina OFM je tento postoj provázen pokornou nedůvěrou ve vlastní síly a zároveň pevnou důvěrou v Boha. (srv. Čl. 241. – 245. uvedeného díla: Dr. Ant Wallenstein OFM: Katechismus křesťanské dokonalosti, Petrinum, České Budějovice 1947.)

Pokorná nedůvěra ve vlastní síly nesmí být zaměňována s pocitem méněcennosti. Tuto nedůvěru si uvědomujeme, když si uvědomíme že je naše přirozenost slabá, nestálá v dobrém a snadno nakloněná ke zlému pro následky dědičného hříchu a našich osobních hříchů a že z vlastních sil nemůžeme učinit nic nadpřirozeně dobrého ani záslužného pro nebe. Tady se však nesmíme zastavit, ale máme pokračovat k Bohu, k němuž se pevněji přivineme. Dále je třeba pečlivěji nad sebou bdít a horlivě užívat prostředky k dokonalosti (modlitbu, půst, svátosti atd.). Dalším důsledkem této pokorné nedůvěry ve vlastní síly je stálá snaha za všechny úspěchy a pokrok chválit jen Boha. Jde o něco naprosto jiného než skleslost a malomyslnost, ale naopak o nejlepší prostředek proti těmto náladám a stavům, neboť ony právě obyčejně vycházejí z nesprávné důvěry v sebe a následného zklamání.

Pokornou nedůvěru ve vlastní síly je tedy nutné sladit s pevnou důvěrou v Boha. Tu má ten, kdo pevně věří, že nás Pán Bůh miluje a dává nám v hojné míře milosti, s jejichž pomocí můžeme dospět k dokonalosti a věčné blaženosti. Nesprávně by pak důvěřoval v Boha ten, kdo by si myslel, že mu Pán Bůh nedává milosti rád nebo jich nedává dost nebo ten, kdo si myslí, že Bůh učiní všechno sám a on že nemusí věrně spolupracovat s milostí.

Pravá důvěra v Boha má blahodárné účinky! Dává nám hlubší účast na Božím životě, upevňuje totiž naší přátelství s Bohem a je pramenem veselé mysli a vnitřního pokoje. On nemůže nechat bez pomoci toho, kdo v něho důvěřuje jako dítě v dobrotivého Otce. Důvěru v Boha musíme často obnovovat, zvláště v pochybení nebo v pokušeních k malomyslnosti a skleslosti.

Až budeme během tohoto měsíce října znovu rozjímat tajemství posvátného růžence, nezapomínejme na tuto důvěru, kterou oplývala především Matka Boží – královna posvátného růžence a snažme se ji v tomto vnitřním postoji na její přímluvu co nejvíce napodobovat.

P.L.

Liturgický kalendář

říjen 2010

1.	pátek	Památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve První pátek v měsíci
2.	sobota	Památka svatých andělů strážných
3.	NEDĚLE	27. neděle v mezidobí
4.	pondělí	Památka sv. Františka z Assisi
6.	středa	Sv. Bruna, kněze
7.	čtvrtek	Památka Panny Marie Růžencové
9.	sobota	Sv. Dionýsia, biskupa, a druhů, mučedníků
10.	NEDĚLE	28. neděle v mezidobí
12.	úterý	Sv. Radima, biskupa
14.	středa	Sv. Kalista I., papeže a mučedníka
15.	pátek	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.	sobota	Sv. Hedviky
17.	NEDĚLE	29. neděle v mezidobí
18.	pondělí	Svátek sv. Lukáše, evangelisty
19.	úterý	Sv. Jana de Brébeuf a Izáka Joguese, kněží, a druhů, mučedníků
23.	sobota	Sv. Jana Kapistránského, kněze
24.	NEDĚLE	30. neděle v mezidobí
26.	úterý	Sv. Gilberta, opata premonstrátského řádu
28.	čtvrtek	Svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
31.	NEDĚLE	Slavnost VÝROČÍ ZASVĚCENÍ KOSTELA NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

Oznámení

Modlitba růžence

Po celý měsíc říjen budeme rozjímat tajemství posvátného růžence ve všední dny vždy půl hodiny před večerním slavením eucharistie a stejným způsobem i v neděli dopoledne.

Biblické katecheze

Biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 2. a 16. října po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep. v 18.15 hod.

Posezení v domečku

Páteční posezení v domečku u Nejsvětější Trojice bude pravidelné po celý měsíc říjen kromě pátku 8. října.

Farní rada

Další jednání farní rady bude v pátek 8. října po večerních bohoslužbách v domečku u Nejsvětější Trojice.

Úklid kostela

Na podzimní generální úklid kostela sv. Jana Nep. a okolí jsou zváni všichni farníci, kteří si rádi protáhnou kostru a procvičí svalové ústrojí před zimním spánkem v sobotu 23.října v 9.00 hod.



Úmysly Apoštolátu modlitby na říjen

- 1. Aby se katolické univerzity stávaly více a více místy, kde je možné ve světle evangelia zakoušet harmonickou jednotu mezi vírou a rozumem.**
- 2. Abychom u příležitosti Světového misijního dne pochopili, že úkol hlásat Krista je naprosto nezbytnou službou, ke které je církev povolána k prospěchu celého lidstva.**
- 3. Aby naše rodiny rostly ve všech podobách lásky, které rodinu utvářejí, a to v lásce manželské, rodičovské, sourozenecké i mezigenerační.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 10. září 2010

Přítomni: P. Lohelius, Václav Funda, Jan Nekula a Stanislav Dobeš

Program:

1. Technické záležitosti, opravy různých zařízení našich kostelů
2. Farní záležitosti a rozprava

1. Technické záležitosti, opravy různých zařízení našich kostelů

Byl přečten a podle jednotlivých bodů zkontrolován zápis z minulé výborové schůzky. Výbor konstatoval, že úkoly v zápisu vložené jsou průběžně plněny.

O ostatních opravách a rekonstrukcích poreferuje Vít Bobysud na příští schůzce, dnešní se nemohl ze závažných osobních důvodů zúčastnit a byl omluven.

V dalším projednávání 1. bodu programu schůze hovořil předseda o sjednané opravě plynového průtokového ohříváče vody v sakristii u Nejsv. Trojice. V pátek 17. září přijde za účelem této opravy montér Pražské plynárenské společnosti pan Háš a potřebnou opravu uskuteční.

Organizací intenzivnějšího osvětlení sochy Panny Marie u sv. Jana Nepomuckého byl pověřen předseda výboru, který po realizaci nového nasvětlení odbornou firmou podá výboru zprávu na příští nebo přespříští schůzi.

2. Farní záležitosti a rozprava

Účetní agendy farnosti se podle sdělení P. Lohela ujme Stanislav Hojek. Dále bylo navrženo a schváleno uspořádat průběžně několik sbírek k úhradě zbývajících, dosud neopravovaných svodů dešťové vody, zejména u sv. Jana Nepomuckého.

Připravovaný farní zájezd za P. Jendou Dlouhým se uskuteční v sobotu 18. září, jak bylo již dříve oznámeno.

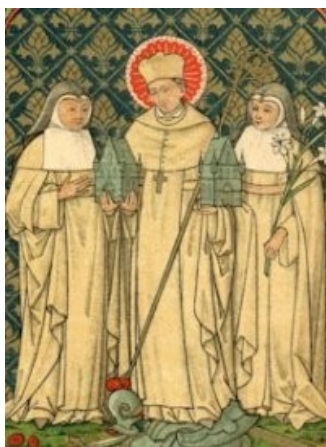
P. Lohelius bude v týdnu po 24. neděli v mezidobí na cestách mimo Prahu, jeho zastoupení v duchovní službě je zabezpečeno.

Příští schůze Výboru je svolána na pátek 8. 10. 2010 v čase a místě obvyklém.

V průběhu jednání zaznamenal Stanislav Dobeš.

Sv. Gilbert, opat premonstrátského řádu – památka 26. října

Košířská farnost byla od svého vzniku podporována strahovským klášteřem. Byl to nejdříve stavební kámen na stavbu kostela Nejsv. Trojice. Pak při stavbě kostela sv. Jana Nep. přislíbili premonstráti duchovní službu v tomto kostele a prvním duchovním se tam stal premonstrát P. Prokop Pittermann. Předpokládalo se, podle domluvy košířských s opatem Zavoralem, že v plánované faře (domě) u kostela sv. Jana Nep. bude malá komunita premonstrátů. Tento úmysl byl zatím zavát časem, ale dnes jako správce farnosti máme premonstráta P. Lohela. Ten nám v Liturgickém kalendáři světce premonstrátského řádu vždy uvádí. Bude proto na místě říci si o nich občas něco podrobnějšího.



Rytíř Gilbert byl příslušníkem vyšší šlechty ve francouzském kraji Auvergne. Na radu premonstrátského opata Ornifierse z Dilo se zúčastnil druhé křížové výpravy (1147-1149), kterou vyhlásil sv. Bernard ve Vézelay a kterou vedl francouzský král Ludvík VII. Tato křížová výprava skončila ale vojenskou katastrofou. Když Gilbert přežil tento nebezpečný podnik, rozhodl se, zároveň se svou manželkou Petronillou a se svou dcerou Ponzií, zasvětit Bohu a vstoupit do kláštera. Rozdal část svého značného jmění chudým a založil ženský klášter, do něhož vstoupily jeho manželka a dcera. Sám Gilbert žil nejdříve jako poustevník. Pak vstoupil do premonstrátského opatství v Dilo. Po ukončení noviciátu založil opatství Neuffontaines (v překladu: *Devět pramenů*) a stal se tam r. 1150 prvním opatem. Podle vzoru sv. Norberta založil u kláštera nemocnici, která se rychle stala známou pro zázraky, které se tam stávaly.

Jeho kajícnost a milosrdenství přitáhly mnoho nemocných a hříšníků, jejichž tělesné i duchovní bolesti chtěl léčit. Ze všech stran byl tísněn těžce nemocnými dětmi. Vkládal na ně ruce a vracel je uzdravené jejich rodičům. Tak vznikl po jeho smrti zvyk, že rodiče, kteří chtěli zachovat své děti ve zdraví, oblékali je v Neuffontaines do bílých hábitů a přislíbili, že je budou určitou dobu

nosit. Gilbert zemřel 6. června 1152, vyčerpán pokáním a těžkou prací. Chtěl být pohřben na hřbitově chudých. Protože na jeho přímlyvu učinil Bůh mnoho zázraků, byly jeho ostatky z popudu generálního prokurátora řádu Jeana Lepaigea přeneseny do opatského kostela v Neuffontaines. V době francouzské revoluce byl klášter zrušen r. 1790 a ostatky sv. Gilberta byly r. 1791 přeneseny do St. Didier a tam ukryty; dnes jsou bohužel nezvěstné. Svátek sv. Gilberta, 26. říjen, připomíná den přenesení – „translace“ v 17. století. Úcta sv. Gilberta byla potvrzena papežem Benediktem XIII. v roce 1728.

Klášteří kostel byl zbořen v letech 1845-50. Zachoval se dům opata a některé klášterní budovy. Byly v poslední době restaurovány, ale slouží světským účelům.

Dobrý Bože, Ty jsi povolal svatého opata Gilberta, aby opustil bohatství tohoto světa a vedl život v chudobě. Dej nám milost, abychom se také my vydali na cestu pokory a horlivě sloužili svým sestrám a bratřím. Skrze Krista našeho Pána. Amen.

(Modlitba z internetových stránek řádu premonstrátů.)

Podle pramenů z internetu, hlavně stránek www.premontre.org.

M.P.

Výlet do Broumovska – 2. část

Pokračuje vyprávění Václava D.:

V úterý 20. července, ačkoliv unaveni, rozhodli jsme se pro výlet na známé výletní i poutní místo Hvězda. Nebylo to až tak daleko, stačilo projít vesnicí Křinice, která je celá v památkové zóně. Vesnice byla založena již ve 13. století a patřila k broumovskému opatství. I nyní se o ni obyvatelé pěkně starají.

Na konci vesnice, kde se dojde k Americe, začal namáhavý výstup korunovaný kaplí postavenou na půdoryse hvězdy. Dříve toto místo bylo známé jako Polická hora, na níž stával vysoký kříž s pozlacenou hvězdou. Od té doby se tomuto místu začalo říkat Hvězda.

Kamenná barokní kaple byla postavena podle návrhu architekta K. I. Dienzenhofera. Přichází se k ní po kamenném mostě. Za kaplí je vyhlídka na celé Broumovsko a opodál je turistická chata se zaplaceným výběhem pro divoká prasátka.

Po malé pauze jsme pokračovali k vyhlídce Supí hnízdo a odsud jsme to „sešupajdili“ přímo dolů z Broumovských stěn zase do polí a na ubytovnu.

Václav D.

Pokračuje vyprávění Vítka Bobysuda:

Ve středu jsme si Vítek, Tereška, Václav a Helenka udělali vysokohorské túry. Dojeli jsme do Machova, kde je jeden ze sedmi kostelů postavených Dienzenhoferem. Po prohlídce jsme vyrazili směrem na Błędne skály, které jsou, už i dle názvu, v Polsku. Šli jsme okolo skokanských můstků, které jsou ale dle stavu již dlouho mimo provoz. Na informačních tabulích jsme zjistili, že zde funguje jeden z velmi starých ski klubů. Stoupali jsme stále do kopce cestou, která byla v minulosti používána na dopravu plátna. Nakonec jsme na Błędne skály dorazili. Po zaplacení vstupu jsme se vydali na prohlídku skal. Některé části prohlídkové trasy byly tak úzké, že někteří s tím měli problémy. Na konci jsme si dali svačinku a seznámili se s polskou rodinou, která jela až z Gdaňska. Cesta jim trvala 10 hodin. Pak jsme se rozloučili a po krátké cestě jsme začali sestupovat zpět do Machova. Chtěli jsme zajít do restaurace na oběd, ale restaurace byla zavřená. A tak jsme dali na radu místních a popojeli do Machovy Lhoty. Zde jsem si ve stylové hospůdce dali pozdní oběd a vyrazili na Božanovský Špičák. Vyrazili jsme opět, jak jinak, do kopce po modré. Cestou jsme se dozvěděli o poutním místě Wambierzyce (Vambeřice). I pojali jsme záměr se tam podívat. Výhled z Božanovského Špičáku byl nádherný. Pak jsme pokračovali na skautskou vyhlídku. I rozdělili jsme se. Já s Tereškou jsme šli po žluté a Vašek s Helenkou, alespoň jsme si to mysleli, po modré. Ale ejhle, cca kilometr před hospůdkou nás Václav s Helenou dostihli. Museli si pěkně máknout. Občerstvili jsme se v hospůdce a vyrazili na letiště. Cestou jsme se chtěli podívat na kapličky u Police nad Metují, ale jak jsme se na místě přesvědčili,

přežila jen jedna a druhá před týdnem vyhořela. A tak jsme pokračovali do Broumova na letiště. Večer jsme si dali pivo a víno, zahráli si hry a šli spát.

Ve čtvrtek museli Václav a Helena odpoledne odjet. A tak jsme vyrazili do Ratibořic a Babiččina údolí. Cesta utekla a před Ratibořicemi jsme šli na oběd. No nic moc. Pak už následovala prohlídka zámku. Po prohlídce jsme vyšli ven a trochu sprchlo. Pak jsme si prošli údolím, prohlédli si splav, ale ani Tereзка, ani Helena se v jezu nevykoupaly a tak jsme se přesunuli k Starému Bělidlu, poté k mlýnu a já si prohlédl muzeum plátenictví. No a nastal čas návratu. Ale ejhle. Tereзка nikde. Hledali jsme a nic. Tak mě napadlo, že šla sama ke splavu a No ale nakonec se objevila. Cestou do České Skalice jsme se stavili na hřbitově vojáků padlých v Prusko – Rakouské válce. No a už nastal čas se přesunout na nádraží. Vlak jel v 17:15 a tak jsme zůstali jen já a Tereзка. Zajeli jsme na náměstí v České Skalici. Prohlédli jsme si náměstí a došli jsme k divné stavbě, původně hostinec, poté klášter pak zámek a nakonec muzeum. Na zdi této budovy je pamětní deska, že zde Božena Němcová tančila na jiřinkovém bálu. No úžasná informace. Na náměstí jsme si dali ledovou kávu a po nákupu v místním supermarketu jsme vyrazili zpět do Broumova. Večer jsme se dozvěděli, že je to naše poslední noc na letišti. Přes víkend zde bude aviatický slet. No prostě pařba pilotů. A tak jsme při lahvi vína hledali na mapě ubytování. Petr s Ančou nám oznámili, že přijedou v sobotu ráno.

V pátek ráno jsme se sbalili a vyrazili hledat ubytování. Protože v sobotu jsme chtěli jet do Wambeřic, tak jsme dojeli do poslední vesnice u polských hranic, do Božanovic. Ve statku právě rekonstruovali a tak jsme dojeli až na konec vesnice a ještě dál do kempu. Byl skoro prázdný. Ubytovali jsme se v domě podobném okálu. Byly tam 4 domy a zbytek byly chatky. Všechno fungovalo, ale nejlepší časy má kemp už za sebou. Je vidět, že má 20 let nájemce. Pak jsme nasedli a vyrazili do vesnice. Zde jsme si prohlédli další kostel, který projektoval Dienzenhofer. Pokračovali jsme k Hronovu; nad ním se vypínají hřebeny hor, kde se táhne prvorepublikové opevnění. Kromě jiného se ve zdejších horách těžilo uhlí. Poslední tři oběti z řad horníků byly v roce 1989. Mají zde pomníček. Jsou zde i patky lanové dráhy, která usnadňovala přesun vytěženého uhlí.

Během cesty se nám otevřely krásné výhledy do kraje. V Odolově jsme se občerstvili a pokračovali podél opevnění nazpět k autu. Na mapě jsme objevili městečko Stárkov, kde měly být kapličky. Jaké bylo naše překvapení, když jsme viděli poměrně velké městečko, které muselo být velmi bohaté. Bohužel současná situace je dost neutěšená. Fara je ve velmi špatném stavu, no naštěstí má už soukromého majitele, který ji opravuje. Po krátké rozmluvě s místními obyvatelkami o tíživé situaci městečka a zámku, který sloužil jako domov důchodců a pak byl vydán 16 restituentům a nyní v něm bydlí papoušci, jsme se vydali na prohlídku křížové cesty. Je opravdu velmi krásná. Bohužel, žádný obchod nebyl otevřen, tak jsme pokračovali na Skály. Skály to je malý zámček, který slouží jako restaurace, naproti je další zámček, sloužící k ubytování, nad tím se vypínají kopce, kde byl skalní hrad a cca 50 m od zámku je černé jezero. No romantika hadr. Počasí se začalo kazit, ale stihli jsme vyjít až na vrchol kopce a podívat se do kraje. Ale už se kupila mračna a začalo poprchávat. Pokud někdo plánuje romantickou dovolenou, doporučuji. Je to na jižním konci Adršpaško-teplických skal. No a už nastal čas jet do kempu. Nájemce nám udělal velmi dobrý hemenex a po dvou pivech šla Terka spát. Já ještě poseděl s hosty nájemce při dobrém olivětinském pivu značky Opat.

V sobotu jsme očekávali Petra s Aničkou. Přes noc přšlo a i ráno bylo sychravé. Petr s Aničkou přijeli na čas a tak jsme vyrazili do polského poutního místa Wambeřice. Cestou jsme se zastavili v Radkowě, ale město nic moc. Pak jsme pokračovali do Wambeřic, ale cesta jak někde v Africe – asfalt, hlína, rozbitý asfalt, rozbitá hlína. No nakonec jsme do Wambeřic dojeli. Katedrála je nádherná, ale potřebovala by více peněz na opravu. To jak se opravuje, má punc hodně dalekého východu. Po prohlídce, modlitbě a napsaných přáních jsme se přesunuli na druhou stranu Wambeřic, kde je rozmístěno cca 54 kapliček. Ono „na druhou stranu“ je nadsázka. Šlo jen o to přejít ulici. Vyšli jsme podél kapliček na kopec a uviděli jsme čtyři zvony, které vypadaly zachovale, ale stály na zemi. Dlouho jsme dumali proč tam tak stojí. Pravdu jsme zjistili až po prohlídce pohyblivých betlémů, které jsou v místním muzeu. Darovali je Němci po válce, jako znak usmíření. Ale prý nebylo dost prostředků zřídit pro ně zvonici. No po celých 60 let? Pak jsme dostali hlad a šli do polské krčmy. Tam jsme si dali polévku a pirohy. Musím říci, že porce byly takové, že stačily dvě porce a ještě jsem dva pirohy dojídal v neděli. Pak jsme opustili

Wambeřice a dojeli na konec silnice k Slunečním skalám. Počasí nebylo nic moc, ale nepršelo. Začala se projevovat zlepšená fyzika a tak jsme stoupali celkem svižným krokem k vrcholku skal. Pak následovala hřebenová túra cca 8-10 km. Cestou jsme viděli spoustu zajímavých útvarů, které vytvořila příroda se zdejšími pískovcovými skalami. No a protože se počasí začalo kazit, vyrazili jsem na zpáteční cestu k autu. Pak už následovala cesta zpět do Broumova, kde jsme si zašli do restaurace. Na doporučení. No nevypadalo to nic moc, ale vrchní, kuchař a zřejmě nájemce nebo majitel v jedné osobě se celkem vytáhl a můžu říci, že mi chutnalo. Holky nakoupily pár věcí v Lidlu a pokračovali jsme do kempu. Večer jsme si dali víno, které dovezl Petr a hráli hry.

Nedělí náš výlet skončil. Ráno jsme zjistili, že nemusíme hledat mši, konala se přímo v Božanovicích a zrovna byla pout'. Po mši jsme dostali koláčky a mohli vyrazit za posledním cílem naší cesty a to hospicem Kuks. Terku chytla páteř a nevypadala moc dobře. Ale je statečná a tak jsme na Kuks dorazili krátce po poledni. Sli jsme okolo hospody pamatující hraběte Šporka. Výhled na hospic je nádherný. Sešli jsme po schodech s tekoucí vodou, a jak jsme se dozvěděli, v nejlepších časech lázní zde místo vody teklo víno. Lázeňské domy jsou v dost neutěšeném stavu. No a pak cestou lemovanou stromořadím jsem vystoupali k hospicu. Jak jsme se dozvěděli, zámek který stál u schodů, po kterých jsme přišli, byl koncem 19. stol. zbořen pro zchátralost. Terka nevypadala moc dobře, ale nakonec absolvovala prohlídku muzea lékáren. My absolvovali prohlídku hospice, hrobky i muzea lékáren. Součástí prohlídky byla i návštěva lapidária, kde jsou uskladněny originály soch od Matyáše Brauna. V muzeu lékáren je cca 8 lékáren z různých koutů Čech a z různých období. Zde jsme se pokoušeli vyrobit prášek, čípek na starých strojích. Pak už následovala cesta zpátky, ale rozhodli jsme si dát palačinku v historické hospodě hraběte Šporka. No nakonec jsme museli čekat asi hodinu, než nám je přinesli. No byly velmi dobré a pak už následovala cesta do Prahy.

Vítek Bobysud

Farní zájezd do Mníšku pod Brdy aneb návštěva farnosti P. Jana Dlouhého.



Ráno 18.9. se scházíme u autobusu ve velmi hojném počtu starších i nejmladších členů našeho farního společenství, přesně tak jak v současné době vypadá jeho věkové složení. Vyjždíme do krásného kraje v krásném dni. U kostela v Mníšku na nás již čeká P. Jan Dlouhý. Po přivítání se jdeme podívat na faru a potom do kostela na mši svatou. Po mši ještě malá historie kostela a jeho výzdoby.

V kostele sv. Václava je několik zajímavostí – část výzdoby z blízkého kostela na Skalce sv. Máří Magdalény, dvě přenesené fresky od Petra Brandla. Pak jsme se přesunuli do zámku a podzámčí. U zámku byla pěkná zahrada s vodotrysky a s výhledem na cirkus. Pak následovala prohlídka zámku. Byla velmi zajímavá, mají zde zachovalý inventář, z poslední doby majitele-elektrizace, splachovací WC, vodovody. Po skončení prohlídky se šlo na oběd do hostince u Káji Mařika. Po dobrém obědě, kterým všechny farníky pohostil P. Dlouhý, nás čekala návštěva kostelíka v Kytíně a kaple na Skalce. Kostelík v Kytíně byl malý, ale velice útulný. Úplně vyzýval k litaniím a vyzkoušení barokních varhan panem Plíškem. Kytín má pěkný domov důchodců kde žije i několik bývalých košířských farníků. Všechny si život v něm velmi pochvalovaly. Pak byla mezi zastávka na malé svaté Hoře – to je kaplička na cestě na sv. Horu.

Po zaparkování na lesní cestě nás čekala delší cesta lesem na Skalku. Na místě byla barokní kaple sv. Máří Magdalény, klášter, jezírko, křížová cesta a krásný výhled do kraje.

Cestu zpět k autobusu si někteří zpestřili sbíráním hub a ostružin.

Pak jen odjezd do Prahy a do svých domovů.

P. Dlouhému moc děkujeme za to, že jsme s ním mohli prožít takto krásný den.

Veronika Zborníková

A trochu opožděně bychom chtěli popřát jeho milé mamince ke krásným narozeninám, které nedávno oslavila, hodně zdraví, Božího požehnání a prožívání dalších radostných let se svým ušlechtilým synem.



Maminka P. Jana
Dlouhého

OKÉNKO VÍRY

SVÁTOSTI UZDRAVOVÁNÍ

295. Proč Kristus ustanovil svátost pokání a pomazání nemocných?

Kristus, lékař duše a těla, ustanovil tyto svátosti, protože nový život, který nám dal ve svátostech uvedení do křesťanského života, může být oslaben, ba dokonce ztracen hříchem. Proto Kristus chtěl, aby jeho církev prostřednictvím těchto dvou svátostí uzdravení pokračovala v jeho díle uzdravování a spásy.

SVÁTOST POKÁNÍ A SMÍŘENÍ

296. Jak se nazývá tato svátost?

Nazývá se svátost pokání, smíření, odpuštění, vyznání (zpověď), obrácení.

297. Proč existuje svátost pokání po křtu?

Nový život v milosti, přijaté při křtu, neodstranil slabost lidské přirozenosti ani náklonnost ke hříchu (totiž žádostivost), proto Kristus ustanovil tuto svátost k obrácení pokřtěných, kteří se hříchem od něho vzdálili.

298. Kdy byla svátost pokání ustanovena?

Zmrtvýchvstalý Pán ustanovil tuto svátost, když se večer o velikonoční neděli zjevil svým apoštolům a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou“ (Jan 20,22-23).

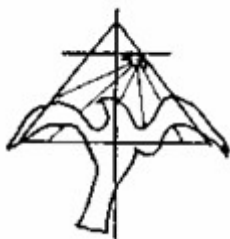
299. Potřebují pokřtění obrácení?

Kristova výzva k obrácení stále zaznívá v životě pokřtěných. Obrácení je trvalý úkol pro celou církev, která je svatá, ale zahrnuje v sobě hříšníky.

300. Co je to vnitřní pokání?

Je to dynamismus „zkoušeného srdce“ (Žl 51,19), pohnutého Boží milostí, aby odpovědělo na milosrdnou Boží lásku. Zahrnuje lítost a odmítnutí spáchaných hříchů, pevné předsevzetí v budoucnu už nehřešit a důvěru v Boží pomoc. Žije z naděje na Boží milosrdenství.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné



LISTOPAD



KŘEŠŤANSKÁ SVATOST

Vstupní modlitba má v liturgii významné postavení. Otevírá ji a předepisuje hlavní téma, vyjadřuje také jádro určitého tajemství, které se slaví. Není tomu jinak ani na slavnost Všech svatých první den tohoto měsíce. Tam je uvedena tato vstupní modlitba:

„Všemohoucí, věčný Bože, tvoji svatí jsou pro nás příkladem a pomáhají nám na cestě k tobě; při dnešní slavnosti si je všechny společně připomínáme a ve společenství s nimi tě prosíme: vyslyš nás a pro jejich zásluhy nám dávej všechno, co potřebujeme k jejich následování“.



*Průvod světců kráčejících k trůnícímu Kristu.
Mozaika v bazilice Sant'Apollinare Nuovo v Ravenně.*

V těchto slovech modlitby nelze přehlédnout vztah, který je vytvářen mezi námi a svatými. Je potřebný, velmi užitečný a na naší cestě víry nesmírně prospěšný. Oni už ke svému zdokonalení sice nepotřebují nikoho z nás, s námi je to však naopak. Jsou nám příkladem a pomáhají nám na cestě k Bohu. O nich platí to, co bychom si přáli, aby platilo i o nás: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří. A ty, které předurčil, také povolal, a ty, které povolal, také ospravedlnil, a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy (Řím 8,28-30)“.

Předně přijali Boží velkorysý a nezasloužené pozvání na cestu víry – povolání k novému životu s Kristem. Měli být ve shodě s obrazem jeho Syna a v tom je již patrná křesťanská svatost. O nic důležitějšího nejde a pokud je to tak, potom je v tom skutečně nejlepší úděl člověka, opravdová životní výhra. Pak už jim jistě všechno napomáhá k dobrému, protože milují Boha. Nejen, že jim na jejich životní cestě leccos nahrává (včetně zkoušek) a nic je tak moc nemůže překvapit, ale také v celkovém vyhodnocení života je ospravedlnění a sláva, do níž jsou uvedeni.

Všechno jim hraje do noty, napomáhá k dobrému a oni pak napomáhají k dobrému i nám. Mít rád svaté, prosit ve společenství s nimi je zcela jistě prospěšné.

K tomu se přiléhavě hodí Augustinovo: „Mohli jiní, mohli jiné, pročpak ty ne Augustine?“ Jejich příklad provokuje k tomu, co připomíná II. vatikánský koncil slovy LG 40: „Všichni křesťané, jakéhokoliv stavu a zařazení, jsou povoláni k plnému křesťanskému životu a k dokonalé lásce.“ Nejde tedy o nějaký libovolný zájem, obor činnosti nebo volitelnou životní aktivitu nebo stav.

Ne všichni křesťané jsou například povoláni k zasvěcenému životu nebo ke kněžství, ale všichni jsou povoláni k svatosti. Vyplývá to také z jednoznačného znění Kristových slov: „Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48).

Jak na tom pracovat a co pro to udělat?

Duchovní pokrok směřuje ke stále důvěrnějšímu spojení s Kristem. Toto spojení se nazývá „mystické“, protože se podílí na Kristově tajemství prostřednictvím svátostí „svatých tajemství“ a v Kristu na tajemství Nejsvětější Trojice. Bůh nás volá všechny k tomuto důvěrnému spojení s ním, i když jen některým jsou uděleny zvláštní milosti nebo mimořádná znamení tohoto mystického života, aby se tak stal zjevným nezasloužený dar, který dostali všichni. /KKC 2014/

Když sv. Augustin vykládá Janovo evangelium (Tract. 26,4-6: CCL 36, 261-263), připomíná v souvislosti s povoláním ke křesťanskému životu Kristova slova: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec (Jan 6,44)“. Rozptyluje mylný dojem, podle něhož by byl člověk přitahován proti své vůli. Ducha přitahuje i láska, která svobodně táhne k poznanému dobru. K tomu však Augustin ještě dodává: „To je málo, věřit jen ze svobodného rozhodnutí vůle. Musí tě strhávat také rozkoš.“

Dále pak rozvíjí tuto myšlenku: „Co je to být přitahován rozkoší? *Raduj se v Hospodinu a dá ti, po čem touží tvé srdce* (Žalm 37,4). Existuje přece určitá rozkoš srdce, kterou pocítujeme z lahodného nebeského chleba. Mohl-li básník říci: „Každý je tažen svou rozkoší (Vergilius, Ekloga 2,65)“, ne nutností, ale rozkoší, ne povinností, ale potěšením, o čem smeleji můžeme říci, že je člověk přitahován ke Kristu, jestliže se kochá pravdou, jestliže se kochá blažeností, jestliže se kochá spravedlností a jestliže se kochá věčným životem? To všechno je přece Kristus!

Mají snad svou rozkoš jen tělesné smysly a duch je o rozkoš ochuzen? Nemá-li duch svou rozkoš, proč je řečeno: „*Lidé se utíkají do stínu tvých křídel, sytí se hojností tvého domu, napájí se proudem svého blaha; neboť u tebe je pramen života, v tvé záři vidíme světlo* (Žl 37, 8-10).“

Důvěrné spojení s Kristem však není myslitelné bez tajemství kříže, a tak ti, kteří spějí k dokonalosti procházejí zkouškami. Bez askeze a umrtvování není možný duchovní pokrok. Je to cesta k životu v pokoji a radosti; „*Kdo stoupá, nikdy nepřestává znovu a znovu začínat, nikdy s těmi začátky neskončí. Ten, kdo stoupá, nikdy nepřestává toužit po tom, co už zná.*“ (Sv.Řehoř z Nyssy, Homilie in Canticum, 8; PG 44, 941C.)

Ve vstupní modlitbě se také odvoláváme na zásluhy svatých, abychom dostali od Boha všechno, co potřebujeme k jejich následování. Nejen svým příkladem a přímluvou, ale také svými zásluhami nám tito naši nebeští přátelé pomáhají, abychom je následovali a jednou byli tam, kde jsou oni. Máme tedy jít podobnými cestami jako oni a dospět k nim do stejného cíle.

„Synové svaté církve, naší matky, právem doufají *milost vytrvání až do konce* a v odměnu Boha, jejich Otce, za dobré skutky vykonané s jeho milostí ve spojení s Ježíšem. Protože se věříci řídí tímtož životním pravidlem, mají tutéž „blaženou naději těch, které Boží milosrdenství shromažďuje ve svatém městě Jeruzalémě, který sestupuje z nebe od Boha vystrojený jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha (Zj 21,2)“.(KC 2016)

P.L.

Oznámení

ODPUSTKY JSOU PROMINUTÍ ČASNÝCH TRESTŮ PŘED BOHEM ZA HŘÍCHY, JEJICHŽ VINA JIŽ BYLA ODPUŠTĚNA. VĚŘÍCÍ JE PRO SEBE NEBO PRO ZEMŘELÉ ZÍSKÁVÁ ZA URČITÝCH PODMÍNEK S POMOCÍ CÍRKVE, KTERÁ JAKO SLUŽEBNICE VYKOUPENÍ ROZDĚLUJE POKLAD ZÁSLUH KRISTA A SVATÝCH.

Odpustky pro duše v očistci:

V pondělí 1. listopadu odpoledne a v úterý 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

Biblické katecheze

Pravidelné biblické katecheze budou pokračovat v sobotu 6. a 20. listopadu vždy po bohoslužbách ve farním sále sv. Jana Nep.

Duchovní obnova

Adventní farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 4. prosince s obvyklým programem. První promluva začne v 15. 00 hod., potom následuje příležitost ke sv. zpovědi a na závěr bude slavena eucharistie s druhou promluvou. Promluvy i mše sv. budou v zimní kapli sv. Václava. Sv. zpověď v kostele sv. Jana.

Mikulášská besídka

Mikulášská farní besídka se uskuteční v neděli 5. prosince v 16.00 hod. ve farním sále sv. Jana Nep. Srdečně zveme nejen rodiče s dětmi, ale farníky všech věkových kategorií.

Liturgický kalendář

LISTOPAD 2010

- | | | |
|-----|---------|---|
| 1. | pondělí | Slavnost VŠECH SVATÝCH – doporučený svátek |
| 2. | úterý | VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ |
| 3. | středa | Sv. Martina de Porres, řeholníka |
| 4. | čtvrtek | Památka sv. Karla Boromejského, biskupa |
| 5. | pátek | První pátek v měsíci |
| 6. | sobota | První sobota v měsíci |
| 7. | NEDĚLE | 32. neděle v mezidobí |
| 9. | úterý | Svátek Zasvěcení lateránské baziliky |
| 10. | středa | Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve |
| 11. | čtvrtek | Památka sv. Martina, biskupa |
| 12. | pátek | Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka |
| 13. | sobota | Památka sv. Anežky České, panny |
| 14. | NEDĚLE | 33. neděle v mezidobí |
| 15. | pondělí | Sv. Alberta Velikého, biskupa a učitele církve |
| 16. | úterý | Sv. Markéty Skotské, Sv. Gertrudy, panny |

17.	středa	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
18.	čtvrtek	Zasvěcení římských bazilik svatých apoštolů Petra a Pavla
21.	NEDĚLE	Slavnost JEŽÍŠE KRISTA KRÁLE
22.	pondělí	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
23.	úterý	Sv. Klementa I., papeže a mučedníka Sv. Kolumbána, opata
24.	středa	Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze a druhů mučedníků
25.	čtvrtek	Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice
28.	NEDĚLE	1. NEDĚLE ADVENTNÍ
30.	úterý	Svátek sv. Ondřeje, apoštola



Úmysly Apoštolátu modlitby na listopad

1. Aby oběti drog nebo jiných forem závislosti nacházely díky podpoře křesťanského společenství a v moci našeho zachraňujícího Boha sílu k radikální změně života.
2. Aby se misijní činnost církvi v Latinské Americe v duchu výzvy svých biskupů rozšířila na celý kontinent a stala se součástí celosvětového misijního poslání Božího lidu.
3. Za stálé překonávání sklonu k lhostejnosti a za citlivou spoluúčast na všech bolestech našich blízkých i vzdálených bratrů a sester.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 8. října 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Jan Nekula, Ondřej Vaněček, Petr Zborník

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela sv. Nejsvětější Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Osvětlení sousoší Madony s Dítětem

S. Dobeš a O. Vaněček zkontrolují, zda stávající reflektor ozařující sousoší Panny Marie s Ježíškem umožňuje nastavit intenzivnější osvětlení uměleckého díla. Podle zjištění bude stanoven další postup.

Odprýskávání malby nad oltářem

V. Funda navrhl opravit malbu na stropě nad obětním stolem. Odlupující se a padající částečky barvy znečišťují presbytář včetně povrchu obětního stolu. Opravu je možné uskutečnit z oken přístupných ze střechy kostela. V. Funda se této opravy ujme spolu s P. Zborníkem.

Poničený plot

S. Hojek upozornil na poškození zánovní drátěné výplně plotu kolem kostelního pozemku v ulici Nepomucká. Drátěný výplet je v některých místech zdeformován a vytržen z upevnění do rámu vandalským útokem.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

E. Horáková zajistí odbornou kontrolu plynového topidla v sakristii.

3. Farní život a všeobecná rozprava

Adventní rekolekce pro farníky se uskuteční v sobotu 4. prosince.

Oslava svátku svatého Mikuláše s tradiční nadílkou byla stanovena na neděli 5. prosince, nikoliv však na večer, ale s ohledem na děti už od 16 hodin.

O. Vaněček navrhl, aby se farnost zúčastnila Noci kostelů 2011, což bylo přijato. Podněty farníků k sestavení programu a ochota k personálnímu zajištění akce jsou vřele vítány. Noc kostelů 2011 se uskuteční v ČR a v Rakousku v pátek 27. května.

Otec Lohel sdělil povzbuzující zprávu, že k výuce náboženství bylo přihlášeno o pět dětí více než loni.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý listopadový pátek 12. listopadu na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Alžběta Uherská, řeholnice – památka 17. listopadu



Narodila se v roce 1207 jako dcera uherského krále Ondřeje II. Místo narození není jisté, někdy se uvádí i Bratislava. Její otec a matka sv. Anežky České byli sourozenci. Už jako dítě byla zasnoubena synu durynského lanckraběte a od čtyř let ji na dvoře jejího budoucího manžela na hradě Wartburgu v Durynsku vychovávala její budoucí tchýně Žofie, sestra sv. Hedviky Slezské. Ve 14 letech se Alžběta provdala za Ludvíka Durynského, prožila s ním šest šťastných let a měla tři děti. Její manžel se zúčastnil šesté křížové výpravy, kterou organizoval císař Friedrich. Zemřel však r. 1227 v Itálii na mor při čekání na loď.

V té době byla církev naplněna františkánskými ideály. Alžběta se v roce 1224 se setkává s menšími bratry, kteří ji zcela nadchnou pro myšlenku sv. Františka. V Eisenachu pomáhá založit minoritský klášter. Jejím zpovědníkem se později stává přísný Konrád z Marburgu.

V době, kdy se Ludvík vydal na křížovou výpravu, se věnovala s láskou chudým a výchově svých tří dětí. Zejména v době hladu pečovala o chudé a nemocné. Po jeho smrti odešla dobrovolně, potají z Wartburgu a usadila se v Eisenachu; pozdější doba, která nechápala, že by mohla kněžna tíhnout celým srdcem k chudobě a ubohým tohoto světa, měla za to, že byla z hradu vyhnána.

Pak r. 1228 odešla do Marburgu, kde žil její duchovní vůdce. Stala se terciářkou františkánské řehole, založila tam špitál a v něm sloužila nejchudším a nejubožejším. Zemřela 17. listopadu 1231 vyčerpáním v Marburgu ve věku pouhých 24 let.

Brzy po její smrti se u jejího hrobu ve špitálním kostele stávaly zázraky, zejména uzdravení. Ty byly z papežského příkazu třikrát přezkoumány. Na svatodušní neděli v r. 1235 ji papež Řehoř IX. v Perugii slavnostně prohlásil za svatou. Ve stejném roce byl položen základní kámen gotického chrámu v Marburgu zasvěceného sv. Alžbětě.

Podle místa svého působení se často nazývá i sv. Alžběta Durynská. Její dcera Gertruda byla představenou premostrátek a byla prohlášena za blahoslavenou.

Kostelů zasvěcených sv. Alžbětě je u nás poměrně dost. Vemi známá je krásná gotická katedrála sv. Alžběty v slovenských Košicích.

Po příkladu sv. Alžběty založila sestra Apolonie Radermecherová v r. 1626 první konvent Řádu sv. Alžběty. Základním pravidlem života sester Řádu sv. Alžběty bylo a je následovat Ježíše Krista po vzoru sv. Františka, a zároveň po vzoru sv. Alžběty, která se zcela zasvětila Bohu a skutkům křesťanského milosrdenství. Sestry alžbětinky působí u nás dnes v Brně.

Podle pramenů z Internetu (Cath. Encycl., Svatí círk.roku, Kirchenlexikon aj.)

MP

Cestování našich farnic do exotických zemí - část 1.

Před pár lety se nám do rukou dostal katalog jedné CK a jak jsme si tak listovaly, padne nám do oka expedice na Galapágy a Ekvádor. Možnost dostat se na ostrovy Galapágy, kam dříve směli jen badatelé a vědci (kromě pirátů a velrybářů v minulých stoletích) se musí využít, blesklo nám hlavami. A tak jsme šetřily a letos v lednu jsme myšlenku zhmotnily do podoby cestovní smlouvy.

Čekala nás dlouhá cesta přes oceán s přestupem v Amsterdamu a dvěma dopředu netušenými mezipřistáními v Bonairu a Guayaquilu. Cesta nakonec utekla a my šťastně přistáli na letišti v hlavním městě Ekvádoru v Quitu. Tady jsme se konečně viděli se všemi účastníky zájezdu a přivítala nás naše česká průvodkyně Martina. Po vydatném odpočinku jsme vyrazili k místnímu symbolu – okřídlené soše Panny Marie.

Odtud také byla pěkná vyhlídka na město. Sešli jsme dolů a navštívili několik pěkných kostelů, kde se mísila indiánská a španělská kultura, nahlédli jsme na nádvoří prezidentského sídla a předčasně jsme museli procházku ukončit kvůli průtrži mračen.

Druhý den jsme vyrazili objednaným mikrobusem s místním řidičem Vladimírem! do soukromé rezervace Pahuma, která je na území mlžného pralesa. Cestou jsme se krátce zastavili u kráteru Pululahua, na jehož dně žije několik desítek rodin, kteří využívají úrodné půdy a živí se zemědělstvím. V pralese jsme si konečně užili více tepla, krásných orchidejí, vodopádů, spousty zeleně a také jsme viděli prvního kolibříka.

Dalším bodem programu bylo muzeum, kde je ukázka indiánských obydlí a které leží na rovníku. Zde jsme měli možnost se více seznámit s kulturou ekvádorských indiánů a také jsme si užili pozorování kolibříků. Cestou jsme se zastavili na oběd, kde se grilovala morčata – místní velice výživné jídlo. Někteří odvážlivci ochutnali, ale dle jejich výrazů a usilovného dobývání masa od kostí si myslím, že jsme o nic nepřišli.

Další den jsme byli zase na palubě, tentokrát menšího letadla galapážských aerolinek. Po zhruba hodině a půl jsme přistáli na jednom ze sedmnácti ostrovů Galapág. Tento se jmenoval San Cristobal. Po odevzdání vyplněných formulářů, kontrolách pasů a zavazadel jsme se vrhli do víru objevování a poznávání.



První setkání se zvířecími obyvateli bylo docela nečekané – lachtani se váleli na molu pod lavičkami. Unavení savci odpočívali i na kotvících lodích, dokonce jeden vyskočil i na tu naši, kam nás převezli na oběd a která se měla stát naším dočasným domovem. Jmenovala se prozaicky Princess of Galápagos.

Takže po obědě a letmém prozkoumání lodi jsme se opět vrátili na pevninu na pláž, kde bylo asi dvacet lachtanů ležících i hrajících si ve vlnách u pobřeží. Zde jsme měli možnost šnorchlování a vůbec koupání s lachtany. Voda měla cca 17 stupňů, přesto se našlo dost otužilců, kteří se v neoprénu i bez něj nechali fascinovat neotřelým zážitkem.

Když jsme byli všichni dost zmrzlí (i my, co jsme do vody nevlezli), odjeli jsme do přístavního městečka na rychlé pořízení pohlednic a jiných suvenýrů.



Přes noc jsme pluli k dalšímu ostrovu – Española. Na tomto ostrově je největší hustota zvířat. Právě tady jsme se museli opatrně vyhýbat ležícím leguánům i lachtanům, kteří si jako naschvál vybrali místo na cestičce. Je zde také hnízdiště terejů modronohých a maskových a elegantních albatrosů, kteří mají největší rozpětí křídel. Terejové s modrými nožkami jsou velmi roztomilí a také si pro své pozemní hnízdo vybrali cestu. Na fotografování je to samozřejmě výhoda, ale těžko se dodržují dva metry, které jsme si měli udržovat mezi námi a zvířaty.

Viděli jsme i vzácnou káň galapážskou, největšího dravce ostrovů a v dálce na moři dokonce velrybu, námluvy albatrosů i jejich neobratné přistání, ještěrky, drzé drozdce, kouzelné faetony a nádherné červenožlutě zbarvené kraby. Po obědě jsme přepluli k jiné části ostrova, kde byla bílá písčiná pláž. Zde byla opět možnost šnorchlování, tentokrát nejen s lachtany ale i s mořskými želvami.

Dalším ostrovem byla Floreana. Na tomto ostrově se 15.09.1835 u tzv. barelové pošty vylodil Charles Darwin a my, přesně po 175 letech jsme stanuli na témže místě. Ta pošta odpradávná sloužila rybářům, kteří v malém soudku zanechávali dopisy pro své rodiny a každá okolo plující obchodní loď se zde stavila vybrat poštu, aby jí rozeslala do příslušných míst. Více ve vnitrozemí jsme se zase podívali pod zem. Byl zde zpřístupněn lávový tunel, na jehož konci byla možnost si za svitu čelovek zaplavat v čisté mořské vodě.

Odpoledne jsme se opět přemístili na jinou část ostrova, kde jsme šli zkontrolovat plameňáky, ale laguna byla opuštěná. Tak jsme si alespoň prohlédli suše vypadající stromy Palo Santo (přel. svaté dřevo), jejichž míza slouží jako kadidlo. Prošli jsme na malou písčnou pláž, kam chodí karety klást vejce a kde se při břehu vyskytují nebezpeční rejnoci.

Pozdě odpoledne jsme přepluli na čtvrtý a největší ostrov Galapág – Isabelu. Tento ostrov má tvar mořského koníka a má pět činných sopek. Všechny galapážské ostrovy jsou sopečného původu, proto mají tak neobvyklou skladbu fauny i flóry, která se musela přizpůsobit drsným podmínkám a tak se postupem evoluce vytvořili poddruhy vyvinuté dle oblasti zakotvení. Nejlépe je to patrné u želv obrovských a na Darwinových pěnkavách.

T. & A. Fundovy

– ***Dokončení vyprávění nás bude čekat v prosincovém farním listu.***

OKÉNKO HUMORU

Po nedělní mši sv. říká jeden farník svému panu faráři: „Otče, Vaše promluvy jsou jako symfonie!“ „Jak to?“ ptá se polichocený pan farář. „No po třetí větě vždy odcházím“, odpoví farník.

Košířský farní list vyhlašuje soutěž o nejlepší vtip měsíce! Návrhy je možno vhodit do schránky v předsíni kostele sv. Jana Nep. nebo na stolek u vchodu do kostela Nejsvětější Trojice. Přijímají se anonymy i podepsané texty. Tematika může být kostelní i nekostelní.

OKÉNKO VÍRY

301. Jaké jsou způsoby pokání v křesťanském životě?

Pokání má velmi rozmanité projevy, zvláště půst, modlitbu, almužnu. Existují i další formy pokání uskutečňované v každodenním křesťanském životě a zvláště v postní době a v pátek, den pokání.

302. Jaké jsou podstatné prvky svátosti pokání?

Jsou dva: úkony člověka, který se obrací vlivem Ducha Svatého, a rozhřešení udílené knězem, který jménem Krista uděluje odpuštění a stanoví způsob zadostiučinění.

303. Jaké jsou úkony kajícíka?

Jsou to: pečlivé *zpytování svědomí*; *lítost* (kajícnost), jež je dokonalá, vychází-li z lásky k Bohu, a nedokonalá, má-li základ v jiných důvodech, spojená s předsevzetím už nehřešit; *vyznání*, v němž kajícík vyznává před knězem hříchy; *zadostiučinění*, to je vykonání určitých úkonů pokání, které zpovědník kajícíkovi ukládá, aby napravil škodu způsobenou hříchem.

304. Které hříchy je třeba vyznat?

Je nezbytné, aby kajícík vyznal všechny dosud nevyznané těžké hříchy, kterých si je po pečlivém zpytování svědomí vědom. Vyznání těžkých hříchů je jediný řádný způsob dosažení odpuštění.

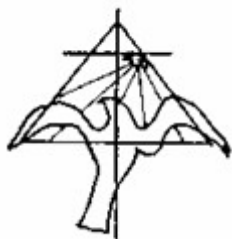
305. Kdy je třeba vyznat těžké hříchy?

Každý věřící, jakmile, dospěl do věku užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok vyznat své těžké hříchy. Stejně tak, je-li si vědom těžkého hříchu a chce přistoupit k svatému přijímání.

306. Proč mohou být předmětem svátostné zpovědi také všední hříchy?

Vyznání všedních hříchů církev velmi doporučuje, i když není nezbytně nutné, protože nám napomáhá vychovávat správně svědomí, bojovat proti špatným náklonnostem, dát se uzdravit Kristem a postupovat v životě Ducha.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné



PROSINEC



VÁNOČNÍ VDĚČNOST

„V pravdě je důstojné a spravedlivé, abychom Ti Bože vždycky a všude vzdávali díky“.

Velmi dobře známe tato slova z mešní preface. Upozorňují nás na životní postoj, který je spojen s krásou lidské bytosti. Je schopna děkovat a má co nejlépe naplnit tuto možnost. Děti mají děkovat rodičům, manželé sobě navzájem i svým dětem, vděčnost se má projevit i ve vztahu mezi několika generacemi. Vděčnost nemůže být omezena jenom na příbuzné, ale má pronikat nejrůznějšími společenskými vztahy.

Vděčnost je uznávání dobrodiní, slovem nebo skutkem projevené dárce. Závaznost vděčnosti je tím větší, čím vyšší je dárce a lepší dar. Největšími díky jsme zavázáni Bohu, potom lidem.

Vděčnost k Bohu.

Jemu je člověk zavázán vděčností za vše dobré. Bůh je pramen všeho dobra. „Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce světél, u něhož není proměny nebo střídání světla a stínu“ (Jak 1,17). Vědomí naprosté závislosti člověka na Bohu k němu probouzí cit vděčnosti. Ten ještě sílí u věřícího v prozřetelnost Boží, v níž je uzavřena velká starostlivost Boží o člověka. Ve Starém zákoně se zdůrazňuje slabost a smrtelnost člověka vůči Bohu mocnému a věčnému, v Novém zase bohaté obdarování věřícího dobrovolnou milostí Boží a slibem věčné blaženosti. Proto v Novém zákoně je vědomí závislosti na Bohu Dárci daleko hlubší a proměňuje se v postoj vděčnosti dítěte k Otcovi.



Vděčnost se týká darů pozemských. Rafael připomněl Tobíášovi při návratu „Jakmile vejdeš do svého domu, hned se pokloň Hospodinu, svému Bohu, a poděkuj mu“ (Tob 11,7). V evangeliu je zaznamenán údiv Krista, že z deseti uzdravených malomocných jediný, a to Samaritán, projevil Bohu vděčnost: „Zdali jich nebylo uzdraveno deset? A kde je těch devět? Nenašel se nikdo, jenž by se vrátil a vzdal Bohu chválu, kromě tohoto cizince?“ (Lk 17, 17.18).

Vděčnost za dary duchovní se objevuje hlavně v Novém zákoně, kdy byly bohatě dány věřícím. Sám Pán děkoval za sdělení Božích tajemství apoštolům, když zůstala skryta zákoníkům: „Velebím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a chytrými a zjevil jsi je maličkým“ (Mt 11, 25; Lk 10,21). Velmi často vzdává díky Bohu a vybízí k vděčnosti sv. Pavel. Nejen proto, že nic nesluší tvorů víc než pokorné uznání Boží dobroty a všeobecné vlády, ale že sám na sobě Boží dobrotu a lásku Kristovu nejvíce zakusil. Vděčnost k Bohu je jedna z charakteristických ctností apoštola Pavla. Děkuje za sebe: „Díky vzdávám tomu, jenž mi dal sílu, Ježíši Kristu, našemu Pánu, že mne uznal za věrného, a ustanovil ke službě mne, který jsem byl dříve rouhač a pronásledovatel“ (1 Tim 1,12). Poznal, že vykoupení je vylití lásky Boží do lidského rodu, které není možno ani vystihnout, a proto za ně neustále děkuje: „Díky Bohu za jeho nevyslovitelný dar“ (2 Kor 9, 15).

Celé vánoční svátky jsou ve znamení vděčnosti, za nevyslovitelný úžasný dar, který přišel ve vtěleném a narozeném Kristu, Synu Božím. Naše vykoupení má konkrétního a jistého Původce – Vykupitele, který přišel mezi nás a stal se člověkem. Vánoční zvěst je především zvěst o vykoupení: „Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán v městě Davidově“ (Lk 2,11).

V malém Jezulátku je už příslib budoucího muže, který svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním zjedná pokoj, odpuštění a otevře nebeskou bránu pro všechny, kteří jej přijmou.

Za tento nesmírný dar chceme o vánočních svátcích především a co nejlépe děkovat. I když vděčnost patří těm, kteří nás potěšili viditelnými dárky, dobrým jídlem a milou přítomností a nespočetnými projevy lásky, není tím zdaleka vyčerpána. Naše vděčnost má mnohem hlubší křesťanský záběr. Je křesťanská a ne pouze pohanská. Patří nejvíce Kristu za jeho první příchod mezi nás a za jeho stálou přítomnost v duchovní rodině, do níž patříme. Tam se slaví nejkrásnější díkůvzdání – eucharistie ve mši svaté. V ní je tajemným způsobem zpřítomněna nejen Kristova Nejsvětější oběť a vzkříšení, ale i ***celý jeho život včetně událostí spojených s jeho narozením.***

„Eucharistie je obětí díky Otci, požehnáním, kterým církev vyjadřuje svou vděčnost Bohu za všechna jeho dobrodiní, za všechno, co vykonal skrze stvoření, vykoupení a posvěcení. Eucharistie znamená především díkůvzdání“ (KKC 1360).

Jeden kněz slyšel od svého bratra konstatování: „Ty máš vánoce každý den“. Měl pravdu. Totéž Dítě vidíme každodenně očima víry a máme účast na radosti z jeho narození při slavení eucharistie. Svátý papež Lev Veliký píše: „Slova evangelíí a proroků nám tak pomáhají a rozněcují nás, že se nám zdá, jako bychom narození Ježíše Krista neuctívali jako něco minulého, nýbrž jako bychom je viděli na vlastní oči přítomné.“ (Opera s. Leonin M. Sermo 9. in Nativ. Dei.) Tomuto milostiplnému narození Páně můžeme být skutečně každý den přítomni duchovním způsobem, když máme účast na mši sv. Sestra Hildegarda, abatyše řádu sv. Benedikta, píše: „Když se při mši svaté chléb a víno proměnily v Tělo a Krev Páně a já jsem hleděla na oltář, objevila se mi také znamení vtělení i narození Páně jako v nějakém zrcadle, právě tak, jak se vše stalo se Synem Božím, když byl na světě.“ (Revel. Lib. 2. visio 6)

Vše, co se stalo v noci narození Páně, se děje denně při všech mších svatých, když se jednorozený Syn Boží opět stává člověkem v rukou kněží. Slovy proměňování však není stvořen nový Kristus, ani se neznásobí jeho osoba, ale tentýž jediný Kristus je nejen duchovním, ale i tělesným způsobem při každé mši sv. skutečně zpřítomněn na oltáři. Ve svatých způsobách pak zůstává tak dlouho, dokud trvají.

Toto duchovní narození Páně nám církev staví před oči také liturgickým chvalozpěvem ***Sláva na výsostech Bohu***, který podle evangelia zapěli andělé právě v tu noc, kdy se Kristus Pán narodil. Spolu s nimi se máme v duchu vrhat na své tváře u jeslí, v nichž odpočívá novorozené Děťátko; máme se v nejhlubší pokoře klanět jeho nejvyššímu Božství a z celého srdce děkovat za tak nekonečný projev dobroty a milosrdenství.

P.L.

Oznámení

Betlémské světlo:

Na 4. neděli adventní přinesou do kostela sv. Jana Nep. skauti betlémské světlo. Uvedení tohoto světla bude na závěr bohoslužeb a potom bude pro ně připraven program ve farním sále.

Vigilie a mše o vánocích

- V pátek 24.12. na Štědrý den odpoledne v 16.00 hod. bude v kostele sv. Jana Nep. slavena Vigilie Slavnosti Narození Páně.
- Půlnoční mše sv. bude také v kostele sv. Jana Nepomuckého.
- Na Boží hod vánoční v sobotu 25. prosince a na Slavnost Panny Marie Matky Boží v sobotu 1. ledna bude pořad bohoslužeb jako v neděli.
- Děkovná a prosebná bohoslužba na závěr kalendářního roku bude pouze v kostele Nejsvětější Trojice v pátek 31. prosince v 17.30 hod.
- Všechny ostatní bohoslužby se konají beze změny.

Duchovní obnova

Farní duchovní obnova se uskuteční v sobotu 4. prosince v kostele sv. Jana Nep. s obvyklým programem. V 15.00 hod. bude první promluva v zimní kapli sv. Václava, potom bude příležitost k adoraci a ke sv. zpovědi a na závěr slavení eucharistie s druhou promluvou.

Mikulášská besídka

Mikulášská besídka bude v neděli 5. prosince od 16.00 hod. ve farním sále u sv. Jana Nep. Kromě rodičů a prarodičů s dětmi jsou jako vždy zváni všichni farníci a přátelé.

Liturgický kalendář

PROSINEC 2010

- | | | |
|-----|----------------|---|
| 1. | středa | Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka |
| 3. | pátek | Památka sv. Františka Xaverského, kněze |
| 4. | sobota | Sv. Jana Damašského, kněze a učitel církve |
| 5. | NEDĚLE | 2. NEDĚLE ADVENTNÍ |
| 6. | pondělí | Sv. Mikuláše, biskupa |
| 7. | úterý | Památka sv. Ambrože, biskupa a učitele církve |
| 8. | středa | Slavnost PANNY MARIE, POČATÉ BEZ POSKVRNY PRVOTNÍHO HŘÍCHU |
| 9. | čtvrtek | Sv. Jana Didaka Cuauhtlatatzina |
| 11. | sobota | Sv. Damasa I., papeže |
| 12. | NEDĚLE | 3. NEDĚLE ADVENTNÍ |
| 13. | pondělí | Památka sv. Lucie, panny a mučednice |
| 14. | úterý | Památka sv. Jana od Kříže, kněze a učitele církve |
| 19. | NEDĚLE | 4. NEDĚLE ADVENTNÍ |
| 24. | pátek | ŠTĚDRÝ DEN |

DOBA VÁNOČNÍ

- | | | |
|-----|----------------|---|
| 25. | sobota | Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ – zasvěcený svátek |
| 26. | NEDĚLE | Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa |
| 27. | pondělí | Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty |
| 28. | úterý | Svátek sv. Mlad'átek, mučedníků |
| 29. | středa | Sv. Tomáše Becketa, biskupa a mučedníka |
| 31. | pátek | Sv. Silvestra I. papeže |
| | | Poděkování za uplynulý rok a prosba do nového roku |



Úmysly Apoštolátu modlitby na prosinec

1. **Abychom na základě vlastní zkušenosti s utrpením lépe chápali neklid a bolest, jež jsou údělem mnoha osamělých, nemocných nebo starých lidí, a velkoryse jim pomáhali.**
2. **Aby národy světa otvíraly dveře Kristu a jeho evangeliu pokoje, bratrství a spravedlnosti.**
3. **Aby světlo adventu a vánoc proniklo do srdcí všech lidí a přiblížilo Boží slovo i těm, kteří s obtížemi hledají smysl života.**

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané 12. listopadu 2010

Přítomni: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Vít Bobysud, Václav Dráb, Václav Funda, Stanislav Hojek, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice
3. Farní život a všeobecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Osvětlení sousoší Madony s Dítětem

Václav Funda a Ondřej Vaněček seznámili přítomné, že speciální reflektor osvětlující sousoší Madony s Dítětem vyčistili a nastavili.

Odprýskávání malby nad oltářem

Václav Funda informoval, že malba odprýskávající ze stropu nad obětním stolem byla opravena.

Poničený plot

Stav pletiva v plotové výplni poničeného vandalským útokem a možnosti jeho opravy posoudí dodavatelská firma.

2. Záležitosti kostela Nejsvětější Trojice

U plynového kotle budou vyčištěny trysky. Bude také potřeba nahradit stávající externí kouřovod z pozinkového plechu, který viditelně dosluhuje

3. Farní život a všeobecná rozprava

Adventní rekolekci pro farníky v sobotu 4. prosince povede duchovní správce řepské farnosti P. Daniel Peter Janáček O.Praem.

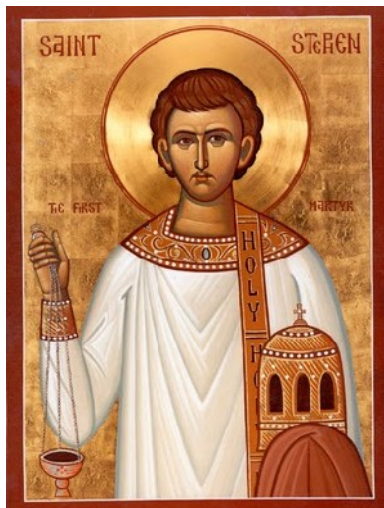
Oprava chybného údaje z minulého zápisu: Povzbuzující zpráva o počtu dětí přihlášených k výuce náboženství spočívala v tom, že letos bude těchto žáků o pět víc než loni.

Příští schůze výboru SPKK se bude konat druhý prosincový pátek 10. dne toho měsíce na obvyklém místě.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Štěpán, prvomučedník – svátek 26. prosince

Všichni jistě dobře známe tohoto světce a jeho svátek považujeme samozřejmě za součást vánočních svátků a jako den, kdy se chodívalo koledovat. Není to náhoda. Do dnů po vánocích byly dány svátky těch, kteří byli Ježíšovi na jeho pozemské pouti nejbližší a těch, kteří jako první osvědčili svou víru mučednictvím. Po svátku sv. Štěpána následuje svátek sv. Jana Evangelisty, miláčka Páně, a po něm den sv. Mládětek, nevině zabitých dětí betlémských. Kdysi byl do tohoto okruhu zahrnut i svátek sv. Petra a Pavla. Letos den 26. prosince připadá na neděli, svátek sv. Štěpána ustupuje Svátku sv. Rodiny – je vhodné si sv. Štěpána připomenout těmito několika řádky.



Vše, co o sv. Štěpánovi víme, je napsáno ve Skutcích apoštolů. Připomeňme si, co sv. Lukáš píše o tomto světcovi, kterému věnuje celé dvě kapitoly – 6. a 7. kapitolu Skutků. Když se křesťanská obec v Jeruzalémě rozrostla, zvolila sedm mužů ke službě u stolu, tzn. sociální, charitativní službě. Apoštolové vzali na sebe jako svůj hlavní úkol modlitbu a kázání Božího slova. První z těchto sedmi je jmenován Štěpán jako muž plný víry a Ducha svatého. Pověření k této službě bylo provedeno vkládáním rukou. Ve Starém zákoně toto gesto znamenalo především předání důležitého pověření.

O původu sv. Štěpána nevíme nic. Jeho jméno je řecké, proto se domníváme, že patřil mezi Židy řeckého jazyka, tzv. „helénisty“ a patřil mezi první, kteří se stali křesťany. Sv. Lukáš píše, že činil mezi lidem veliké divy a znamení.

Sv. Otec Benedikt XVI ve své katechezi z r. 2007 (mezi jiným) říká: „Nejdůležitější věcí, které je třeba si všimnout, je to, že Štěpán kromě charitativní služby plní také úkol evangelizace mezi svými krajany, tak zvanými „helénisty“. Lukáš totiž zdůrazňuje skutečnost, že „Štěpán, plný milosti a síly“ (Sk 6,8) prezentoval v Ježíšově jménu novou interpretaci Mojžíše i samotného Božího Zákona, vykládá Starý Zákon ve světle zvěsti o Ježíšově smrti a vzkříšení.“

Proti Štěpánovi se postavili Židé ze dvou synagog, ale nebyli schopni čelit Duchu moudrosti, jehož mocí Štěpán mluvil. Obžalovali ho tedy u velerady pomocí dvou falešných svědků. Před veleradou pronesl Štěpán vynikající řeč (Sk. kap. 7), nejdelší, která je ve Skutcích uvedena. Členové velerady v duchu zuřili a Štěpán řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího po pravici Boží“. Pak ho odvedli za město a ukamenovali. Štěpán se modlil: „Pane Ježíši, přijmi mého ducha!“, pak klesl na kolena a zvolal: „Pane, odpust jim tento hřích!“ a zemřel. Svědkové, kteří podle židovského zákona museli hodit na odsouzence kameny jako první, dali své pláště hlídat mládenci jménem Saul (Šavel). Zbožní mužové pak Štěpánovo tělo pochovali.

A opět k tomu Sv. Otec říká: „Ti, kteří kamenovali Štěpána, „složili svrchní šat u nohou mladíka, zvaného Šavel“ (Sk 7,58), toho, který se z pronásledovatele stal významným apoštolem Evangelia. To znamená, že mladý Šavel musel slyšet Štěpánovo kázání, a proto znal jeho hlavní body. A svatý Pavel byl pravděpodobně mezi těmi, když slyšeli toto kázání a byli jím dotčeni, „velmi se rozzuřili a skřípali zuby proti němu“ (Sk 7,54). V tomto momentu můžeme spatřit divy božské Prozřetelnosti. Šavel, zavilý nepřítel Štěpánovy vize, po setkání se vzkříšeným Kristem cestou do Damašku, přebírá kristologický výklad Starého Zákona podaný Prvomučedníkem, prohlubuje ho a doplňuje, a stává se „Apoštolem národů“. Učí, že Zákon je naplněn Kristovým křížem. A víra v Krista, společenství v lásce Kristově je opravdovým naplněním celého Zákona.

Ihned potom začalo kruté pronásledování jeruzalémské církve. Mnoho křesťanů – kromě Apoštolů – se rozprchlo po Judsku a Samařsku.

V roce 415 měl kněz Lucianus sen, v němž ho stařec v liturgickém rouchu vyzýval, aby našel ostatky sv. Štěpána a ukázal mu místo hrobu severně od Jeruzaléma. Ostatky byly přeneseny do kostela na Sioně v Jeruzalémě. Tam se pak stávaly mnohé zázraky. Když v r. 460 dala císařovna Eudoxie postavit východně od Jeruzaléma za Damašskou branou baziliku zasvěcenou sv. Štěpánu, byly ostatky uloženy tam. Během křížáckých válek byla jejich část odvezena na různá místa v Evropě. Tato bazilika časem zanikla. Její zbytky byly odkryty kolem r. 1900 a dnes na jejím místě stojí kostel, který postavili dominikáni.

O čem o Vánocích rozmlouvají...

Při procházce zasněženým večerním městem, když se setmí a kolem poletují sněhové vločky, čerstvě napadlý sníh praská pod nohama a ve světle pouličních lamp se třpytí jako drahé kamení, za okny v teple voní cukroví, svítí vánoční stromky, vše utichlo a město přikrývá peřina těžkých šedých oblaků - napadlo Vás někdy, že v tom tichu si povídají lucerny a pouliční lampy? O čem o Vánocích asi rozmlouvají? O vážných věcech! Třeba o světlech do temnot.

Zatímco dny se stále zkracují a noc se zdá být na vítězném tažení, přichází ve chvíli, kdy je tmy nejvíce, Světlo. Ale nepřichází hned v plné síle, nýbrž po troškách. Kdyby přišlo najednou, mohlo by oslepit oči již přivyklé temnotám. Nejprve se podobá plamínku, až se zdá, že ho snadno zhasne i lehký větřík. Ale nezhasne. A pak je tu ještě Lucifer, Světloňoš. Má také světlo – ale takové, které svou září způsobí, že už není nic jiného vidět. Světlo Kristovo je jiné: Vypadá slabě, bezmocně, ale přesto hoří a nezhasne. Svítí jako jediná malinká svíčka ve tmě a jak si na něj oči postupně přivykají, vidí čím dál víc věcí i lidí, víc barev a jejich odstínů a zajímavé je, že se před tím světlem nic neskryje. Není zákoutí, které by neprosvětlilo. Tedy pravý opak toho jiného světla. „Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha.“ (1.Kor.4,5).

Rovněž pozoruhodný je účinek obou světel na oči – pochopitelně se myslí zrak srdce, dostáváme se málem do mystiky. Zaslepení světlem Luciferovým znamená sice vidět, ale možná poněkud černobíle, zjednodušeně, leccos přehlížet či odsoudit všechno, co se v tom světě nejeví v žádoucí barvě. Také je zajímavé a možná to někdo již na sobě zpozoroval, že dobu zaslepenosti si jde naplno jako bloudění a omyl uvědomit leckdy až s určitým zpožděním, zpravidla až se vedle onoho domněle jediného a správného světla, které o sobě tvrdí, že je pravda, a také za ni chce být považováno, objeví ještě i jiné světlo, které nic netvrdí, nýbrž pravdou prostě je. Toto jiné světlo nezná jen černou a bílou, zná nekonečno barev. Je ohněm, který sice dokáže spálit všechno špatné, ale jinak nespaluje. Naopak, dává život a hřeje. Světlo Kristovo vypadá bezmocně, je však mocnější než samotné slunce. Stojí přece psáno: „Noci tam již nebude a nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem a budou s ním kralovat na věky věků. (Zj 22,5)

Ale protože budou brzy Vánoce, hodilo by se říci nějaký příběh, zaručeně pravdivý! Jednou při večerní adoraci během parného léta prosvěcovalo slunce okny jednoho kostela tak, že dopadalo i na věčné světlo, které tam viselo v takové větší mosazné síťce po pravé straně oltáře. Jak sluneční paprsky síťku osvěcovaly, musel si každý hned pomyslet: „Jak je ta ozdoba ale nevzhledná, zašlá a zaprášená! A nezapomněl náhodou kostelník vyměnit svíčku, vždyť to vypadá, jako by věčné světlo zhaslo...“ Za pár minut se slunce schovalo za okolní domy a v kostele zbylo jen šedé přitnutí. A náhle tatáž mosazná síťka vypadala jako velké lidské srdce, ve kterém jasně hoří červený plamínek. Po zašlé nebo zaprášené mosazi ani stopy, naopak lesk kovu tím světlem zevnitř ještě vynikl. Asi tak je možné, že se i rozjásané světlo slunce svou krásou a svým zlatem nevyrovná věčnému světlu Kristovu.

„O tom že si povídají lucerny?“ – Ale jak pak to, můj drahý a ctěný čtenáři, žes jim ještě nikdy nenaslouchal?

jlm

Cestování našich farnic do exotických zemí - část 2.

Co se týče suchozemských želv, tak s těmi jsme se viděli právě na ostrově Isabela. Sice to nebylo ve volné přírodě (žijí totiž v místech, kam turisti nesmějí), za to jich bylo plno. V „želváriu“ se o želvy starají od vajíček do zhruba pěti let, kdy je vrací zpět do přírody. Ale nemají tu jen dorostence. Chovají zde i větší kusy, které zabavili místním lidem, kteří se o ně špatně starali nebo které zachránili z tekoucí lávy. Cestou k želváriu jsme viděli ty plameňáky, co nebyli v laguně na Floreaně. Také jedovaté jabloně, menší typy mořských leguánů, kachničky a vzrostlé opuncie.

Nějakou dobu jsme strávili u žraloků, kteří nerušeně odpočívali v malé zátoce u lávového pole. Zde slunce žhnulo a úlomky lávy byly ostré jako střepy. Laguna byla lemovaná zelenými mangrovy a ve vodě si

plavala želva. Na lávových kamenech chlazenými studenou vodou odpočívali tučňáci a nedaleko nich se leguán chystal potopit.



Klid a pohoda. A nás čekala nejdelší plavba k předposlednímu ostrovu. S lodí to pořádně houpalo, až jsme si říkali, že se co nevidět převrátí. Naštěstí se tak nestalo a v brzkých ranních hodinách jsme již kotvili v přístavu ostrova Santa Cruz. Zde jsme byli krátce. Jen jsme se podívali na další želvy, které byly opravdu obrovské, mohly být staré i přes sto let. Také tu měli jednoho želvího samce, který je poslední svého druhu, jmenuje se příznačně Solitario Jorge (Osamělý George), a suchozemského leguána. A pak už jsme nasedli do místních taxíků, které nás odvezly k vodnímu taxi. Poslední plavba na malý ostrov Baltra a sbohem divuplné ostrovy.

V Quito jsme byli krátce po poledni, takže zbylo ještě dost času na etnické muzeum, kde uchovávají památky na zvyky a obyčeje ekvádorských indiánů. Celý den jsme zakončili společnou večeří v jedné místní restauraci.

Ráno bylo krásné a čekal nás výlet do Otavala na trhy. Mají je rozdělené na zvířecí, zeleninové a pončo trhy. Nejdříve jsme se na chvíli stavili u zvířátek: morčata, králíčky, štěňátka, všichni pohromadě v jednom malém výběhu. Slepice namačkané v malých klíčkách. Nejlépe na tom byla telátka a prasátka. Byla sice přivázaná, ale nemusela se mačkat. Stejně jsme raději popojeli dál k zelenině a ovoci. To byla moc zajímavá podívaná – tolik druhů neznámého i známého ovoce, pěkně urostlá zelenina a všude hezky odění indiáni. Pak jsme spěchali na kondory do nedalekého „kondorária“, kde jsme viděli nejen tohoto nevzhledného ptáka, symbol And, ale i jiné dravce jako sokoly, poštolky, orla bělohlavého a vzácnou harpyji. Holandský zakladatel této stanice nám představil některé druhy a ukázal, jak létají a plachtí. Scenérie impozantních hor a majestátních dravců byla vskutku úchvatná. Nicméně každá zábava jednou skončí a my se vrátili do Otavala a kochali se hebounkými a umně vytkávanými ponči, šály, šálami, rukavicemi a mnohým dalším. Při zpáteční cestě jsme se ještě stavili u kráteru Cuicocha, který je naplněn dešťovou vodou a vypadá i za padajícího soumraku kouzelně.

Na večer pro nás průvodkyně Martina připravila ochutnávku místního pro nás mnohdy neznámého ovoce.

Ráno jsme se naposledy rozhlédli po nejvýše položeném hlavním městě nad mořem a po hodinovém zpoždění odletěli do Bonairu, kde jsme nabrali další hodinové zpoždění, čímž nám v Amsterdamu uletělo letadlo do Prahy a tak jsme museli domů přes Strassbourg. Ale všechno s pomocí Boží dobře dopadlo, takže sláva, nazdar výletu, nezmokli jsme (moc) a už jsme tu!

T. & A. Fundovy

Jsme moc rádi, že naše odvážné farnice jsou už zase „tu“ a děkujeme jim za zprávu z dalekých krajů.

OKÉNKO HUMORU

Troška kostelního humoru – nejlepší vtip měsíce

Tatínek chce dát synáčkovi výchovný výprask. Synáček mu namítá: „Ale tati, vždyť jsem chrám Ducha svatého!“ On však duchapřítomně poznamená: „Neboj se, vezmu to přes sákristii.“

Vtip týdne:

Žena volá svojí mamince:

"Mami, zase se se mnou hádal, už to nevydržím, přijdu bydlet k tobě!"

Matka odpovídá:

"Ne, miláčku, on musí zaplatit za svoje chyby! Já přijdu bydlet k vám!!"

OKÉNKO VÍRY

307. Kdo je udělovatelem svátosti pokání?

Kristus svěřil službu smíření svým apoštolům, jejich nástupcům biskupům a kněžím, spolupracovníkům biskupů. Biskupové a kněží se tedy stávají nástroji Božího milosrdenství a spravedlnosti. Vykonnávají moc odpouštět hříchy ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.

308. Komu je vyhrazeno rozhřešení některých hříchů?

Rozhřešení některých zvláště těžkých hříchů (postižených exkomunikací) je vyhrazeno Svatému stolci nebo místnímu biskupovi nebo knězi, který k tomu dostal pověření. Každý kněz může udělit rozhřešení od jakéhokoli hříchu nebo exkomunikace tomu, kdo je v nebezpečí smrti.

309. Je zpovědník vázán tajemstvím?

Kvůli choulostivosti a velikosti této služby a kvůli patřičné úctě k osobám je každý zpovědník bez výjimky pod velmi přísnými tresty zavázán zachovávat svátostné zpovědní tajemství, to je naprosté tajemství ohledně hříchů, o nichž se dověděl při zpovědi.

310. Jaké jsou účinky svátosti pokání?

Účinky svátosti pokání jsou: smíření s Bohem, a tedy odpuštění hříchů; smíření s církví; znovunabytí stavu milosti, jestliže byl ztracen; prominutí věčného trestu, který si člověk zasloužil smrtelnými hříchy, a alespoň částečné prominutí časných trestů, jež jsou následky hříchu; pokoj, klid svědomí a duchovní útěcha; vzrůst duchovní síly pro křesťanský boj.

311. Může se svátost pokání v některých případech slavit všeobecným vyznáním a společným rozhřešením?

V případech závažné nutnosti (například v bezprostředním nebezpečí smrti) se lze uchýlit ke společnému slavení smíření s všeobecným vyznáním a společným rozhřešením. Je třeba zachovat při tom církevní předpisy a věřící musí mít předsevzetí, že v patřičné lhůtě vyznají své těžké hříchy v osobní zpovědi.

312. Co jsou odpustky?

Odpustky jsou prominutí časných trestů před Bohem za hříchy, jejichž vina již byla odpuštěna. Věřící je pro sebe nebo pro zemřelé získává za určitých podmínek s pomocí církve, která jako služebnice vykoupení rozděljuje poklad zásluh Krista a svatých.



S vděčností vzpomínáme 60. narozenin P. Jana Dlouhého, košířského rodáka, nyní faráře v Mníšku pod Brdy. Přejeme mu hodně síly a radosti ve vykonávání náročné kněžské služby a vyprošujeme mu Boží pomoc a ochranu do dalších let.

Košířští farníci

Radostné a milostiplné prožití svátků příchodu Syna Božího na tento svět přeje všem lidem dobré vůle (věříme, že to jsou především všichni naši farníci) redakce KFL.

Vydává:	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
Redakční rada:	P. Lohelius Klindera Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger, O. Vaněček
Uzávěrka:	15. každého měsíce
Náklad:	150 výtisků
Internet:	http://kosirska.farnost.cz
	Grafická úprava: V. Dráb
	Č.ú.: 125708379/0800
	Neprodejné